

# Giới thiệu Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu

*Edit: Nguyệt Dao*

**Thể loại:** Cán bộ cấp cao, hài hước, ngọt, sủng, thoải mái.

**Nữ chủ:** Bạch Thù.

**Nam chủ:** Lí Tô Mặc.

**Phối hợp diễn:** Kỳ Liên, Mễ Tuyết Kỳ, Tiểu Mã,...

Đây là một bộ sủng văn ám áp, cán bộ cấp cao, còn có thêm hài hước.

Được rồi, cô là siêu cấp mỹ nữ, thế nhưng sao lại bị bắt cá hai tay?

Nếu đối phương so với cô lại là người phụ nữ vĩ đại hơn, cô sẽ cố gắng cắn môi nuốt lại ngum máu này mà nhịn, nhưng vì sao đó lại là một người đàn ông?! Bại bởi xấu nữ cũng tốt hơn là bại bởi đàn ông đi?!

Cho nên cô thất tình đã là chuyện cầu huyệt, cô đi uống rượu lại khiến mọi chuyện càng cầu huyệt hơn. Cô say rượu loạn tính, cùng tình một đêm với một người đàn ông, vậy mà người đó lại chính là đầu sỏ khiến cô thất tình – tình địch của cô!

Cắn khăn tay, lệ rơi-ing, nhân sinh còn có cái gì bi kịch hơn không, càng cầu huyệt!

Một tháng sau, que hiện rõ hai vạch đỏ, người nào đó ngửa mặt lên trời rơi lệ lần nữa...Không mang bao thật không hay nha, vì sao ngay lần đầu đã trúng thưởng chứ...

Vì thế người nào đó bị người nào đó lôi kéo đến Cục, sau khi đi ra, nhìn cuốn sổ màu đỏ trên tay, hậu tri hậu giác phát hiện, chính mình vậy mà lại gả cho tình địch?

Lí Tô Mặc: Em bây giờ là phụ nữ đã kết hôn, tự mình suy nghĩ, từ giờ trở đi, trong đầu

em không được phép xuất hiện người đàn ông thứ hai!

Bạch Thù: Con chúng ta cũng không được?

Lí Tô Mặc: Hừ hừ...Em nhất định sinh con gái!

Bạch Thù: Lỡ như không phải?

Lí Tô Mặc: Vậy đem thiên nó!

Bạch Thù hỗn độn-ing~

\*\*\*

Đêm khuya, JQ thiêu đốt cả phòng.

Bạch Thù: Có thể để em ở trên được không?

Lí Tô Mặc: Em ở trên có thể động sao?

Bạch Thù nhăn mặt trầm oán, sao anh biết em không thể động?

Lí Tô Mặc: Em hiện tại sẽ không động được nữa.

Mọi thứ qua đi, Bạch Thù: Lần sau em nhất định phải ở trên...

Lí Tô Mặc thần thái xán lạng: Em yêu, theo anh đâu?

\*\*\*

**Bản bình thường:**

Bạch Thù điển hình là nữ nữ dạng bình hoa, học đại học bốn năm, đối với những nam nhân lúc nào cũng chủ động cho đến bây giờ cô đều rất khinh thường ngoài lại nhìn, cho nên bị người gán cho cái danh hiệu “Khổng Tước Nữ Vương”. Vậy mà quan điểm không yêu khi học đại học của Bạch Thù tại năm thứ tư đại học lại thay đổi, cô trải qua mối tình đầu. Nhưng ai biết vị vương tử cười bạch mã này nháy mắt lại biến thành Đường Tăng, cái gọi là mối tình đầu chỉ là thứ hư ảo có màu sắc rực rỡ xinh đẹp bên ngoài, xong rồi mới thấy được cái chân tướng xấu xí bên trong. . .

Lí Tô Mặc là thiên kiều chi tử, tính tình có chút đậm mực cùng chút phúc hắc, từ nhỏ đến lớn không có gì là hấn không chiếm được, duy chỉ có cô. Vì tâm bị bắt làm tù binh, Lí Tô Mặc rất kiên nhẫn chờ đợi thời cơ, hơn nữa lại cẩn thận che giấu không cho người khác biết, lại không nghĩ rằng có người phát hiện ra. . .

\*\*\*

Bạch Thù: Yêu mà không dám, không bằng đừng yêu!

Lí Tô Mặc: Yêu đến vô cùng, đồng cam cộng tử. Tình đến mệnh mỏng, cùng sống cùng chết.

Con đường của tình yêu, có biết bao bụi gai chờ sẵn? Có thể cùng nhau chịu đau đớn, nhờ hết những bụi gai đó đi, đừng cảm bước tiếp, đón chờ phía trước chính là những bông hoa đẹp điểm lệ.

\*\*\*

Minh Lam Phong: Đây là câu chuyện về một cô gái không tước cao ngạo bị đại sói xám phúc hắc ăn không còn một mống, chuyện xưa kích tình bắn ra bốn phía. Đây là câu chuyện về một người đàn ông thâm tình nấu nước sôi lượt ếch. Đây là một câu chuyện mới bồ nhào đã bị gục trong đấy, tràn ngập gian tình cũng chuyện xưa.

Hoan nghênh nhảy hố, đặt gạch!

Hữu tình nhắc nhở: Nhảy hố nhớ mang cột thu lôi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 1: Bị phá?

Bạch Thù nhắm mắt lại, chỉ thấy đầu đau nhức kịch liệt, thân mình cũng giống như bị nghìn tấn nghiền ép qua, đau nhức không thôi. Cô vừa tỉnh, ý thức vẫn còn chút mơ hồ, nhưng ngay sau đó trong lòng lại nổi lên một suy nghĩ:

Ừm... cô là bị làm sao đây? Hay là cô xuyên qua? Giống như trong vài cuốn tiểu thuyết, sau khi ngủ dậy liền phát hiện bản thân ở một thế giới lạ lẫm?

Trong lòng hiện lên hoảng sợ, Bạch Thù cố gắng mở cặp mắt nặng trĩu của mình. Mất một lúc lâu để thích ứng với ánh sáng chói mắt, cô mới nhìn rõ xung quanh.

Bốn phía trong phòng ngủ, chùm đèn trần tinh xảo tán ra ánh sáng trắng trên đỉnh đầu, ánh sáng đó rất mỏng manh, có thể là do bị ảnh hưởng bởi ánh sáng bên ngoài.

Đại khái là cửa sổ bên giường không đóng kín, gió rất mạnh, theo kẽ hở luôn thổi vào, làm rèm cửa không ngừng phát phơ. Ánh sáng mặt trời cũng theo đó mà chiếu vào phòng, khiến cho mọi thứ đều hiện lên rất rõ.

Bạch Thù ngốc một thời gian dài, sau đó xoa xoa cái cổ nhức mỏi nhìn quanh bốn phía, lập tức trong lòng liền ổn định. Phòng ở có bố cục kết cấu lịch sự tao nhã, màu sắc chủ đạo là màu xanh da trời, nhìn thế nào cũng cảm thấy tinh xảo, đúng là theo cách bố trí điển hình đương thời.

Bạch Thù như con gà trống mổ thóc liên tục gật đầu. Đúng, nơi này tuyệt đối không phải là cổ đại! Hoàn hảo hoàn hảo, cô không có xuyên qua!

Trong lòng cô như buông xuống được tảng đá lớn đè nặng, thở dài nhẹ nhõm rồi nằm xuống giường, thầm nghĩ có thể an tâm ngủ thêm một lúc.

Ánh sáng trắng trên đầu mang vẻ ôn hòa, hai mí mắt Bạch Thù vốn cảm thấy vô cùng nặng, không tới một phút, Bạch Thù liền mơ mơ màng màng.

Trong lúc mơ hồ, Bạch Thù bắt đầu nhớ lại những chuyện đã xảy ra ngày hôm qua.

Ngày hôm qua... ừm... tâm tình cô không tốt lắm, sau đó bị bạn bè kéo đi một bữa tiệc. Ở nơi đó, cô uống không ít rượu.

Nghĩ đến đây, trên gương mặt Bạch Thù hiện lên nụ cười thần nhiên. A... thì ra cô đau đầu là vì uống rượu a! Haha... cô vừa rồi quả nhiên là suy nghĩ

hiều, tiểu thuyết xuyên qua thật hại chết người.

Tiếp tục an tâm, Bạch Thù đem toàn bộ ý niệm trong đầu tổng ra ngoài, sau đó điều chỉnh, tìm một tư thế thoải mái nhất đi vào giấc ngủ. Đột nhiên, Bạch Thù cảm thấy có cái gì đó khoát lên cổ của cô, thực nặng. Vì thế, Bạch Thù mở mắt ra, thấy rõ ràng là một cánh tay thon dài trắng nõn vắt ngang trước mặt cô.

Bạch Thù sợ tới mức cả người giật một cái.

Giờ đây? Sao lại có chuyện kì quái này? Vì sao trên thân thể cô xuất hiện một cánh tay kì lạ?!

Mặc dù bình thường gan cô lớn, xem yêu quỷ loạn thần gì đó, nhưng không có nghĩa là thứ kì lạ này xuất hiện cô lại không sợ!

Bạch Thù gất gao nhắm mắt lại, trong lòng niệm chú một trăm lần mới khẽ cắn môi làm liều, buộc chính mình mở mắt ra nhìn theo hướng cánh tay, nhìn thẳng đến lại thấy một sườn mặt tinh xảo.

Nằm bên kia giường là một người đàn ông ngủ say, sợi tóc mềm mại đen như mực cắt tỉa gọn ngắn ngang tai, lại có thêm mấy sợi theo gió bay nhẹ trước trán hấn. Người đàn ông trước mắt này nhìn vô cùng thuận mắt, da thịt trắng mịn như bạch ngọc nhìn không thấy được lỗ chân lông, lông mi đen dài lại cong lên vô cùng xinh đẹp, mũi thanh tú cao thẳng đang thờ thờ từng hơi đều đều, bạc môi giờ phút này lại mơn mởn thành một độ cong nhỏ giống tính một đóa hoa trẻ, tựa hồ trong mơ có cái gì đó tốt đẹp. (Tác giả tả đoạn này, ta có cảm tưởng đây là con gái a~ @\_@)

Bởi vì bộ dạng quá mức tinh xảo xinh đẹp, liền nhìn có vẻ thực nhưng không thực.

Cho nên Bạch Thù nhắm mắt mấy cái, lắc đầu, lại xoa xoa mắt rồi nhắm mắt thêm mấy cái! Nhưng trước mắt vẫn không có cái gì biến mất, trước sau vẫn là một nam nhân đang ngủ mang theo hương vị ngọt ngào.

Mất nửa ngày, Bạch Thù lấy lại tinh thần, trong đầu xuất hiện một câu hỏi to: Tại sao hấn lại ở chỗ này?

Hồi lâu sau, mắt Bạch Thù vận vận. Mọi người phải chú ý, mắt Bạch Thù là vận vận, là loại bởi vì lòng phẫn nộ đến mức tận cùng nên sinh ra vận vận. Một lát sau, Bạch Thù quyết định rồi, đối với mỹ nam đang ngủ trước mặt quyền đâm cước đá!

Aiz...mọi người nhất định cảm thấy kỳ quái, đối mặt với một mỹ nam đang ngủ có vô số người chết mê, bình thường nếu là phụ nữ đều sẽ kích động đến mức biến thành sói, hung hăng khi dễ hấn. Vậy mà Bạch Thù lại làm ra hành vi đáng phẫn nộ như vậy!

Khụ Khụ...nguyên nhân thực ra là như vậy, bởi vì mỹ nam đang ngủ tràn đầy hương vị ngọt ngào này...chính xác là... người gián tiếp đoạt đi mối tình đầu của Bạch Thù. Đương nhiên, đây là Bạch Thù đơn phương nhận định như thế, còn chân tướng sự tình ra sao, còn cần phải nghiên cứu thêm.

Mọi người hiện tại nhất định hoài nghi tính cách Bạch Thù. Không, đừng hoài nghi, cô là một cô gái, lại là một siêu cấp mỹ nhân.

Mỹ nhân có rất nhiều loại, thanh thuần, yêu dã, kêu gọi, nóng bỏng, thanh tú... Nhưng Bạch Thù lại thuộc dạng xinh đẹp, cũng chính là dạng bình hoa như mọi người vẫn gọi. Đương nhiên, nói dễ nghe thì là bình hoa, nói khó nghe thì chính là hồ ly tinh. Nếu vẫn không hiểu hồ ly tinh là thế nào, thì có thể hình dung Bạch Thù thuộc loại hình giống như Đất Kỳ.

Giới tính Bạch Thù rất rõ ràng, mọi người nhất định vẫn còn cảm thấy kỳ quái, một người đàn ông như thế nào mới có thể làm bạn trai cô? Aiz...không có biện pháp, thế giới này vẫn còn một loại sinh vật tên là “Gay”.

Tóm lại, là vì tên đàn ông này tồn tại mới làm Bạch Thù mất đi mối tình đầu.

Mà thật ra bạn trai trước đây của Bạch Thù kỳ thực là gay, yêu lại yêu người đàn ông trước mặt này, chứ không phải Bạch Thù! Cho nên theo quan điểm thông thường, mỹ nam đang ngủ trước mặt này chính là tình địch của Bạch Thù!

Bạch Thù đối với mỹ nam đang ngủ cực kì hung ác khiến cho hấn khó chịu nhăn mặt, đại loại là vì mộng đẹp bị quấy rầy nên khó chịu đi. Nhưng mà Bạch Thù vẫn chưa kịp đánh thêm cái nữa, lại giống như gặp quỷ mà ngưng đại.

Rượu say loạn tính!

Thân thể cô một mảnh đề trần, cả người đều là vết xanh xanh tím tím, nhìn thế nào cũng cảm thấy ghê người! Quan trọng nhất là bên dưới cô đau muốn chết. Khó trách cô cảm thấy chính mình như bị nghiền ép qua, đau nhức đến khó nhìn a!

Chạy trốn nhanh, thoát khỏi cái nơi quỷ ám này!

Lòng cô hoảng loạn lùi ra sau lại không chú ý, “Ầm” mạnh một tiếng, cô rớt từ trên giường xuống.

Bạch Thù trong lòng kêu rên, cố hết sức đứng lên, nhưng hai đùi lại run run không có chút lực, chỗ kia lại đau đến chết. Giữa hai đùi bạch ngọc có dấu vết màu hồng hồng nâu nâu, trong đầu Bạch Thù đã không thể suy nghĩ thêm cái gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 2: Khổng tước nữ vương

Tiết trời đầu thu vô cùng sáng khoái, ôn hòa, thích hợp đi làm.

Bạch Thù vừa làm gia sư trở về tâm tình tốt lắm, một bên ngâm nga điệu hát, một bên mang theo chiếc túi xách LV cô mới mua, cước bộ nhẹ nhàng đi dưới hàng cây mát mẻ trong khuôn viên trường. Vừa đi cô vừa liếc những người bên đường, đếm xem có bao nhiêu người vì cô mà phải ngoái đầu nhìn lại. Được rồi, Bạch Thù là một mỹ nhân tự ki.

Nhìn thấy ánh mắt kinh diễm mọi người nhìn mình, tâm hư vinh của Bạch Thù chưa từng kiêu ngạo.

Lại nói Bạch Thù không thích tên của cô, vì phát âm cùng chữ “Trư” vô cùng giống nhau.

Nguồn gốc của sự việc này còn phải kể đến cặp cha mẹ dở hơi của cô. Nghe nói hai mươi ba năm trước, cha mẹ Bạch Thù chạy đến Sơn Đông hưởng tuần trăng mật, chuyển đi nửa tháng ấy mà lại kéo dài đến nửa năm. Cô là kết tinh sau một lần mây mưa không có chứng mực của hai vợ chồng bên thù nước (ta không hiểu cái này, ai biết chỉ ta với :)) ban đêm, cảnh đẹp hữu tình khiến hai người bọn họ không kiềm được, sau đó để kỷ niệm đoạn chuyện này mà sinh cô ra lại đặt tên Bạch Thù.

Bạch Thù mỗi lần nghe lão mẹ kể lại đoạn truyền kỳ năm xưa này, cô đều im lặng cảm khái một câu. Cũng may thù nước không gọi là trư nước, bằng không bây giờ tên cô chắc là Bạch Trư.

“Aiz aiz...kia có phải là hoa khôi hệ truyền thông?”

Bạch Thù vui tươi hơn hờ đi tới, đột nhiên nghe thấy âm thanh nhỏ vun thảo luận về cô, lập tức dừng tai lên nghe. Chỉ thấy cước bộ Bạch Thù thả chậm lại, vì muốn nghe đoạn sau cuộc đối thoại của hai cô gái kia.

“Phải, là cô ta, chỉ là khổng tước công công chúa kiêu ngạo.” Trong đó một cô gái bày tỏ sự khinh thường.

Bạch Thù nhìn hai cô gái kia, thầm nghĩ: Aiz aiz...hai vị đồng học này, cô tại sao lại kiêu ngạo? Hai người muốn nói cô xinh đẹp thì cứ nói thôi, làm sao lại còn dỗi lòng mắng cô? Lòng ghen tị mạnh mẽ quá lại không tốt, đến lúc đó tính cách bị vụn vụn, đến thần tiên cũng không giúp được.

“Cũng không được tốt như trong truyền thuyết.” Cô gái còn lại cũng cùng một bộ dáng khinh thường.

“Chính xác, bộ dạng dụ dỗ, đi đường còn uốn éo, vừa nhìn đã biết bị vô số người chơi đùa qua rồi. Nếu mẹ tôi biết tôi có bộ dạng như vậy khẳng định đánh chết tôi!”

“Chỉ có thể nói mẹ cô ta xui!”

Bạch Thù đã muốn đi rồi, kết quả là nghe một đoạn chanh chua kia, nhất thời trong lòng dấy lên hừng hực lửa giận, dừng lại cước bộ quay đầu:

“Tôi thật không hiểu các cô đang làm gì? Chẳng lẽ tôi khó coi hai người sẽ đẹp mặt? Tôi ngủ với bao nhiêu đàn ông có liên quan gì đến các cô sao? Các cô muốn ngủ cùng đàn ông cũng không ai thêm!”

Sau đó, Bạch Thù lại nhìn bọn họ từ trên xuống dưới vài lần:

“Hai người các cô, một cái khô quắc giống đậu que, một cái thì phì giống như con voi, tôi thực bội phục các cô có dũng khí, trông như thế mà lại không đi tự sát cho rồi!”

“Cô!” Mặt hai cô gái kia nháy mắt xanh mét đầy căm giận, cô gái gầy như đậu que nói to: “Cô thật thái!”

“Trái đất thật đáng sợ, hai người các cô vẫn là nên trở về hành tinh của mình đi!” Bạch Thù bỏ lại một câu, liền hướng phòng ngủ của mình mà đi, lưu lại hai cô gái đứng tại chỗ kêu gào.

“Tức giận cái gì, không phải chỉ là ngực to thôi sao? Đồ đại bò sữa!” Cô gái khô quắc như đậu que như trước đứng tại chỗ bất bình nói, trong khi cô gái mập mạp bên cạnh cup E sắc mặt rất khó coi. ( ^:)^ ^:)^ ^:)^ em lạy chị)

Bạch Thù lại tiếp tục hát vu vơ, không hề bị chuyện vừa rồi ảnh hưởng đến tâm tình tốt của bản thân. Dọc theo đường đi, như trước vẫn có đám con trai dùng ánh mắt đốt cháy người nhìn chăm chăm Bạch Thù, Bạch Thù tập mãi cũng thành thói quen. Trở về phòng ngủ, Tiểu Hoài cười hớ hớ nói với Bạch Thù:

“Tiểu Thù, có người tặng hoa cho cậu.”

Bạch Thù nháy mắt mặt mày hớn hờ: “Thật không?”

Tuy rằng trước giờ Bạch Thù đối với người theo đuổi luôn xa cách, nhưng đối với hoa mà bọn họ đưa tới, cô luôn là mặt mày hớn hờ.

Là phụ nữ, ai lại không có lòng hư vinh?

Bạch Thù thích nhất là người ta đưa hoa hồng, vì mỗi lần như thế cô đều có thể mang chúng đem bán, mỗi đóa giá 5 đồng, buôn bán nhỏ kiếm tiền tiêu vặt. Cho nên mỗi lần lễ tình nhân hoặc các lễ to lễ nhỏ khác, túi tiền của Bạch Thù luôn phình ra, đây cũng chính là lý do cô yêu nhất.

Chẳng qua lúc này đây, Bạch Thù suy nghĩ nhiều.

Lúc Bạch Thù nhận lấy hoa, khoe miệng không tự giác co rút, khuôn mặt từ đầu đến cuối luôn duy trì nụ cười như Mona Lisa, nhưng nếu xem kỹ vẫn có thể phát hiện ra biểu hiện cứng ngắt của Bạch Thù.

Khụ khụ...hoa này...nếu có thể kêu là hoa...quả thật nó là hoa...

Hoa đuôi chó!

Bạch Thù thầm mắng một câu: S\*\*\*! Đây là sáng kiến của ai? Keo kiệt cũng không nên keo kiệt đến mức ấy chứ? Keo kiệt như thế mà cũng muốn theo đuổi bốn tiêu thư?! Tốt nhất lần sau hẳn ta đừng để cho cô bắt gặp, nếu bắt gặp cô không mắng hẳn ta đến đầu rơi máu chảy, cô tuyệt đối sẽ không gọi là Bạch Thù!!

Hoa đuôi chó được bọc trong giấy kính màu tím, bên trên còn có một tấm thiệp: “Bạch Thù tiểu thư thân ái, tôi đã chú ý đến em hơn ba năm, ba năm này dài đằng đẳng, tôi cho đến bây giờ đều chưa từng thấy em ở cửa hàng bán hoa nào với bộ dáng vui vẻ, vì thế tôi lớn mật đoán, em không thích những thứ hoa có phạm tục ấy...” Xem đến đây, Bạch Thù nhin không được tiếp tục thầm mắng: S\*\*\*! Hoa đuôi chó của người không phải của phạm tục thì là thứ gì?

“Vi thế, tôi đặc biệt chạy tới sơn thôn xa xôi, đã trải qua chín núi mười tám sông, trèo đèo lội suối, màn trời chiếu đất, rốt cuộc cũng tìm được loài hoa đuôi chó này!” Cái gì? Đi tận chín núi mười tám sông, hoa đuôi chó này chỉ cần cô hươ tay một cái liền có một bó to! Bạch Thù phát điên.

“Tôi thực vui sướng, dùng chính hai tay của mình hái từng đóa một, mỗi đóa đều chứa tấm lòng của tôi, tình yêu của tôi...Rốt cuộc, tôi hái chừng 99 đóa hoa đuôi chó...”

Xem tiếp đến đây, cô cảm thấy lười phải đọc tiếp, tùy tiện ném tấm thiệp cùng bó hoa đuôi chó vào thùng rác nằm ở ngoài phòng ngủ. Phúi phúi tay, quay trở vào trong.

Bên trong kí túc xá chỉ có hai người, giờ phút này các cô ấy đều đang trang điểm, có lẽ là để dự buổi tiệc tối nào đó hoặc để kiểm “khoản thu nhập thêm”.

“Tớ về rồi!”

“Ừ.”

“Ừm...”

Hai tiếng đáp ứng phó không nặn không nhặt, Bạch Thù bĩu môi, cũng không thèm để ý mà trở về giường, hỏi: “A La đâu?”

“Bồi kim chủ của cô ấy rồi.” Tiểu Mật nhướn nhướn lông mi.

Lúc này cô mới nhớ tới, hôm nay là thứ bảy, là ngày “Công tác” cố định của A La.

Tiểu Mã nháp đôi môi anh đào, nhìn vào gương một chút, rốt cuộc cảm thấy bản thân hoàn mỹ mới có tâm tư rảnh rỗi nhìn Bạch Thù: “Bạch Thù, người tặng hoa cho cậu hôm nay là ai vậy?”

Bạch Thù vuốt vuốt sợi tóc: “Đừng nói nữa, không biết ai bảo tên ngốc ấy tặng tớ hoa đuôi chó?”

“Hừ...lại còn có người ngốc đến như thế? Bây giờ là năm nào rồi mà còn dám dùng hoa đuôi chó theo đuổi hoa khô hệ truyền thông?!” Tiểu Mật tuyệt đối không thể tin được.

“Có lẽ người ta cảm thấy chỉ cần tình là đủ, có thể chiến thắng bằng kỳ tích, nhưng không nghĩ đến Bạch Thù của chúng ta lại là một người rất thực tế.” Tiểu Mã thở dài.

“Aiz...đừng nói tớ như thế, các cậu cũng vậy thôi.” Bạch Thù chán nản. Tại hệ truyền thông này, ai lại không như thế? Tương lai nếu vào vòng giải trí mà mơ mộng như thế, có thể sao? Đừng đem cô giống như mấy cô gái mộng mơ, bên miệng lúc nào cũng chỉ có tình yêu.

“Tớ nói này Bạch Thù, cậu yêu tiền như vậy, sao lại không chịu như bọn tớ, tìm “khoản thu nhập thêm?”” Tiểu Mã hỏi.

“Thì là không thích thôi, làm gia sư lương cao hơn, lại không giống cậu mỗi ngày đều mệt chết.” Tiểu Mật nói: “Dù sao về sau vào vòng giải trí, cũng không biết sẽ phát triển thế nào, còn không bằng bây giờ hưởng thụ, làm cho bản thân thoải mái một chút.”

“A...các cậu rất hiểu nha! Làm trò lừa gạt chị đây, chị đây muốn giữ lại ‘màng’, tương lai câu rùa vàng.” Bạch Thủ kiêu ngạo, mặc kệ là ai, đều thật không ngờ, một nữ sinh xinh đẹp như hồ ly như vậy, đến bây giờ đều rất bảo thủ! Đừng nói là bị phá thân, ngay cả nụ hôn đầu đến giờ vẫn còn giữ!

“Hừ...làm trò! Hiện tại bây giờ xử nữ không đáng giá tiền. Cậu cho dù không có ‘màng’ cũng có vô số nam minh tinh cùng rùa vàng tìm đến thôi. Đáng về của cậu có thể sánh với những người đã qua chinh dung, ngực cũng như những kẻ đã bơm qua, sợ gì chứ?”

“Không chỉ có thế, bây giờ nếu không có ‘màng’ vẫn có thể đi làm lại một cái kia mà.”

Bạch Thủ ‘hừ’ một tiếng, hai người đang nói chuyện kia cũng im lặng ngay sau đó, vì vậy cái đề tài đã thảo luận qua vô số lần này liền kết thúc, mà kết cuộc luôn là một tiếng ‘hừ’ của Bạch Thủ.

Cái này cũng không có biện pháp, bên trong Bạch Thủ, ngạo khí là không nhỏ, cô không đến mức vì tiền mà cùng một ông lão lăn lộn trên giường!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 3: Thiếu gia phúc hắc

Tại hệ truyền thông, mỗi một hoa khôi đều là phong tình vạn chủng, lay động lòng người, nhưng hoa hậu giảng đường thường không ở hệ truyền thông, đơn giản vì hoa khôi hệ truyền thông không có vẻ thanh thuần như hoa khôi các hệ khác. Cho nên nói, hoa khôi hệ truyền thông rất ít khuất, bộ dạng tôi không thanh thuần là tôi sai hay sao? Hơn nữa, loại thanh thuần như vậy có thể sinh tồn trong vòng giải trí được ư?

Nhưng mà hoa khôi hệ truyền thông Bạch Thủ hoàn toàn xứng đáng làm hoa hậu giảng đường, nhìn thấy cô không ai tranh luận đến nửa điểm, nhớ có một lần nhà trường tổ chức liên hoan mừng năm mới, Bạch Thủ chính là người chủ trì. Cô mặc chiếc váy dài cổ chữ V màu hồng, phía trước đầu gối có một đường xẻ, khi đi lộ ra đùi đẹp trắng nõn như ẩn như hiện bên trong, hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Buổi tiệc lần đó có sáu người cùng nhau chủ trì, ba nam ba nữ, mặt khác có hai người là hoa khôi nhưng không cùng khoa với Bạch Thủ. Thật đáng buồn là thời điểm khi các cô đứng bên cạnh Bạch Thủ, lập tức bị Bạch Thủ làm cho lu mờ, ngay cả muốn đánh trả tìm đường sống cũng không thể.

Bởi vì cô thật sự rất đẹp, cái này gọi là hoa hậu giảng đường bọn họ dù có đứng trước mặt cô cũng trở thành cháo ăn sáng không có chút mùi vị. Quả nhiên, mỹ nữ đứng cạnh nhau mới có thể so sánh, cho nên từ buổi tiệc tối hôm đó, Bạch Thủ nổi danh, thành đề nhất mỹ nhân đại học S.

Bạch Thủ đối với danh hiệu hoa hậu giảng đường này không có cảm giác gì, dù sao từ nhỏ đến lớn đều vậy, chẳng qua là tại đại học, có được danh hiệu này mọi việc cũng dễ làm hơn.

Bình thường các buổi tiệc văn nghệ buổi tối, các tiết mục, người chủ trì, người tại đại học S đều đùn đẩy cho nhau. Dù sao đại học S cũng là đại học nổi tiếng cả nước, nếu bạn có được danh hiệu hoa khôi hoặc là hoa hậu giảng đường, những việc ấy tự nhiên rơi trên người bạn.

Bạch Thủ học chính là phát thanh truyền thông, lúc trước một giáo sư hệ biểu diễn liền cố chết khuyên cô vào hệ biểu diễn, nhưng Bạch Thủ chính là không muốn. Cô cho rằng ngành học của mình hiện tại so với con hát, cấp bậc cao hơn nhiều.

Có lẽ là cuộc sống hai mươi năm qua của Bạch Thủ rất xuôi gió xuôi nước, Ngọc Hoàng đại đế nhìn không thuận mắt, vì thế liền làm cho cuộc sống kế tiếp của Bạch Thủ rơi vào con đường lầy lội.

Thành tích của Bạch Thủ nổi trội xuất sắc, lấy học bổng giải nhất giải nhì vẫn là chuyện dễ như trở bàn tay, cho nên giáo sư trong trường đối với cô khen không dứt miệng. Đại khái là các giáo viên thấy Bạch Thủ có dáng vẻ xinh đẹp như vậy mà vẫn kiên định theo đuổi con đường học tập nên có thái độ rất vừa lòng.

Cô nhóc Bạch Thủ này cảm thấy, không ai lại vô duyên vô cớ đối xử tốt với mình, cho dù là thầy cô. Thầy cô đối với cô tốt như vậy, đơn giản là nhìn trúng tiền đồ tương lai của cô, nói không chừng ngày nào đó cô thành công, có thể vì đại học S hấp dẫn nhiều sinh viên tốt.

Cho nên khi chủ nhiệm của hệ nắm trong tay hai suất đi thực tập tại đài truyền hình lại cho Bạch Thủ một suất, Bạch Thủ cảm thấy con đường tương lai của mình có vẻ rộng mở, nhất định sẽ trở thành đề tài thường xuyên tại đại học S.

Nhưng là, người tính không bằng trời tính, thời điểm Bạch Thủ cao hứng phấn chấn chạy đi thực tập tại đài truyền hình, người ta rõ ràng hài lòng đối với cô, nhưng lúc sau lại nói hình tượng của cô không phù hợp tiêu chuẩn phát thanh viên của chuyên mục “mục tiêu và khoảng cách”, sau đó liền đem cô phân vào vị trí tiểu biên tập, Bạch Thủ tức giận đến ba ngày ăn không ngon ngủ không yên.

Cạnh tranh vị trí phát thanh chuyên mục này cùng với cô là một người không có một chút đặc điểm nữ tính, tại thời điểm phỏng vấn, người đó nhìn thấy Bạch Thủ liền cảm thấy cơ hội vô cùng mong manh, kết quả Bạch Thủ không trúng tuyển, người trúng tuyển lại là cô ta.

Vì thế, Bạch Thủ càng cố gắng công tác, mục đích là để chứng minh cho vị chủ khảo phỏng vấn rằng bị mù kia biết trông mặt mà bắt hình dong là không được!

Bạch Thù hiện tại thuộc tổ tiểu biên tập chuyên mục “mục tiêu và khoảng cách”, phụ trách biên tập văn tự (Ack...là biên tập kịch bản :)). Cho nên mỗi ngày vắt hết óc suy nghĩ lời kịch, liên tưởng xem xâu chuỗi các sự kiện cùng một chỗ thế nào cho hợp lý, cô hận vì sao lúc trước không đăng ký hệ Trung văn.

Một thì một, thời điểm hoàn thành kỳ đầu tiên của chuyên mục, nhìn những dòng chữ chạy nhanh sau khi chuyên mục kết thúc có hai chữ Bạch Thù, cô vẫn cảm thấy có chút thành tựu, dù không hiện quá một giây.

Aiz...nhưng là khi thấy người kia ăn mặc cẩn thận tỉ mỉ, mặt lại không chút thay đổi, khô khan chủ trì “mục tiêu và khoảng cách”, trong lòng Bạch Thù ngập tràn tư vị khó chịu. Rõ ràng chính mình so với cô ta tốt hơn rất nhiều, mặc kệ là năng lực hay bằng cấp, nhưng là cô gái kia vẫn được làm phát thanh của chuyên mục, mà cô lại ở phía sau làm một tiểu biên tập! gương mặt cô gái kia xuất hiện thật lâu trên màn hình, mà tên của cô lại xuất hiện không đến một giây!

Cho nên mỗi lần đêm dài thanh tĩnh, Bạch Thù vô số lần chua xót tâm can, nguyện rửa cái người không có ánh mắt không chịu tuyển cô làm phát thanh một trăm lần!

\*\*\*

Lại một ngày ánh mặt trời chiếu rọi, tuy là đầu thu nhưng nhiệt độ không khí vẫn rất cao.

Buổi sáng, Bạch Thù mặc một cái váy dài mới mua, sau đó đem mái tóc xoắn dài của mình cột lên, lại lấy cái kẹp tóc bằng gỗ kẹp mấy sợi tóc trước trán, sau đó đi đôi giày cao gót màu cà phê 7cm vào, đứng trước gương xoay một vòng. Tốt lắm, lại là một ngày đẹp trời, cô sẽ cố gắng gấp bội!

Bạn cùng phòng Tiểu Mật lúc này đang trang điểm, cũng muốn nhìn gương một chút rồi ra cửa, lại thấy bộ dáng tự ki của Bạch Thù thì đẩy cô một cái, đứng trước gương mân mân đôi môi đỏ mọng, thuận tiện than thở một câu: “Cậu đẹp rồi, không cần soi nữa, chạy đi làm nhanh đi.”

“Tớ chỉ đang thưởng thức nhiều hơn khí chất giống thiên tiên của chính mình a!”

“Thiên tiên?” Tiểu Mật dừng lại động tác, khẩu khí có chút hèn mọn, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Bạch Thù: “Cậu dù ăn mặc giống thiên tiên cũng chỉ thấy yêu khí, không thấy tiên khí đâu a!”

A La mơ mơ màng màng còn ngủ trên giường cũng góp lời: “Tiểu Mật nói đúng, Bạch Thù cậu thế nào cũng không thể che giấu nổi hương vị hồ ly tinh của mình đâu.”

Bạch Thù giận: “Thế nào, không thể nói lời nào dễ nghe hơn à?”

“Vậy thì yêu tinh cũng giống.” A La tiếp tục nói.

Bạch Thù chịu thua, không biết phải nói gì.

“Từ hồ ly tinh này không phải người phụ nữ bình thường nào cũng có thể dùng được, đến nay cũng chỉ có Đát Kỷ mới có thể dùng từ hồ ly tinh để xưng hô, cậu phải cảm thấy cao hứng!” Tiểu Mật còn e sợ thiên hạ không loạn.

“Tớ đi, các cậu đều không có văn hóa! Hiện tại phố lớn ngõ nhỏ đều kêu tiểu tam là hồ ly tinh a! Các cậu được lắm!” Bạch Thù ghét nhất bị gọi là tiểu tam. Trời đất có thể thấy được, cô đến tình yêu còn chưa nếm thử qua a! Cho đến nay vẫn là một cô gái đơn thuần nha! ~(@^\_^@)~

“Tớ còn ước có người gọi tớ là hồ ly tinh!” Tiểu Mật ném đi mị nhãn.

“Cũng chỉ có những người chung phòng ngủ như chúng ta mới biết nhân vật vạn người mê kỳ thật là một cô gái thô lỗ. Đáng tiếc a...nhất định bọn đàn ông bị cậu mê hoặc đều không phát hiện được chân lý này!” Tiểu Mã cũng gia nhập chiến cuộc, giờ phút này cô đang dậm phẫn trên mặt.

“Chính xác, đám đàn ông kia mắt đều hư hết, Tiểu Mễ tớ bộ dạng khuynh quốc khuynh thành lại không ai hỏi thăm, aiz...các cậu nói xem đây là đạo lý gì?”

“Bày đặt làm trò, không người hỏi thăm? Ta phi...lúc trước ai chân đạp ba thuyền bị bạn trai trước phát hiện a?” Tiểu Mã khinh bỉ Tiểu Mật.

“Mã Thiên Thiên, cậu cũng không cần nhắc lại chuyện xưa a, thực đáng ghét!” Tiểu Mật cho dù tức giận cũng phải giả bộ nũng nịu.

“Được rồi, đều không cần nói, trễ rồi, các cậu còn không đi làm? Nếu không đi, muộn đừng trách!” A La từ trong chăn nói vọng ra.

Bạch Thù lúc này mới giật mình, đã gần bảy rưỡi. Cô cầm túi xách LV trên bàn, la một tiếng: “Ta đi trước”, liền hướng trạm xe buýt công cộng bên cạnh trường học chạy đi.

Mới ra khỏi cửa phòng ngủ, cô liền thấy một chiếc Porsche màu xanh ngọc đứng ở cửa, bên cạnh còn có một người đàn ông mặc áo sơ-mi xanh đang cúi đầu cầm di động nghe.

Hắn đại khái nghĩ người mình chờ đã đến liền ngừng đầu, đối diện là tầm mắt của Bạch Thù.

Mặt mày như họa, khí chất thanh cao, quả thật là một mỹ nam!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 4: Tình huống này là gì?

Khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, diện mạo điểm lệ, xa xem là họa, gần xem đẹp như tranh.

Từ nhỏ đến lớn, bạn bè bên người Bạch Thủ không có một ai bộ dạng khó coi, mặc kệ là nam hay là nữ, nhưng loại mỹ nam giống như hắn làm cho cô trước mắt sáng ngời, luyến tiếc dời tầm mắt, cho tới bây giờ đều chưa từng gặp qua.

Mỹ nam nhẹ nhàng quét mắt liếc nhìn Bạch Thủ một cái, liền tiếp tục cúi đầu chơi di động trên tay.

Bạch Thủ trừng mắt to, không thể tin, chẳng lẽ lực hấp dẫn của cô không bằng một cái điện thoại di động sao? Lại nói, thằng nhãi này rốt cuộc có phải đàn ông hay không a, đối với một tuyệt sắc mỹ nữ như cô không có một chút động lòng, ngay cả một ánh mắt kinh diễm cũng không có? Có thể khẳng định một điều hắn không thích phụ nữ! Vì thế, vị mỹ nam này đã bị Bạch Thủ gán lên người cái mác “đồng tính luyến ái”.

Bạch Thủ có ý đi tiếp, bước chân nhẹ nhàng, làm cho váy trắng của cô từng hồi lay động. Khi đi qua hắn, còn nhẹ "Hừ" một tiếng, sau đó cũng không quay đầu lại mà đi tới trạm xe buýt công cộng.

"Xuy ——" từ phía sau Bạch Thủ truyền đến một tiếng cười nhạo, nháy mắt làm Bạch Thủ trước giờ không sợ đao thương mặt cũng đỏ thành cà chua, Bạch Thủ không quay đầu, bởi vì cô hiện giờ rất gấp không còn thời gian cùng hắn đòi co. (Heo: vậy mà còn dẹo trước mặt ng ta nữa pó tay)

Cuối cùng cũng lên được xe buýt, chẳng qua là lúc này trên xe đã chật kín người, đến nửa chỗ ngồi cũng không còn, mà cô còn phải đi hai mươi mấy phút nữa mới có thể tới đài truyền hình. Bạch Thủ nhìn xuống đôi giày cao gót 7cm dưới chân, thờ dài, lập tức bày ra bộ dáng ta là mảnh mai thực nữ.

Không lâu sau, liền có một gã thanh niên tốt bụng vỗ vỗ bả vai Bạch Thủ "Tiểu thư, tôi xem thân thể cô tựa hồ không tốt, chỗ ngồi này nhường cho cô đi."

Người mới là tiểu thư, người cả nhà đều là tiểu thư!

Trong lòng nghĩ vậy nhưng mà Bạch Thủ trên mặt lại bày ra một bộ dáng "Ta thực cảm động, ta rất cảm động" nói với gã thanh niên kia nói "Cảm ơn, anh thật sự là người tốt."

Người nọ mặt nháy mắt đỏ, có chút ngốc lăng nhìn Bạch Thủ. Bạch Thủ nghĩ, ừ, đây mới là biểu hiện của nam nhân bình thường a, mỹ nam vừa rồi quả nhiên là đồng tính luyến ái.

Bạch Thủ lập tức ngồi vào vị trí kia, không hề nhìn hắn (gã thanh niên ý a) mà nhìn ra phong cảnh bên ngoài cửa sổ đang chậm chậm lùi về phía sau.

Trên xe có một lão bà bà khó chịu, thở phì phì nói, "Người nào a, vừa mới cùng ta giành chỗ ngồi, hiện tại lại làm bộ người tốt."

\*

Đến đài truyền hình, Bạch Thủ làm công việc mà trước đó có nhiều người khó hoàn thành. Người ở đây cũng không thương hương tiếc ngọc, bắt đầu sai sử mỹ nữ cô giống như sai sử trâu bò.

Bạch Thủ cứ như vậy tiếp tục cần cù, thật thà, cẩn trọng làm tiểu biên tập tiết mục "mục tiêu và khoảng cách."

"Tiểu Thủ, cô đi đem phần văn kiện này đưa cho Siren tỷ." Biên tập tiểu Vương đầu cũng không ngước lên đem một phần tài liệu đưa cho Bạch Thủ.

Bạch Thủ đứng dậy tiếp nhận văn kiện, "Được rồi, Vương biên tập." Trong lòng lại mắng tên Tiểu Vương kia không dưới trăm lần. Kì thật tên Tiểu Vương này chính là một lão phế vật, năng lực còn không bằng thực tập sinh bình thường, chỉ là nhờ có mối quan hệ với cấp trên leo lên vị trí này nên mới được mọi người kêu một tiếng "Vương biên tập".

Siren tỷ là tổ trưởng tổ phụ trách chuyên mục “mục tiêu và khoảng cách”, nói chung là bản tính trời sinh ghen ghét nữ nhân xinh đẹp, Siren dù sao cũng không thích Bạch Thủ, cho nên trong lúc Bạch Thủ thực tập thường xuyên bị vị thủ trưởng này hoành hành này nọ. Lúc trước Bạch Thủ phỏng vấn bị loại, cũng không thiếu công lao của người phụ nữ này. Kỳ thật nguyên nhân chủ yếu là vào ngày phỏng vấn đó, có vị chủ khảo luôn nhìn về phía Bạch thủ, ánh mắt cũng luyến tiếc dời đi nơi khác, sau đó vị Siren tỷ khó chịu, liền nói nhỏ bên tai chủ khảo một trận, vị chủ khảo kia lập tức nghiêm túc nói, Bạch Thủ không phù hợp hình tượng của chương trình “mục tiêu và khoảng cách”.

Siren tỷ đó là bộ dạng bà cô chồng khó tính, một cặp kính đen, một thân âu phục gọn gàng chỉnh tề cũng màu đen nốt, thật đúng với hình tượng bà cô già, cho nên mới ghen tị với các cô gái trẻ đẹp.



Bạch Thủ đem văn kiện giao cho Siren tỷ, vừa định ngoan ngoãn đi ra ngoài, cô liền bị Siren tỷ kêu lại, "Tiểu Thủ à, cô tới nơi này bao lâu rồi?"

Người mới là tiểu trư! (đại khái là cho bà Siren phát âm chữ Thủ nghe giống chữ Trư) Nhưng mà ở dưới mái hiên nhà người ta, sao có thể không cúi đầu, bọn họ thích kêu như vậy, cô cũng không ngại. Đừng thấy cô là nữ vương trường đại học S, hiện tại trong lòng lại nom nớp lo sợ như con chuột nhỏ, thật rất đáng buồn.

"Siren tỷ, đã gần hai tháng," Bạch Thủ cười tủm tỉm nói.

"Lâu như vậy a, nhưng đã lâu như vậy, cô sao lại không lập một chút thành tích nào vậy?" Siren tỷ khó chịu nhìn Bạch Thủ.

Cô chỉ là một tiểu biên tập, cô ta còn muốn cô có nhiều thành tích a! Ý tưởng của bà cô chồng vừa già vừa khó tính này quả nhiên người thường không thể hiểu nổi mà.

"Siren tỷ, Lina tỷ ngày hôm qua còn nói tôi có tiến bộ."

"Tôi là thủ trưởng của cô hay là cô ta? Đánh giá thực tập của cô là cô ta ký?!" Lina là đối thủ một mắt một còn của cô ta, bởi vì Lina từng là người mà lão công cô ta ái mộ, cho nên Siren tỷ đối với Lina tỷ là không muốn chạm mặt, nhưng bây giờ người ta đã sắp trở thành vợ của phó giám đốc, cho dù cô ta không muốn gặp Lina thì cũng không có biện pháp, ai bảo hậu phương của người ta trâu như vậy chứ. (Heo: trâu là mạnh ý ak, có nhiều người hiểu rồi nhưng vẫn để)

Mặc kệ người nào vòng luẩn quẩn, bối cảnh phía sau khẳng định là quan trọng nhất, chỉ có bối cảnh càng trâu thì mới lăn lộn ngoài xã hội được, mà loại người 3 không giống như Bạch Thủ không có tiền, không quyền, không thân phận nhất định là hạt cát nhỏ chết chìm trong dòng nước xiết.

"Siren tỷ nói phải, tôi nhất định sẽ thật cố gắng, tranh thủ tốt thành tích báo đáp ưu ái của Siren tỷ dành cho tôi."

Thấy Bạch Thủ ôn tồn, ăn nói khép nép như vậy, Siren tỷ gật gật đầu, "Tôi cũng không làm khó cô, tự cô phải chú ý điều đó. Tốt lắm, cô đi xuống trước đi, làm tốt công tác, tôi vẫn quan sát cô đấy."

Bạch Thủ nghe xong những lời này, cảm thấy sau lưng mình bò đầy rân, sau đó yên lặng nói: Siren tỷ, cô có thể không cần để ý tôi.

"Đúng rồi, đêm nay tôi muốn đi dự một bữa tiệc, cô cùng đi với tôi đi, gặp gỡ làm quen một chút." Thanh âm Siren tỷ lại một lần nữa truyền đến.

Trong lòng Bạch Thủ nổi lên linh cảm, cô ta sẽ có lòng tốt như vậy sao? Nhưng mà mặc kệ như thế nào, cô đều chỉ có thể cười tủm tỉm nói "được". Ai bảo đánh giá thực tập của cô còn trên tay cô ta.

Ra khỏi văn phòng của Siren tỷ, Bạch Thủ như là sống sót sau tai nạn, lập tức bước trở về chỗ ngồi của mình. Thực tập sinh ở bên kia cũng giống như Bạch Thủ chịu đau khổ dưới "ách thống trị" của bà cô già nhỏ giọng hỏi, "Siren tỷ không có làm khó dễ cô đi?"

Bạch Thủ không nói gì, bởi vì làm một tiểu nhân viên, kiêng kị nhất đó là thảo luận về thủ trưởng, bằng không trong tương lai chính mình chết như thế nào cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 5: Bát quái trước yến hội

Bạch Thủ không có lễ phục cho buổi tiệc tối, cho nên thời điểm tan tầm muốn đi mua một bộ. Trước khi tan tầm nửa tiếng, Bạch Thủ lên lút lên mạng xem các loại lễ phục, cân nhắc cái thích hợp nhất để khi xuất hiện cô có thể gây kinh diễm toàn hội trường.

Nhìn qua mấy trang web, một đàn em thực tập sinh cũng đến đây góp vui, phụ nữ mà, khẳng định đều thích quần áo xinh đẹp, sau đó cũng tự tăng bốc bản thân, hận không thể toàn thế giới chiêm ngưỡng sắc đẹp của mình.

"Bạch Thủ, chị xem lễ phục làm gì?"

"Vô nghĩa, tất nhiên là để mua a!" Không mua lễ phục tôi xem làm gì, làm cho mình thêm chết sao? Bạch Thủ tiếp tục lướt web.

"Ý của em là, chị mặc lễ phục làm gì?"

"Siren tỷ muốn tôi cùng đi một buổi tiệc tối, tôi không có lễ phục, đương nhiên là phải mua một bộ."

"Cái gì? Siren tỷ muốn chị cùng đi dự tiệc tối?" Thực tập sinh kia miệng mở rộng, vẻ mặt không thể tin.

“Hừ hừ...”

“Chị thật hạnh phúc nha!” Thực tập sinh vẻ mặt kích động: “Em cũng rất muốn đi a!” ~(≥□≤)/~

Bạch Thù ra về người từng trải vỗ vỗ vai cô ấy: “Không phải chỉ là một buổi tiệc tối hay sao, đáng để cô kích động như vậy à? Về sau nhất định cô cũng có dịp đi.”

Đang lúc hai người tán gẫu, một ánh mắt u oán phóng tới chỗ hai người: “Tiểu Thù, cô rõ ràng là có phúc mà không biết mình có phúc, cô biết tiệc tối mà Siren tỷ nhắc tới là tiệc tối gì sao?”

Bạch Thù cùng cô bé thực tập sinh lắc đầu, chẳng lẽ tiệc tối đêm nay có vị đại nhân vật nào sao? Cô luôn nghĩ tiệc tối nào cũng giống nhau. Không phải là nơi họp bàn buôn bán, cũng là nơi những người thượng lưu ăn uống linh đình, chẳng lẽ tiệc tối này có có bí mật gì nữa?

“Hừ... đúng là các cô cái gì cũng không hiểu, nghe nói tiệc tối hôm nay là tiệc chọn cháu dâu cho cháu trai của cấp trên.” Chị gái vừa rồi nho nhỏ tiết lộ đáp án.

“Tuyển cháu dâu?” Cô bé thực tập sinh kinh hô.

Bạch Thù hết biết nói gì, tiệc tối đêm nay làm nửa ngày hóa ra chỉ là để chọn cháu dâu cho cháu trai yêu quý, không phải là nơi mấy đại nhân vật tụ hội, chuyện như vậy thì liên quan gì đến đài truyền hình bọn họ a? Chẳng lẽ còn muốn chụp hết ảnh mỹ đi tuyển chọn, sau đó đăng cho toàn dân bầu phiếu, xem ai thích hợp hơn?

Thời điểm Bạch Thù đang khó hiểu, mắt cô bé thực tập sinh đối diện sáng quắc lên: “Chị Bạch Thù thật tốt số, em cũng muốn đi xem.”

“Thích? Như cô thì làm sao có thể được coi trọng? Quên đi, cho dù là Bạch Thù đi cũng chưa chắc có khả năng được tuyển, Bạch Thù lại không có thân phận cùng bối cảnh.”

“Chị hai à, vậy tiệc tối đó cần đài truyền hình chúng ta tham dự làm gì?” Bạch Thù nói ra nghi hoặc.

“Aiz... tuy những buổi tiệc như thế không nên để chúng ta đến, nhưng bọn họ cũng không ngại đài truyền hình chúng ta kiếm thêm vài hợp đồng hợp tác. Lấy tướng mạo Bạch Thù, tin tưởng có thể giúp đài truyền hình chúng ta giành được vô số hợp đồng quảng cáo, các quan hệ hợp tác hoặc đầu tư.”

TMD! Đây không phải là hy sinh sắc đẹp của cô sao? Cô biết mà, bà già kia không có lòng tốt như vậy! Trong lòng Bạch Thù nổi giận, bị từng đóm lửa nhỏ hừng hực thiêu đốt.

Vị tỷ tỷ kia tiếp tục nói với Bạch Thù: “Bạch Thù a, cô nhất định phải lợi dụng tốt cơ hội này, nói không chừng có thể câu được mối buôn bán lớn hay cậu ấm, quý tử nào đó a! Chắc chắn... vừa đẹp trai vừa có tiền, tôi luôn mơ thấy một con rùa vàng như vậy. Chắc chắn...” Nói xong, vị tỷ tỷ kia dường như muốn đắm chìm trong mộng tưởng của mình, vẻ mặt cực kì hâm mộ.

Sau đó Bạch Thù xuất hiện ba vạch đen. Nhưng thời điểm nghe thấy chị ta miêu tả, tâm Bạch Thù cũng dao động, bởi vì lý tưởng của cô là sau khi thành công trong sự nghiệp liền từ bỏ tất cả, tìm một con rùa vàng từ tế mà gả cho, sau đó sinh hai đứa nhỏ, một nhà bốn nười tiêu dao sống qua ngày như cuộc sống của thần tiên.

Kỳ thật lý tưởng này... có hơi lớn! Đừng nói là tìm một con rùa vàng từ tế, vấn đề là cho dù tìm được rồi, muốn sinh được hai đứa nhỏ cũng là điều rất khó!

Sau khi vị tỷ tỷ kia lấy lại tinh thần: “Bạch Thù à... cô có biết vị cấp trên kia là ai không?”

Bạch Thù hết chỗ nói, chị ta rõ ràng biết là ai nên mới hỏi cô vấn đề này, cô không có trong nội bộ bên kia đi, làm sao có thể biết?

“Cô chắc không biết đi?!” Vị tỷ tỷ trung ra bộ mặt ‘cô mau tới hỏi tôi, cô mau tới hỏi tôi, hỏi tôi tôi liền nói cho cô nghe’, biểu tình thực đáng đánh đòn.

Cũng may cô bé thực tập sinh kia tò mò khó nhịn nổi: “Tỷ tỷ, chị mau nói đi, nếu không Bạch Thù đi tiệc tối kia làm sao có thể biết vị thái tử gia kia là ai?”

Vị tỷ tỷ đó rầm rì một tiếng, đắc ý nói: “Chính là vị Lí tướng quân kia a, người làm đến chức vụ cao trong đảng trung ương đấy!”

Chị có nói tôi cũng không biết vị Lí tướng quân đó là ai, Bạch Thù oán thầm

Cô bé thực tập sinh mắt lóe tinh quang: “Tỷ tỷ... là Lí Chính lão tướng quân sao?”

Vị tỷ tỷ bày ra bộ mặt trẻ nhỏ dễ dạy: “Chính là ông ta. Lí lão tướng quân này có hai người con trai, con lớn của ông ta làm ủy viên chính trị tại hội nghị hiệp thương, con trai út làm huấn luyện bộ đội, vợ con trai lớn là đại biểu nhân dân, vợ con trai út là con gái tổng giám đốc tập đoàn Phong Khiêm tên là Tô Từ Hiểu, con trai lớn sinh được một đứa con gái tên Lí Cẩm Nguyệt, năm trước vừa gả cho Cố Sung Túc, hai người hẳn là biết Cố Sung Túc đi, chính là phó chủ tịch trẻ tuổi nhất hội nghị hiệp thương! Mà con trai út sinh được đứa con trai, gọi là Lí Tô Mặc, năm nay đại khái 26 tuổi đi, vẫn độc thân. Hẳn là cháu đích tôn của Lí gia, cả nhà chỉ có hẳn là độc đinh, có thể nghĩ hẳn được cung tới trình độ nào a!”

“Tỷ tỷ, chị thật lợi hại, đem học thuộc cả bối cảnh một nhà người ta rồi kể lại, thật không hổ là làm chuyên mục ‘kinh tế truyền thông’.” Cô bé thực tập

sinh vừa háo sắc vừa cảm thán nói: “Tỷ tỷ, chị nghĩ thử xem, tên công tử Lí gia kia bộ đáng thế nào? Tuy nói rằng với một nhà bọn họ diện mạo đã không còn quan trọng nhưng là em vẫn không nhận được háo sắc một chút a!”

Vị tỷ tỷ đó về mặt khinh bỉ nhìn cô bé thực tập sinh: “Công tử Lí gia dung mạo thế nào cô không biết?!”

“Đẹp trai không? Đẹp trai không?” Cô bé thực tập sinh càng thêm kích động.

“Vô nghĩa, hần lớn lên giống mẹ, có thể khó coi sao?! Mẹ hần năm đó là đại minh tinh Tô Tiểu Muội tuyệt điểm a!”

“Không phải vừa rồi chị bảo là Tô Tử Hiểu sao?” Bạch Thủ như bị lọt vào trong sương mù, nhìn không được hỏi một câu.

“Tên thật là Tô Tử Hiểu, chưa thấy ngôi sao dùng qua nghệ danh sao?” Vị tỷ tỷ nhìn Bạch Thủ như nhìn quái thú.

“Cái gì, cô nói là Tô Tiểu Muội diễn bộ phim ‘hoa hồng rơi’? Là Tô Tiểu Muội xuất thân là tiểu thư?” Tiểu Vương một bên vẫn đang im lặng lắng nghe cũng vào giúp vui.

“Chính là cô ấy!”

“Tô Tiểu Muội là ai?” Bạch Thủ cùng cô bé thực tập sinh mờ mịt, Bạch Thủ chỉ biết em gái Tô Đông Pha tên Tô Tiểu Muội, còn thật không biết cũng có ngôi sao lấy tên như thế.

“Tô Tiểu Muội mà hai cô cũng không biết?” Tiểu Vương rất hèn mọn nhìn hai người: “Cô ấy nhưng là nữ thần quốc gia thời đó a! Đáng người hoàn mỹ, khuôn mặt hoàn mỹ, thanh âm hoàn mỹ, tất cả đều hoàn mỹ! Đúng là, các cô đều là thế hệ sau, thời điểm cô ấy nổi tiếng, các cô còn chưa sinh ra đâu.” Nói xong lại đặt móng ngói xuống, thân hình mập ú lăm ghe dựa phát ra âm thanh.

“Hóa ra là như vậy, tỷ tỷ, chị làm sao mà biết được tin tức này?” Cô bé thực tập sinh gương mặt phi thường kích động.

“Hừ...tôi có bạn đại học là người đại diện của Lí gia, tất cả đều là người bạn đó nói cho tôi biết.”

Ta khinh! Đây là vòng vo bao nhiêu mối quan hệ a? Đi một đường xa như thế, tin tức này mang ra nói có bao nhiêu là thật?

“Mấy người còn thất thần làm cái gì, không đi làm việc sao? Đừng tưởng còn mười phút nữa tan tầm là tôi sẽ châm chước, đài truyền hình không nuôi kẻ vô dụng!” Thanh âm bà già một lần nữa vang lên, làm vô số người sợ hãi.

Bạch Thủ mới phát hiện, quanh thân bất tri bất giác đã bị vây bởi một đám người ham nghe chuyện bát quái. OMG...hoàn hảo là lần này nhiều người cùng nghe chuyện bát quái, không đến mức bị bà già lôi ra mắng đến mức lâm trận bỏ mạng.

“Bạch Thủ, vào đây gặp tôi.” Bà già chỉ đích danh, mọi người đều là một bộ dáng đồng tình nhìn theo Bạch Thủ đang đi vào văn phòng của Siren.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 6: Vui quá hóa buồn

“Siren tỷ.”

Siren tỷ liếc mắt nhìn Bạch Thủ một cái: “Vừa mới trong lời Dư Thanh cô cũng nghe thấy được, tin tưởng rằng đối với tiệc tối nay cũng có hiểu biết nhất định.” (Dư Thanh là vị tỷ tỷ kia á :))

Thanh tỷ nói nửa ngày đều là lời vô nghĩa, tôi có thể hiểu được bao nhiêu a? Bạch Thủ yên lặng học máu, sớm biết như thế lúc này không nên hỏi nhiều, thật muốn đánh người.

“Tiệc tối bắt đầu lúc bảy giờ, địa điểm là khách sạn Đình Thiên, cô có khoảng ba giờ để chuẩn bị.” Nói xong đưa ra một phong thư: “Đây là trợ cấp của đài truyền hình, nếu không đủ cô tự bù vào. Được rồi, cô có thể đi chuẩn bị.”

Bạch Thủ trong lòng vui vẻ, thậm chí không ngờ lại có tiền, thật không giống với tác phong của bà già a!

“Tiểu Thủ, cô là đại biểu của đài truyền hình chúng ta, cho nên không được để đài truyền hình mất mặt.”

“Vâng, Siren tỷ.”

“Đi ra ngoài đi.”

“Vâng, Siren tỷ.”

Nói xong, Bạch Thù cầm chặt phong thư trong tay, xoay người mới cẩn thận nhét vào bên trong áo khoát ngoài, sau đó vui rạo rức bước khỏi phòng. Lúc ra khỏi cửa, bước chân cô nhẹ nhàng như đang bay.

Vừa ra tới, cô bé thực tập sinh giống như u linh xuất hiện, bay đến bên người Bạch Thù: “Bà già biến thái đó có nói thêm gì không?”

Bạch Thù lắc đầu, đối với cô bé thực tập sinh nói: “Kỳ thật, cong người của Siren tỷ cũng không tệ lắm!”

“Thành thật khai báo, có phải chị bị bà ta thu mua rồi không?”

Bạch Thù lắc đầu: “Làm sao có thể?!” Kỳ thật thì có một chút, cô không nghĩ mua lễ phục cũng không phải bỏ tiền túi, phúc lợi này thật quá tốt.

“Cũng đúng, nếu bà già kia để em đi tham gia tiệc tối, em cũng thấy bà ta tốt.” Cô bé không để ý cô nói gì, tiếp tục sâu kín thờ dài.

“Em gái a...giúp tôi chọn lễ phục?”

Cô bé ngẩng đầu, ánh mắt buồn thảm, vẻ mặt u oán, tựa như ai đó thiếu nợ cô bé: “Chị làm sao có thể xát muối vào vết thương của em a?”

Bạch Thù cúi đầu: “Tôi sai rồi, lần sau tôi mời cô uống trà sữa.”

“Trà sữa cũng không thể chữa khỏi vết thương lòng khó khép miệng của em.”

Khiếp! Hình dung kiểu gì thế này?

“Cộng thêm một cái hamburger?”

“Còn muốn thêm một chân gà cùng cánh gà.”

“Không được, hơn nữa thì miễn.”

“Chị làm sao có thể đối với miệng vết thương của em...”

“Thành giao.” Bạch Thù thờ dài.

Bạch Thù nháy mắt đen mặt: Túi tiền của tôi, lại mỏng đi rồi...

\*\*\*

Bởi vì đã để ý một cái váy dài xanh nhạt cổ chữ V, cho nên Bạch Thù cứ trực tiếp tìm đến địa chỉ viết trên web. Phải biết rằng, cô khó có được cơ hội để xa xỉ, đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là có Siren tỷ đưa thêm tiền, bằng không đánh chết cô cũng không dám mua.

Lại nói tiếp Bạch Thù chưa từng xem trong phong thư kia có bao nhiêu tiền, tốt nhất là nhiều một chút, nếu không chi tiêu tháng này của cô nhất định là rất kẹt.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã đến nơi, Bạch Thù sáng khoái thanh toán tiền xe, lại còn vung tay lên, tùm tùm nói với tài xế: “Không cần thối lại.”

Bước vào cửa hàng lễ phục cho thuê, Bạch Thù trực tiếp hỏi nhân viên về cái váy, nhân viên đó vừa rồi trao đổi cùng cô trên mạng nên rất nhanh liền đem bộ lễ phục màu xanh nhạt đã chuẩn bị giao cho cô: “Bạch tiểu thư, lễ phục của cô.”

Bạch Thù gật đầu, sau đó mở túi giấy nhìn bộ lễ phục, đứng dưới đèn tình tế xem xét.

“Tiểu thư, cô yên tâm, lễ phục này tuy là hàng đã dùng qua nhưng khẳng định vẫn còn dùng tốt.”

Bạch Thù không để ý đến sự cần nắn của nhân viên, tiếp tục nhìn kiểm tra, quả nhiên là vẫn có dấu vết, vì thế cô nói với nhân viên: “Cô xem, chỉ chỗ này đã bung ra, nếu không cẩn thận đập trúng, chẳng phải là rách cả bộ sao?”

Nhân viên tiến lên nhìn thấy, nói: “Tiểu thư, cô đừng nói vậy, trên thế giới này không có nhiều không cẩn thận trở thành sự thật như thế.”

“Cửa hàng các cô rõ ràng không đúng! Tôi là đang nói thực tế.”

“Tiểu thư bình tĩnh. Nếu không chúng ta thương lượng một chút, hay là tôi giảm giá cho cô?”

“Còn 70%.” Bạch Thù không chớp mắt.

“85%.” Cô nhân viên vẻ mặt kiên trì.

“60%.” Bạch Thù mi cũng không nâng.

“80%.” Cô nhân viên đen mặt.

“50%.” Bạch Thù trên mặt mỉm cười.

“Tiểu thư, cô cũng biết kinh tế đầu năm nay không tốt lắm, không cần ép giá như vậy được không? Hơn nữa, lễ phục này cũng đâu phải quá đắt? Nếu không cô đặt cọc trước, cửa hàng chúng tôi trước giờ vẫn chưa bán giá gốc cho ai đâu.” Cô nhân viên kêu rên.

“Vậy cuối cùng giảm giá còn bao nhiêu?” Bạch Thù buông tay.

“80% là thấp nhất.” Cô nhân viên đau lòng muốn khóc.

“Chúng ta bàn bạc cũng tốt lắm, hay là 75% đi?” Bạch Thù thực bình tĩnh.

Cô nhân viên rung rung gật đầu đi điền hóa đơn, một bên âm thầm nói: “Tiểu thư, cô cũng thật ác, tôi về sau cũng không dám tiếp cô.”

“Haha... cô nói chuyện thật đáng yêu, lần sau tôi nhất định ghé tiếp.”

Cho đến lúc trả tiền, cô mới phát hiện, đài truyền hình cho thêm cô chỉ có 500 tệ. Sau đó, Bạch Thù hóa đá. Mua một bộ lễ phục, còn thanh toán 50 tệ tiền xe, cộng thêm những thứ linh tinh nữa, kết quả cô còn phải bù thêm 250 tệ!

Bạch Thù hỗn độn, tổn mất 250 tệ a!

Nhân sinh như thế này là muốn cái gì, quá mức không thể chấp nhận được!

Bạch Thù hai mắt đầm lệ mặc vào bộ lễ phục váy dài màu xanh nhạt, một đầu tóc đen thẳng tắp dài tới thắt lưng, bước đi tập tễnh ra khỏi cửa hàng, trong lòng yên lặng oán thán: TMD cửa hàng nhà các người, tôi nhất định không bao giờ tới đây nữa!

Tâm Bạch Thù đỏ máu: 250 tệ của ta, các người liền như vậy yên lặng theo miệng túi của ta mà bay đi. Bạch Thù lại nghĩ đến ngày mai còn phải mời cô bé thực tập sinh kia một bữa, gương mặt đã đen nay lại càng đen. Bạch Thù tức giận, hung hăng dậm chân xuống đất, kết quả lại có chuyện bị kịch tiếp tục xảy ra.

Chỉ nghe thấy tiếng “răng rắc”, đôi giày cao gót CK cô mua trên mạng năm ngoái mất 200 tệ liền như vậy... gãy gót...

Trong lúc nhất thời, Bạch Thù chỉ cảm thấy trước mặt quàn ma loạn vũ, nửa ngày vẫn chưa thể tiếp thu tình hình.

“TMD!” Lấy lại tinh thần, cô không nhịn được mắng to một câu, một tay lấy gót giày bị gãy chửi loạn xạ, sau đó nhìn chăm chăm nó đến mức ánh mắt muốn đỏ cả lên.

Hôm nay là ngày gì thế này, làm ơn nói cho cô biết số cô hôm nay sao ‘tốt’ đến vậy?! Bạch Thù ngẩng mặt lên hỏi trời.

Kết quả sau lưng truyền đến một trận tiếng cười, một giọng nói ngọt ngào rơi vào trong lỗ tai Bạch Thù: “A Mặc, cô ấy thật vui tính a!”

“Ừ.” Một âm thanh không lạnh không nhạt đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 7: Ai có bệnh?

Edit: Pé Heo

Beta: Nguyệt Dao

Bạch Thù vốn đang tức giận mắt sắp nổ đom đóm, trong đầu có vô số ngọn lửa nhỏ bay vòng vòng, bây giờ lại bị hai người không biết từ đâu rơi xuống cười nhạo, cô rất nhanh quay đầu lại, dùng ánh mắt hung ác nhất cuộc đời trừng hai người kia sắp chết đến nơi rồi mà còn không biết.

Phía sau là một chiếc xe Porsche màu lam, một người đàn ông định mở cửa xe, đoán chừng hắn đang cúi đầu “Ân” một tiếng chỉ là để ứng phó với người phụ nữ kia.

Mà đứng bên người hắn là một cô gái trang điểm vô cùng đậm, đôi mắt hoa lệ kia không thể không làm cho nàng sinh ra nghi hoặc bởi vì muốn làm ánh mắt quyến rũ mới liều mạng vẽ mắt như vậy?

Cô gái kia khỏe miệng như trước lộ ý cười trào phúng, không ngờ Bạch Thủ lại đột nhiên quay đầu trừng mắt, trong lúc nhất thời gương mặt cười cứng lại, nhìn Bạch Thủ trừng mắt cô ta như vậy, cũng lập tức trừng mắt lại với Bạch Thủ.

Bạch Thủ mím môi như trước gắt gao trừng mắt nhìn cô gái kia.

"Làm sao vậy?" Thanh âm đàn ông trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền tới, đại khái là hắn cảm thấy nghi hoặc vì sao bạn gái mình đột nhiên không có động tĩnh. Vì thế ngẩng đầu, theo ánh mắt cô gái kia nhìn tới cô.

Trong mắt hắn có chút kinh ngạc.

Bạch Thủ lúc này mới phát hiện, hắn ta lại là mỹ nam xuất hiện ở cửa phòng lúc sáng – mỹ nam không thèm nhìn cô! Mà giờ phút này bạn gái của hắn lại còn chăm chọc cười nhạo trước mặt cô, thật sự là rất đáng giận!

Bạch Thủ lại liếc mắt nhìn cô gái trang điểm vô cùng đậm kia lần nữa, sau đó vô cùng khinh bỉ ánh mắt thâm mỹ của hắn, lại vô cùng cảm thán một đóa hoa lai cảm bãi phân trâu a!

Mà mỹ nam kia hình như cũng nhận ra Bạch Thủ, con ngươi trong trẻo đảo một vòng hiện lên chút trêu tức, khỏe miệng cong lên cười một chút giống như không cười, tiện đà xoay người nói với cô ta "Đi thôi."

Cô gái kia lập tức kéo môi hiện lên nụ cười ngọt ngào vô cùng: "Được, A Mặc."

"Cái gì, như vậy đã muốn đi? Trên đời này làm gì có chuyện tiện nghi như vậy!" Cô còn chưa có mắng ngược lại nha, cô ta lại muốn chạy? Coi chị đây là cái gì a, muốn cười nhạo liền cười nhạo! Cô cũng không phải là người khoan dung độ lượng! Bạch Thủ trong lòng chưa tính toán xong thì miệng đã thốt ra .

Cô ta vẻ mặt không vui, khinh khỉnh mở miệng, giọng điệu ngả ngớn, "Vậy cô muốn như thế nào?!"

"Như thế nào?! Cô có dũng khí cười nhạo tôi thì tôi cũng chỉ muốn cô mang theo một cái đầu tay mà đi? Cũ đang a ( Nhật ngữ hài âm, hay nói giỡn đâu )" Bạch Thủ dùng giọng âm dương quái khí nói ra câu cuối.

Khuôn mặt trét cả ký phần như tường quét vôi của cô ta nháy mắt trở nên xanh mét, bộ ngực cúp E bỗng nhiên hướng về phía trước một bước, "Tôi muốn đi, cô có thể cản tôi lại sao?! Hừ, nhìn cô nghèo kiệt hủ lậu, ngay cả mua giấy cũng không nổi, cũng trách không được cô giữa đường ăn vạ!"( Heo: cúp E quá khủng, ta đây cúp D mà muốn khóc rồi bà cúp E, quá ba chấm.....(0o0)).

Bạch Thủ nổi giận, nằng nụt so không lại bánh bao người ta cũng muốn so khẩu khí a! Ngay sau đó, Bạch Thủ trực tiếp bẻ gãy một đoạn gót giày nhắm về phía mặt cô ta mà ném!

Bởi vì sắc trời đã tối, hơn nữa ánh mắt Bạch thủ vô cùng muốn ăn đòn ngắm mục tiêu rất không tốt, cái gót giày kia không bay theo hướng mặt cô kia, ngược lại đáp xuống kế bên – chính là đầu đại mỹ nam của chúng ta, "Phốc", âm thanh vô cùng quý dị, trong bầu không khí im lặng làm cho người ta nghe được vô cùng rõ ràng.

Chỉ thấy hắn ta đứng thẳng dậy, chậm rãi quay đầu, con ngươi trong trẻo nhìn thẳng Bạch Thủ. Bạch Thủ bị nhìn đến nổi da gà. Nếu không phải người trong cuộc, còn tưởng rằng hai người này đang đóng phim thần tượng, giờ phút này nam chính nữ chính thâm tình nhìn nhau, bên cạnh còn có nữ phụ góp vui.

Bạch Thủ choáng, cảm thấy từng đàn quạ đen bay qua đầu: "aho~aho~ "

"Cô có bệnh a!" Cô gái kia ngực phập phồng chửi bậy, nhưng lại cố ý giữ hình tượng, không thể ngay lập tức xấn qua đây, mà Bạch Thủ còn chưa kịp trả lại một câu "Cô chưa uống thuốc a!", Cô ta liền lập tức xoay người lôi kéo tay hắn ta, lo lắng nói, "A Mặc, anh không sao chứ?"

Bạch Thủ nói, "Lau (chửi bậy), cô cười nhạo tôi được, còn tôi không được đánh trả chắc, đạo lý ở đâu ra vậy!"

Hắn ta bày ra cái mặt không bận tâm, cúi đầu nhìn theo cái gót giày mới đáp trên đầu hắn lẫn vài vòng trên mặt đất vừa dừng lại, không nhanh không chậm nói, "Lusa, cô ta không bệnh, em mới có bệnh!"

Bạch Thủ trong lòng rất giật mình, nghĩ rằng, người này thật sự là rất biết điều, còn biết được nguyên nhân gây ra mâu thuẫn giữa hai người các cô là người của hắn. Kết quả là, đối với hắn ấn tượng tốt đẹp tăng mạnh, thậm nghĩ, đáng tiếc cho khuôn mặt tuần tú như vậy.

"A Mặc..." Cô ta ủy khuất, hấp hấp cái mũi, không dám làm cho nước mắt chảy ra, nhưng mà Bạch Thủ cho rằng cô ta sợ nước mắt chảy ra làm trôi lớp trang điểm mắt mà cô ta kỳ công tạo ra thôi.

"Em biết rõ đầu óc người ta không bình thường, còn cùng cô ta đi tranh luận, em không phải có vấn đề sao?" Mỹ nam không vội không nóng nảy mở miệng, lại quét mắt liếc Bạch Thủ một cái, bộ dáng có chút khinh miệt, "Nếu cô muốn dùng cách như vậy để hấp dẫn sự chú ý của tôi, như vậy, cô thành công, nhưng mà, tôi đối với nữ nhân lớn lên giống hồ ly như cô, không có hứng thú." Nói xong, kéo tay cô gái kia đang quần quít lấy hắn ra, mở cửa xe tự mình ngồi vào.

Cô gái trang điểm đậm kia liếc cô một cái, lập tức tự mình kéo mở cửa xe vui vẻ đặt mông ngồi vào.

Không quá 1 phút, động cơ vang lên tiếng khởi động, xe thể thao "Suru" một tiếng, biến mất ngay trước mặt Bạch Thủ.

Bạch Thủ không thể tin miệng há hốc đứng ngay tại chỗ, muốn nói chuyện, lại bị tức nghẹn ở cổ họng một lời cũng không phun ra được, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi nói với không khí, đừng bao giờ để cô gặp lại hần lần nữa !

Thời gian trôi qua, cô vừa nãy dây dưa đã lâu, vừa nhìn đồng hồ, mới phát hiện đã gần 6 giờ rưỡi, chỉ còn nửa giờ nữa là bữa tiệc bắt đầu! Bây giờ muốn chạy đi mua giày mới cũng không thể bởi vì một là cô không có tiền, hai vẫn là không có tiền a!

Lại nói cô nhìn phía sau, cách đó không xa là cái gót giày bị bẻ gãy ban nãy, nhìn nhìn lại một bên chân kia giày vẫn còn hoàn hảo không bị hư tổn gì, bỗng nhiên ánh mắt sáng ngời, nảy ra ý hay.

Vì thế cô muốn đem chiếc giày cao gót còn lại bẻ gãy, làm cho chúng trở thành một đôi giày đế bệt, dù sao vóc dáng cô cũng cao 1m71, mang một đôi giày đế bệt thì vẫn được coi là cao gầy. Nhưng trời không chiều lòng người mà, dù cô bẻ như thế nào thì vẫn không bẻ gãy được đế nó! TMD, chiếc giày chết tiệt, cũng không biết lựa thời gian và địa điểm mà giờ chúng hay sao?

Cái gót giày bị cô phía đông đập một cái phía tây gõ một cái nhưng vẫn ương ngạnh như thế, trước sau không chịu chia lìa cùng với bạn đế giày thân yêu. Nhìn cái đế giày ương ngạnh, cô cũng chỉ có thể thở dài mà cảm khái: phải chi chiếc giày kia của cô cũng ương ngạnh như vậy thì tốt rồi. ....(ToT).....

Được rồi, cố gắng bình tĩnh, cô tin rằng cô sẽ nhanh chóng làm cho đôi giày này trở thành giày đế bệt.

Đang lúc cô đang chiến đấu hăng hái, sau lưng vang lên tiếng của một người đàn ông "Bạch Thủ?"

Bạch Thủ lưng cứng đờ, lúc này lại để cho người quen nhìn thấy cô làm ra hành động khiếm nhã như vậy! Làm sao bây giờ! Cô nên quay đầu lại nói với hần "Xin Chào" hay cô nên làm bộ không quen biết đây? Lại nói, hoặc là nói với hần "Anh nhận nhầm người"? Bạch Thủ trong lòng rất bất ổn a .

"Bạch Thủ, trong người em không thoải mái sao?" Người nọ phỏng chừng thấy Bạch Thủ đã lâu mà còn chưa đứng lên, tiếp tục hỏi.

Đại gia, ngài mau đi nhanh đi! Bạch Thủ thầm nghĩ: Bao nhiêu năm nay cô nguy trang, chẳng lẽ như vậy thất bại trong gang tấc? Oh, No! Ta không muốn!

"Bạch Thủ?" Anh ta càng đi đến gần rồi sau đó là trực tiếp đứng trước mặt Bạch Thủ.

Bạch Thủ trong lòng khẽ động, nhận thấy người kia đã đứng trước mặt. Vì thế khuôn mặt thay đổi 3600 mím cười hoàn mỹ, ngẩng đầu, "Anh khỏe a."

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 8: Chàng trai cưới bạch mã

Edit: Pé Heo

Beta: Nguyệt Dao

Người đàn ông này bộ dạng không sai, thuộc loại ngoại hình âm nhu, đôi mắt thật to, đôi mắt còn xinh đẹp hữu thần hơn so với mắt các nam diễn viên ngôi sao nổi tiếng đã âm thầm đi phẫu thuật, môi không dày không mỏng, thật gọi cảm, cái mũi cao đẹp, quan trọng nhất là, anh ta có làn da trắng nõn tinh tế, không kém Bạch Thủ nửa điểm.

Đầu tóc của hần không dài, nhuộm thành màu nâu sẫm, phụ kiện trên là một cái hoa tai đính kim cương trên vành tai, tổng thể nhìn có chút âm nhu nhưng kèm theo chút phóng đảng.

Mặc kệ nói như thế nào, đây đều là soái ca làm cho người ta nhìn thấy hai mắt đều sáng ngời, chẳng qua là đối với anh ta Bạch Thủ lại không có chút ấn tượng nào.

Khi anh ta cúi đầu nhìn xuống, đại khái là hiểu được tình cảnh túng quẫn của Bạch Thủ, sau đó đỡ cô dậy, lấy giày của Bạch Thủ đặt xuống đất rồi ngồi xổm xuống mang giày vào chân giúp cô. Bạch Thủ 囧, đây là lần đầu tiên có người đụng tới chân của cô. Lại nói, người nọ lại dùng tư thế ôm công chúa hoa lệ ôm Bạch Thủ đến trước cửa xe đã mở từ trước: "Em ngồi đây trước đã, tôi dẫn em đi mua giày." Nói xong, anh ta lại đi ngược lại chỗ ban nãy, tìm được thùng rác rồi đem giày ném vào, nhanh chóng quay trở lại xe.

Bạch Thủ nhìn bóng dáng bận rộn của anh, nhớ lại độ ẩm trên chân lúc nãy, nhất thời có chút ngượng ngùng cho đến khi người ta trở lại đóng cửa xe, cười hớ hớ nói với nàng, "Bạch Thủ, bộ dáng ngây ngốc, hồ đồ này của em thật đáng yêu."

Chưa có người nào nói Bạch Thủ đáng yêu, bởi vì mọi người nhìn thấy vẻ bề ngoài kinh diễm của cô, sau đó đều cảm khái 'Nga, Bạch Thủ a, cô thật sự

là một nha đầu xinh đẹp'. Nhưng mà, hôm nay, là lần đầu tiên cô nghe một người đàn ông xa lạ nói cô đáng yêu, không biết vì sao, cô cảm thấy trong lòng ấm vu vu, , ngay cả nhìn bộ dáng của anh ta, cũng càng thêm thuận mắt.

"Anh mới đáng yêu, cả nhà anh đều đáng yêu" Bạch Thù có chút kiêu ngạo (yêu kiêu + kiêu ngạo), nội tâm mặc niệm câu này một trăm lần, nhưng cảm xúc vẫn mênh mông như trước a.

"A, Bạch Thù, tôi lần đầu tiên nhìn thấy em đỏ mặt." Anh ta không biết sống chết lại còn nói ra.

"Tôi nói, anh không thể chỉ tập trung lái xe sao?"

"Tôi đang tập trung lái xe a, yên tâm, Bạch Thù, tôi sẽ không đem em bán đi."

Bạch Thù lúc này mới hậu tri hậu giác phản ứng lại, người đàn ông trước mặt cô bây giờ tuy rằng có thể kêu đúng tên cô nhưng mà cô không biết hắn a! cô lại như vậy dễ dàng ngồi lên xe người ta? .....(ToT)....

"Đừng nhử mầy tự kiếm nữa." Anh ta như nhìn thấu suy nghĩ của Bạch Thù sau đó lại nói, "Em hôm nay ăn mặc lễ phục như vậy là muốn đi làm MC cho bữa tiệc nào sao?"

Bạch Thù lắc đầu, ngay cả bình thường cô kiêm chức gì anh ta cũng biết?

"Vậy em làm gì?"

"Đài truyền hình muốn tôi tham gia một bữa tiệc 'buôn bán' ở khách sạn Đình Thiên." Là bữa tiệc buôn bán đi, dù sao thì bữa tiệc xem mắt kia cũng không có quan hệ gì với cô.

"Nga, tôi cũng đang muốn đi đến đó, trùng hợp thuận đường a." Người nọ cười tùm tùm nói. Không quá 10 phút, xe của anh ta đỗ trước một cửa hàng lớn, sau đó hắn xuống xe, nhìn về phía Bạch Thù nháy mắt mấy cái, "Chờ tôi trở lại."

Bạch Thù đoán được anh ta muốn làm gì, nháy mắt trong lòng nhảy loạn, "Ai ..., tôi mang size 36 ."

Người nọ cười hớ hớ giơ tay lên, "Tôi biết, tôi đã ước lượng qua."

Biến thái. Bạch Thù trong lòng mắng thầm một câu, nhưng mà ý cười trên mặt thì không che giấu được.

Không quá 5 phút, người nọ liền bao lớn bao nhỏ xách bốn năm cái hộp to đi ra, trên hộp toàn một đồng chữ tiếng anh, dù sao cô cũng không biết. Tha thứ cho cô là đứa nhỏ ngay cả anh vẫn cấp sáu cũng chưa đậu.

Sau đó cô liếc đến dòng chữ "SalvatoreFerragamo", vì vậy cô nhận ra đây là hiệu giày cao gót Audrey Hepburn cao cấp. Người nghèo giống như Bạch Thù đối với loại giày cao cấp như vậy đều cười nhạt, quý như vậy, còn không bằng đi sang khu phố bên cạnh trường học mua được đến năm mươi sáu mươi đôi giày bán lẻ đường để mang. Các người có thể nói cô trong lòng tính toán keo kiệt. ㄟ ( ͡\_ ͡\_ ) ㄟ

Thái quá nhất là, đi theo sau anh ta còn ba bốn cô gái mặc trang phục nhân viên, các cô trong tay cũng cầm bốn năm cái túi to, nhưng trên mặt bọn họ không che giấu được vui sướng, cho nên mặc dù trong tay xách một đồng vật nặng nề nhưng bước chân vẫn nhẹ nhàng như không..

Nhìn mấy người dần dần đi về phía cô, Bạch Thù yên lặng cầu nguyện, hy vọng không như nàng suy nghĩ. Bởi vì: huynh đệ, cô là người nghèo, không muốn vay nặng lãi của anh ta đâu a!

Ngọc đế đại nhân gần đây bề bộn nhiều công việc nên tự nhiên không có nghe thấy lời cầu khẩn của cô. Anh ta vẫn tiếp tục đem mấy cái túi để ra chỗ ngồi đằng sau.

Đội hoàn thành xong tất cả, anh ta mới chỉ ngón tay đến đồng hộp giày lộn xộn kia: "Nha, em xem xem, đôi giày nào phù hợp với trang phục của em đêm nay?"

Bạch Thù chỉ cảm thấy một trận sấm chớp ngang qua, đem nàng nướng đến bên trong mềm nhũn, bên ngoài xốp giòn ngon miệng. Đến cuối cùng khi lấy lại bình tĩnh, cô vẫn chưa từ bỏ ý định, thử hỏi hắn lại lần nữa "Tất cả giày ở đây đều là của tôi?"

Anh ta gật gật đầu, "Tôi không biết em thích cái kiểu nào, nên đem tất cả giày màu cà phê size 36 trong đó ra cho em chọn." Anh ta bày ra vẻ mặt: "Em còn muốn hỏi gì sao?", làm Bạch Thù quả thật muốn tát hắn vài bạt tay.

Nhưng mà Bạch Thù vẫn bình tĩnh nói với anh ta: "Tôi là người nghèo."

Anh ta đầu tiên là sửng sốt, phản ứng sao đó là "Khanh khách" bật cười, lấy tay chỉ vào ót Bạch Thù một chút "Bạch Thù, em khi nào thì lo lắng chuyện này?"

Bạch Thù hơi bất ngờ, nhìn người đàn ông trước mặt cười đến run rẩy cả người, đến nửa ngày mới chỉ chỉ đồng hộp giày lộn xộn bên cạnh: "Anh, toàn bộ mua cho tôi?"

Anh ta gật gật đầu.



"Tôi và anh không thân chẳng quen, tại sao anh lại đối xử tốt với tôi như vậy?"

Anh ta sờ sờ cái cằm trơn bóng của mình, sau đó đôi mắt tốt đen như mực nhìn chăm chăm Bạch Thù: "Tôi muốn theo đuổi em không được sao?"

Bạch Thù nghĩ đây là cái tình huống gì vậy, nếu đổi thành cô gái khác, đối mặt với lời thổ lộ của một người đàn ông nhiều tiền lại anh tuấn như vậy, còn đối xử với mình vô cùng tốt, cô tin tưởng cô gái kia không nói hai lời tuyệt đối lập tức gật đầu đáp ứng rồi. Nhưng cô là Bạch Thù, cho nên cô rất bình tĩnh nhìn đồng hồ, kim phút đã gần chạy đến số 10, giờ cô tay lên, đưa tay cho anh ta xem thời gian hiển thị, "Thời gian không còn sớm, chúng ta nên xuất phát đi đến khách sạn Đình Thiên thôi, đến muộn bữa tiệc không tốt."

Mà anh ta cũng thật bình tĩnh xem đồng hồ, mặt trên kim đồng hồ đã sắp chạy đến 7 giờ, kim phút chỉ còn 5 phút nữa, "Thật ra thì chúng ta đã muộn đến muộn."

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 9: Cầu huyết ngoài ý muốn

Mặt Bạch Thù nháy mắt đen đi, thanh âm nhất thời cao lên không ít: "Không phải chứ?"

Hắn lại bình tĩnh lấy điện thoại ra, chia thời gian cho cô xem: "Tôi không lừa em."

Bạch Thù theo sau kêu lên một tiếng, trong lòng gấp đến độ muốn giơ chân: Xong đời, cô xong đời! Cô vốn bị bà già kia ghét rồi, bây giờ còn đến yến hội trễ, phạm vào sai lầm mà bà già đó dặn đi dặn lại ngàn vạn lần.

Bạch Thù không dám tưởng tượng tiếp, bởi vì cô thấy tương lai nào cũng đều là bị đại đao sắc bén kề sát ngay cổ.

"Bạch Thù, không có việc gì, đừng lo muộn bữa tiệc." Hắn an ủi Bạch Thù đang tái nhợt cả mặt mũi.

"Cái gì, đó là công việc của tôi a, muộn việc còn bảo tôi không lo?!"

Người nọ có lẽ là bị Bạch Thù dọa sợ, nhất thời hóa đá một bên, sau đó, gió thổi qua cũng chẳng thấy nhúc nhích. Hồi lâu, anh ta mới gật gật đầu: "Phải, tôi không lo đi làm muộn."

Bạch Thù không nói gì thờ dài, nhìn một đồng giày hiệu, lại liếc đến chiếc ô tô sang trọng mình đang ngồi, trong lòng yên lặng oán niệm, vị này là phú nhị đại, cô cùng hắn so đo làm chi? Chẳng phải là giống như tự tát mình một bạt tai hay sao?

"Vậy mau tới đó a, dù muộn cũng có nhiều loại." Bạch Thù ừm khua. Aiz... nếu ban đầu cô không đi giày cao gót mà đi giày đế bằng nói không chừng sẽ không có chuyện này xảy ra, sẽ không đến muộn...

"Hừ... được." Anh ta đại khái là vẫn không theo kịp tốc độ thay đổi cảm xúc của Bạch Thù, máy móc trả lời một câu.

Anh ta bắt đầu lái xe, Bạch Thù tùy tiện rút một cái túi to phía sau xe, lấy đôi giày bên trong ra đi vào. Loại tình huống này, Bạch Thù không có chút hứng thú đi nhìn, cũng may đôi giày màu cà phê, cô tùy tiện mang vào cũng hợp với chiếc váy dài màu xanh nhạt.

Xe cuối cùng cũng chạy đến khách sạn Đình Thiên, nhân viên bãi đậu xe thấy, lập tức đem xe của anh ta chạy đi gửi, bọn họ hai người lập tức đi đến nơi tổ chức bữa tiệc.

Dọc theo đường đi, trong lòng Bạch Thù cảm thấy kỳ lạ, nhưng kỳ lạ ở chỗ nào cô lại không thể nói rõ.

Thật vất vả mới đến được trước cửa đại sảnh yến hội, ngay sau đó có một người hướng Bạch Thù chạy vội tới. Người này không xa lạ đối với Bạch Thù, biên tập phân lượng Trần Sâm ở đài truyền hình cô đang thực tập.

Trần Sâm nhìn thấy Bạch Thù như nhìn thấy người đến cứu nạn: "Bà cô của tôi ơi... cô cuối cùng cũng đến, cô không biết Siren tỷ tức giận bao nhiêu đâu. Nhanh chút, nhanh chút!" Nói xong liền muốn kéo Bạch Thù đi, nhưng chưa kịp đụng đến cổ tay cô, liền bị một bàn tay khác chụp lại giữa không trung.

Bạch Thù bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc, nhìn biên tập Trần Sâm về mặt xấu hổ: "Trần biên tập, thật ngưng, tôi tới chậm."

Trần Sâm nhìn người đàn ông nắm cổ tay anh ta, xấu hổ đứng tại chỗ, nhìn đến Bạch Thù thay hắn giải vây, Trần Sâm mới có chút cứng ngắc gật đầu. Cũng đúng lúc này, người đàn ông buông lỏng cổ tay Trần biên tập, có chút hồ hững nói: "Tôi không thích động vật giống đực khác chạm vào cô gái tôi theo đuổi."

Bạch Thù có loại cảm giác không dậy nổi xúc động.

Trần biên tập mí mắt giật giật: “Anh yên tâm, tôi có vợ con rồi.”

“Có vợ con tôi cũng lo lắng.” Sau đó, anh ta quay lại nhìn Bạch Thù: “Bạch Thù, tôi đi trước, lát sẽ tìm em.”

Bóng dáng anh ta ngày càng xa, Trần biên tập mới than thở cùng Bạch Thù: “Cái gì a... tôi còn tưởng rằng cô là bạn gái hẳn, nói nửa ngày hóa ra hẳn còn đang theo đuổi cô, còn chưa theo đuổi được mà đã có tính chiếm hữu cao như vậy. Tôi xem người này không hợp với cô đâu.”

Bạch Thù xấu hổ, không gạt đầu cũng không lắc đầu, nói: “Trần biên tập, chúng ta đi nhanh thôi, bằng không Siren tỷ chắc chắn sẽ nổi điên.”

“Đứng đứng đứng! Chạy nhanh qua đó, cô không biết, sắc mặt Siren tỷ ban nãy khó coi tới chừng nào đâu! Cô cũng thật là, lần đầu tiên tham gia những buổi tiệc thế này mà lại đi muộn.”

Bạch Thù cúi đầu không cãi lại, dù sao cô cũng chỉ là một thực tập sinh, tiền bối nói cô như thế nào cô cũng chỉ có thể khiêm tốn nhận, đây là quy tắc.

Đêm nay Siren tỷ một thân váy cổ chữ V màu đỏ thắm, khó có được dịp lộ ra bộ ngực trắng bóng cao ngất hấp dẫn vô số ánh nhìn của đám đàn ông.

Lúc Bạch Thù đi đến bên người Siren, chị ta đang cùng một người đàn ông trò chuyện với nhau thật vui. Người đàn ông trẻ tuổi này tên Phương Vũ Thanh, Bạch Thù biết anh ta, cô từng chủ trì một yến hội buôn bán của công ty con tập đoàn Kỳ Hạ bọn họ, lúc ấy người đàn ông này chỉ xuất hiện trên sân khấu vài giây, nháy mắt hấp dẫn vô số tiếng thét chói tai của phụ nữ bên dưới. Nhưng mà người này năng lực cũng rất cao, nghe nói năm nay còn được bầu trong top 10 thanh niên trẻ xí nghiệp gia, không ít báo chí truyền thông tranh nhau đưa tin hẳn, đài truyền hình của cô cũng nằm trong số đó.

Siren tỷ thấy Bạch Thù đi đến, đầu tiên là nhướn mày, sau đó lại tiếp tục cùng Phương Vũ Thanh nói chuyện với nhau.

Bạch Thù cùng Trần Sâm hai người lúng ta lúng túng đứng một bên, Phương Vũ Thanh nhìn đến cô và Trần Sâm đứng bên người Siren tỷ, thấp giọng nói: “Hai vị này là?”

Siren tỷ lúc này mới ngọt ngào tươi cười giới thiệu: “Hai vị này a... quên giới thiệu với Phương thiếu, một người là tổ trưởng tổ biên tập ở đài truyền hình - Trần Sâm, còn một người là thực tập sinh ở đài truyền hình - Bạch Thù. Tôi thấy cô ấy có vẻ lanh lợi nên mang theo để trau dồi kinh nghiệm.”

“Haha... Siren tỷ tâm tính thiện lương, hiện tại hậu bối có rất ít những cơ hội để trau dồi kiến thức như thế này.”

“Haha... đâu có, làm tiền bối nên nếu có khả năng thì giúp đỡ thôi, như vậy bọn họ tương lai mới có thể tự mình đảm đương một phía, phát triển sự nghiệp a.”

“Siren tỷ nói cũng đúng.” Phương Vũ Thanh tiếp tục cười hớ hớ nói.

Bạch Thù nghe hai người đối thoại có cảm giác sắp nôn ra, Siren tỷ này, trình độ không biết xấu hổ đã muốn vô địch vũ trụ! Bản lĩnh ăn nói lung tung đã muốn không ai địch nổi.

Phương Vũ Thanh mỉm cười, sau đó nhìn xuống đồng hồ nói với Siren tỷ: “Siren tỷ, tôi đi trước một chút.”

Đợi cho hẳn đi rồi, Siren tỷ mới lộ ra gương mặt thật, ngoài cười nhưng trong không cười nói với Bạch Thù: “Bạch Thù, lá gan cô thật sự là càng lúc càng lớn a!”

Bạch Thù nghe lời này, đầu có chút ần ần đau.

“Siren tỷ, thật xin lỗi.”

“Xin lỗi hữu dụng thì còn cần cảnh sát làm gì?!”

Ôi trời... đây thật giống lời kịch của phim thần tượng, không thể tưởng tượng được một bà cô chồng như thế cũng xem phim thần tượng, thậm chí bắt chước học thuộc lòng lời kịch rồi vận dụng bên trọng cuộc sống, thật sự quá kinh hãi!

“Vâng vâng, Siren tỷ nói đúng.” Nói chuyện cùng chị ta, nếu có thể rút ngắn thời gian lỡ tai bị đầu độc thì cứ rút ngắn, Bạch Thù đã nắm vững cách sử dụng quy luật này.

“Hừ... cô theo tôi lại đây!”

Siren tỷ dẫn Bạch Thù xuyên qua các bàn tiệc ăn uống linh đình, vô số người, mặc kệ nam nữ già trẻ toàn bộ đều đem tầm mắt dừng trên người Bạch Thù. Dù sao mỹ nhân thì nhiều, nhưng cực phẩm vẫn là thiếu. Huống chi Bạch Thù là dạng cực phẩm khó gặp, không biết bao nhiêu nam nhân đánh chủ ý lên cô.

Đối với những ánh mắt này, Bạch Thù thấy nhưng không thể ngăn cũng chẳng thể trách, cho nên vẫn như trước bình tĩnh theo Siren tỷ đi xã giao.

Cũng không biết có phải hay không nhan sắc của cô có tác dụng, Siren tỷ kéo đến không ít hợp tác thương. Đối với tình huống này Siren tỷ vô cùng vừa lòng, khẩu khí nói chuyện với Bạch Thù cũng tốt lên không ít: “Bạch Thù a, tôi mang cô đến đây quả thật là quyết định đúng.”

Nghe lời nói này, Bạch Thù thật muốn lấy một khối bánh lớn chụp chết chị ta. Nhưng mà mình đang đứng dưới mái hiên nhà người ta, Bạch Thù dù không muốn vẫn phải lựa chọn cúi đầu.

Thời gian trôi qua có chút lâu, Bạch Thù nói cũng không ít nên cảm thấy có chút khát nước, liền bảo phục vụ đem một ly nước chanh tới giúp cô. Người phục vụ rất nhanh chóng đem ly nước chanh đưa tới, Bạch Thù mỉm cười cầm nước chanh xoay người, chuyện bí kịch cứ thế xảy ra.

Bạch Thù không nghĩ tới vừa xoay người đã đụng phải một người nào đó, kết quả là nước chanh trong tay cô hoàn hảo hắt lên trên quần áo người nọ, nước chanh dọc theo quần áo chảy xuống, nháy mắt trên sàn nhà đã có một vũng nước.

Bạch Thù nhìn cũng không thèm nhìn liền trực tiếp đưa ra khăn tay thay người nọ lau, lau chưa được hai cái, bàn tay hữu lực liền đè cổ tay cô lại.

“Đủ.” Thanh âm mang theo một tia ẩn nhẫn.

Bạch Thù lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện cô lau đến phần đũng quần của tên đàn ông ấy. Sau đó, cô mới phát hiện biểu tình những người xung quanh có chút quỷ dị.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 10: Oan gia ngõ hẹp

Bạch Thù mặt đỏ lên, nhưng mà thanh âm này sao lại quen tai đến như vậy? Bạch Thù trong lòng có loại cảm giác kinh hãi, lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu lên xem.

Hai mắt nhìn song song nhau, đôi con ngươi trong trẻo, đáy mắt mờ ảo như có lớp sương mù, khiến cho người khác có cảm giác không chân thật, khó nắm bắt.

Hôm nay là cái vận gì thế này!? Đổ lên người nào không đổ, lại đổ lên gã đàn ông khiến cô nghiêng răng nghiêng lợi hai lần ngày hôm nay!

“A Mặc!” Âm thanh nũng nịu kia truyền đến, theo đó là cô nàng trang điểm dày cộm đi đến đây.

Quả thật là nếu không là oan gia thì không gặp nhau. Bạch Thù trong lòng khó chịu, mới cùng hai người chết tiệt này cãi nhau không tới hai giờ, vậy mà nhanh như vậy lại chạm mặt. Vận khí này... thật là muốn chết đi cho rồi!

“Là cô!” Cô gái kia hiển nhiên nhận ra Bạch Thù.

“Là tôi thì như thế nào?”

“Cô là có ý đúng hay không?!” Cô gái kia trừng mắt.

“Hừ...có thể đừng tự ki như vậy không? Các người đáng để tôi hắt nước chanh các người à?”

Hít...xung quanh là âm thanh hút khí lạnh, trong lòng Bạch Thù cảm thấy không ổn.

“Bạch Thù, cô làm cái gì vậy?” Thanh âm căm giận của Siren tỷ truyền đến: “Tôi chỉ không nhìn cô một chút, cô liền đi gây phiền toái!”

Ôi...cọp mẹ tới lúc nào thế này?

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi Lí thiếu, Bạch Thù là thực tập sinh đài truyền hình chưa từng tham dự những buổi tiệc như thế này, Lí thiếu có quyền có thể, sẽ không so đo cùng một cô gái không hiểu chuyện.” Trần Sâm toàn thân mồ hôi lạnh, thấp giọng nói.

Nếu vừa rồi âm thanh hút khí lạnh kia đại biểu cho cái gì Bạch Thù không thể lý giải, thì thái độ của Siren tỷ cùng Trần Sâm lúc này đã giải thích hết thấy mọi vấn đề. Cô đắc tội với người trước mặt này, không xong rồi!

Họ Lí tên Mặc, sẽ không phải chứ? Sẽ không phải là người mà Dur Thanh mệnh nói không ngừng, trưởng tôn Lí gia Lí Tô Mặc?!

Bạch Thù tròn tròn mắt, phần nộ vừa rồi nháy mắt biến mất hầu như không còn.

Ôi trời...cô muốn tương lai lao vào vòng giải trí, hiện tại lại đắc tội một pho tượng đại Phật (nhân vật lớn), cô cảm thấy không cần hẳn ta nói tiếng nào, những người khác cũng sẽ hướng cô làm khó, làm cho cô chết không có chỗ chôn!

Bạch Thù có thể tưởng tượng, khả năng tốt nghiệp rồi bước chân vào ngành giải trí của cô không cao.

T\_T, Ngọc Hoàng đại đế, người thật đáng ghét, làm sao có thể tra tấn một cô gái xinh đẹp thiện lương như cô thế này chứ? Bạch Thủ yên lặng rơi lệ trong lòng.

Lại nói kẻ xui xẻo bị đổ nước chanh lên người Lí Tô Mặc còn chưa nói gì, xung quanh đã liên miên cần nhần thảo luận. Nào là “Cô gái này là ai?”, “Như thế nào lại không biết trời cao đất rộng, lại ngu ngốc đắc tội Lí thiếu”, hoặc là “Mọi người xác định cô gái này là người địa cầu?” Mà Lí Tô Mặc cứ thế, không ngăn cản...

Bạch Thủ chỉ có thể dùng đôi mắt xinh đẹp của cô nhìn chăm chăm Lí Tô Mặc, sau đó liều mạng nháy, hy vọng có thể chảy ra hai giọt nước mắt làm cảm động vị Lí thiếu này. Nhưng là, đại khái cô hôm nay uống nước quá ít lại nói nhiều, cho nên cổ đến mấy cũng chẳng chảy ra được giọt nước mắt nào.

Lí Tô Mặc nhìn quần áo ẩm ướt trên người mình, mặt nhăn mày nhu, bởi vì ly nước trái cây kia nói thế nào cũng đổ vào cái chỗ khó nói của hân, nhìn làm sao cũng cảm thấy bẩn.

Bạch Thủ nhìn Lí Tô Mặc không nói một lời nào, trong lòng ngược lại càng thêm sợ hãi. Điều nói chớ ngoan không cần người, cô tình nguyện để Lí Tô Mặc đem cô chửi bới một chút cũng tốt hơn là không nói gì như lúc này. Vì thế, Bạch Thủ lấy từ trên khay của người phục vụ bên cạnh một ly rượu đỏ đưa tới trước mặt Lí Tô Mặc, trong lòng cô chuẩn bị tinh thần anh dừng hy sinh: “Đến đây, hắt tôi đi.”

Lí Tô Mặc chiều con người trong trời nhìn Bạch Thủ, hân không tiếp nhận ly rượu, cũng không làm bất cứ hành động gì.

Bạch Thủ thầm mắng tên này không biết rộng lượng, một bụng nhỏ mọn, vì thế đem ly rượu đỏ đặt vào trong tay hân, tiếp tục nói: “Nha...tôi không cần thận đem nước chanh đổ lên người anh, anh đại nhân đại lượng sẽ không cùng tôi so đo chuyện nhỏ này.” Câu cô nói còn có nghĩa khác là, nếu hân thật sự là một quân tử thì sẽ không đến hắt cô, nhưng mà hân đã khiến một tiểu nhân vật nhỏ bé như cô ăn nói khép nép như vậy, tức là hân muốn cùng cô so đo, cho nên mặc kệ hân hắt hay là không hắt, hân đều là tiểu nhân chứ không phải quân tử.

Lí Tô Mặc như trước không có động tĩnh gì, tất cả mọi người ngưng thần nín thở chờ đợi ‘phán quyết cuối cùng’, nhưng Lusa một bên nhìn không được, trực tiếp đem ly rượu đỏ trong tay cô ta hắt lên mặt Bạch Thủ.

Màu rượu đỏ tiên điểm toàn bộ hắt lên mặt Bạch Thủ, sau đó chậm rãi chảy xuống, nháy mắt lễ phục dạ hội của Bạch Thủ đều ướt đẫm.

Bạch Thủ mặc váy dài màu xanh nhạt im lặng đứng tại chỗ, trên da thịt trắng nõn thỉnh thoảng chảy xuống vài giọt rượu đỏ tươi, không thấy nửa điểm chật vật mà lại làm tăng vẻ đẹp mỹ hoặc xuất chúng của Bạch Thủ. Hình ảnh này thật sự rất đẹp mắt, rất quyến rũ người phạm tội!

Bạch Thủ cảm thấy bốn phía đều tràn ngập mùi thơm rượu đỏ, cô mỉm cười, vờn đầu lười liếm vài giọt rượu đỏ chảy trên môi, hình ảnh này khiến đám đàn ông xung quanh nháy mắt dựng ‘lều trại’.

Sức hút của yêu nghiệt là lan tràn khắp nơi nha!

“Hôm nay vận khí thật tốt, có thể dùng rượu đỏ làm mặt nạ dưỡng da.” Bạch Thủ hơi mở môi đỏ mọng, để rượu đỏ tùy ý dính trên mặt cô.

Mọi người nhìn Bạch Thủ đều hiểu, cô chính là muốn bạo phát rồi nha!

Lusa cười một tiếng, biểu cảm đắc ý nói với Bạch Thủ: “Đúng vậy, dùng rượu đỏ làm mặt nạ, nhưng mà cô có cảm thấy hơi ít hay không? Có cần tôi hắt thêm cho cô không?”

Đối với khiêu khích của cô nàng mặt dày cộm cả tấn phản này, Bạch Thủ đã không thể nhịn được nữa, đang định hắt rượu đỏ lên cô ta, chợt nghe tiếng xôn xao, từ đầu đến chân Lusa toàn là rượu đỏ.

Cô ta hét lên một tiếng, thanh âm sắc bén đưa tới càng nhiều quần chúng vây xem.

Bạch Thủ tuy giật mình không thôi nhưng trong lòng lại càng nhiều hơn là cao hứng.

Ai da...ai lại đáng yêu như vậy, có thể đem ý tưởng trong lòng cô thực hiện! Vì thế, Bạch Thủ nghiêng đầu, nháy mắt thấy người hắt rượu đỏ lên Lusa.

Là anh ta! Chính là người đưa Bạch Thủ đến đây. Bạch Thủ hiện tại cảm thấy hơi ngượng, cho đến bây giờ cô vẫn không biết gã đàn ông này tên gì. Nếu chuyện này mà để cho anh ta biết, không biết anh ta có thể hay không tức giận đến học máu, sau đó hối hận vì đã giúp cô đem rượu đỏ hắt lên người Lusa. Dù sao đắc tội Lí Tô Mặc cũng không phải chuyện nhỏ a.

Những người đến buổi tiệc này, phần lớn đều là quyền quý của chính giới (giới chính trị) hoặc là tình anh của thương trường, mỗi ngày đều lăn lộn trong xã hội hỗn tạp này, cảnh tượng nào mà lại chưa từng gặp? Nhưng mà đối với sự việc vừa mới xảy ra, bọn họ trên cơ bản đều không thể bình tĩnh. Bởi vì người dám cùng Lí thiếu đối chọi thật không nhiều lắm! Cho nên bọn họ đều muốn dài cổ lên nhìn xem, thần thánh phương nào mà gan lại lớn đến như vậy?

“Tôi tưởng là ai, nguyên lai là Kỳ thiếu.” Trong đám người phát ra tiếng nói.

Chỉ thấy Kỳ thiếu vẻ mặt mỉm cười nhưng đáy mắt lại là một lớp băng sắc nhọn. Anh ta nghiền ngẫm cái ly để cao đã trống rỗng trên tay sau đó ngừng đầu, con người tối như mực không mang theo nửa điểm cảm tình nhìn Lusa: “Cô cũng cảm thấy dùng rượu đỏ làm mặt nạ rất tốt, vậy tôi liền cho cô thử một chút, cảm giác không tệ đi, có muốn tôi cho cô thêm một ít nữa?” Sau đó quay người nói với người phục vụ: “Còn thất thần làm gì, ở đây có người

cần rượu đỏ làm mặt nạ, còn không mau lấy lại đây cho bản thiếu gia nhiều một chút?”

Người phục vụ máy móc gật gù đầu, hướng về phía khu quầy rượu đi.

Giương mặt Lusa lúc này đã muốn một mảng hồng một mảng đen, vô cùng thâm thẳm, hoàn toàn không để ý đến hoàn cảnh lúc này, lớn tiếng kêu la:

“Anh có bệnh à?”

“Cô có thuốc sao?” Kỳ thiếu cười hớ hớ trả lời.

“Anh mới có thuốc!” Lusa nổi giận đùng đùng.

“Vậy cô uống đi.”

Đoạn đối thoại này thật sự là rất hài, đây là đoạn đối thoại kinh điển Bạch Thủ thường thấy trên mạng, lần đầu nhìn xem còn thấy buồn cười, nhưng xem tiếp dần dần cũng mất cảm giác, nhưng có người thật sự dùng nó vận dụng trong cuộc sống thế này, cô cảm thấy vô cùng khôi hài.

Lusa hung tợn trừng mắt nhìn Bạch Thủ, bởi vì cô ta cho rằng, mọi tai vạ này đều là do Bạch Thủ mang đến! Cô ta đáng thương nhìn Lí Tô Mặc, nũng nịu kêu một tiếng: “A Mặc...”

Lí Tô Mặc sắc mặt hơi khó coi, phải nói từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ, mặt của hắn vẫn nhẵn như vậy.

“Haha...” Kỳ thiếu nhìn không được cười ra tiếng: “A Mặc, cậu từ chỗ nào mà tìm thấy con người hoang dã này vậy?”

Con người hoang dã? Xung hô này có cảm giác thật buồn cười, lòng mi Bạch Thủ nhìn không được run run, rất không phúc hậu vui sướng khi người gặp họa.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 11: Yên hội xao động

Nói đến hai nhân vật chính của sự kiện này – Bạch Thủ và Lí Tô Mặc, trên người tuy hỗn độn một mảnh, nhưng lại không thấy chát vật chút nào. Nhất là Bạch Thủ, ngược lại là vui rạo rức đứng một bên xem diễn, người đến nhìn cũng không ít, vở diễn này khiến không ít người bàn tán to nhỏ.

Lại nói đến Lusa, bởi vì lời nói sắc bén của Kỳ đại thiếu gia, trong lòng tuy hiểu rằng cho dù có làm nũng với Lí Tô Mặc cũng chẳng có lợi ích gì, nhưng vẫn như trước không chịu từ bỏ ý định, không ngừng kêu: “A Mặc, A Mặc.”

Trên mặt Lí Tô Mặc ngược lại xuất hiện vẻ phiền chán, nhưng rất nhanh sau đó lại biến mất.

Lusa thấy Lí Tô Mặc như trước không tỏ vẻ gì, mà Kỳ thiếu bên cạnh cô ta lại luôn bày ra vẻ mặt châm chọc, cô ta giờ phút này sao lại chát vật đến thế? Bị đá kích nặng nề, cô ta nức nở ra tiếng, ôm mặt hướng tới cửa chính chạy đi.

Chắc chắn... Lí Tô Mặc này thật là lãnh huyết vô tình a... bạn gái của hắn vì hắn mà trở nên đánh đá chua ngoa, kết quả lại không khiến hắn vui được nửa điểm. Người này thật không có tình người, vẫn là Kỳ thiếu tốt hơn, cô cũng anh ta tuy quen không lâu, nhưng anh ta lại vì cô mà trút giận. Bạch Thủ trong lòng cảm khái, càng nhìn càng thấy Kỳ thiếu thật thuận mắt.

Sau khi Lusa biến mất, mọi người cảm thấy ở đây cũng chẳng còn chuyện gì liên quan ra, người cần đi thì đi. Nhưng mà bọn họ đi là một chuyện, còn bọn họ có hay không còn để ở đây một con mắt, một cái lỗ tai thì có trời mới biết. Dù sao bản lĩnh mà bọn họ không thiếu chính là đồng tai lên nghe chuyện bát quái. ㄟ ( \_ \_ ) ㄟ

Từ đầu tới cuối, người không tỏ vẻ gì – Lí Tô Mặc, lấy từ trong túi ra một cái khăn tay rồi chậm rãi lau, sau đó nói với Kỳ Liên: “Kỳ Liên, tớ đi trước đổi quần áo.”

Trước khi đi, Lí Tô Mặc còn ý vị thâm trường liếc nhìn Bạch Thủ một cái, hại Bạch Thủ cả người run rẩy, bởi cái loại cảm giác này giống như bị soi nhìn thẳng, thật là lạnh cả sống lưng!

Nhưng mà đến bây giờ Bạch Thủ mới biết được, Kỳ thiếu tên gọi là Kỳ Liên. Thăm nghĩ, cái tên này cũng không tính là khó nghe, ít nhất so với tên cô nghe vẫn hay hơn nhiều.

Kỳ Liên đi đến trước mặt Bạch Thủ, dùng giọng điệu vô cùng thân thiết nói: “Bạch Thủ, em đang nghĩ cái gì vậy?” Ngờ ngơ thân thiết như vậy, tựa như hai người là đôi tình nhân lâu năm.

Mà một bên, biên tập Trần Sâm cùng Siren tỷ đã muốn hóa đá. Nếu gió điều hòa ở đây lớn hơn một chút, có thể hai nhân vật này liền hy sinh, thật sự hóa thành tro bay đi mất.

Nhưng mà Siren tỷ là ai? Là người có năng lực tái sinh kinh hoàng! Rất nhanh, Siren tỷ lấy lại tinh thần cùng Kỳ đại thiếu gia nói chuyện: “Thật sự là có mất như mù, nguyên lai là Kỳ thiếu, hân hạnh hân hạnh!”

“Hân hạnh.”

“Haha... quên tự giới thiệu.” Siren tỷ cười tủm tỉm lấy ra danh thiếp: “Tôi là giám đốc hạng mục đài truyền hình, cũng là người chịu trách nhiệm chuyên mục ‘Mục tiêu và khoảng cách’...”

Bạch Thủ quay đầu, cảm thấy chất lỏng trên mặt bắt đầu dính dính: “Kỳ Liên, tôi đi toilet một chút.”

“Tôi đi cùng em.”

Bạch Thủ không biết nói gì, cô đi toilet, anh ta đi theo làm gì?

Kỳ Liên là không muốn cùng bà cô chồng này tiếp tục nói chuyện, cho nên lúc Bạch Thủ nói muốn đi khỏi đây, từ miệng anh ta giống như có phản xạ nói: “Tôi đi cùng em”, đến lúc anh ta phản ứng được, tuy cảm thấy ngượng nhưng mà so với việc nhiều lời cùng Siren tỷ, anh ta vẫn chấp nhận. Vì thế, Kỳ Liên đối với Siren tỷ thành thật có lỗi, không đợi Bạch Thủ cự tuyệt, anh ta liền lôi kéo Bạch Thủ hướng toilet mà đi.

Siren tỷ phía sau dù có bình tĩnh mấy cũng không tránh khỏi tròn to mắt, nếu ánh mắt là dao kiếm, một cái liếc mắt có thể cắt đi một miếng thịt người, Bạch Thủ hiện tại hẳn đã trở thành đồng thịt vụn.

Quần áo cũng không tính là quá ẩm ướt, dùng khăn tay lau cũng nhanh khô, nhưng mà mặc trên người vẫn cảm thấy khó chịu. Bạch Thủ nhìn mình trong gương, mím môi một chút, sau đó cười một cái liền đi ra.

Kỳ Liên đứng ở hành lang chờ cô, khi thấy bóng dáng Bạch Thủ xuất hiện, anh ta cười với Bạch Thủ, nụ cười chói lọi lộ cả răng nanh trắng tinh khiến Bạch Thủ nhìn có chút ngáy ngốc.

“Bạch Thủ, số điện thoại của em là số mấy?”

“A... điện thoại tôi nửa năm trước bị trộm, cho đến bây giờ vẫn chưa mua cái mới...”

“Vậy số điện thoại phòng ngủ?”

“Phòng ngủ không có điện thoại thì làm sao có số?”

“Vậy bình thường em liên lạc với cha mẹ thế nào?”

“Cha mẹ tôi mất rồi.”

“Thực xin lỗi, tôi không biết.”

Bạch Thủ nhún nhún vai: “Chuyện xảy ra đã mấy trăm năm trước, đã không sao rồi, anh cũng đừng bày ra bộ dạng đó.” Sinh tử vô thường, ai cũng không thể đoán trước được điều gì.

Mi tâm anh ta nhấn lại, lại nói: “Có giấy bút không?”

Bạch Thủ gật đầu, lấy từ trong túi xách ra giấy ghi chú, đưa tới tay anh ta. Chỉ thấy anh ta viết vài chữ, rồi sau đó đưa lại cho cô.

Chữ viết của Kỳ Liên đẹp lắm, Bạch Thủ thầm than chữ viết cùng bề ngoài con người thật giống nhau.

Trên tờ giấy, tên của anh ta, số di động, số hòm thư, số MSN đầy đủ mọi thứ. Vì thấy Bạch Thủ mặt nhăn nhó: “Kỳ Liên, tôi không có số di động, cũng không có số MSN.”

Nghe thấy lời này làm Kỳ Liên lão đảo một cái: “Cũng không sao, chúng ta cũng có thể liên hệ qua hòm thư.”

Hòm thư, cô mấy trăm năm rồi chưa dùng đến thứ này, quay sang hỏi: “Chẳng lẽ anh không có số chim cánh cụt sao?”

“Chim cánh cụt?”

“Chính là QQ, không phải là anh không biết đấy chứ?”

Kỳ Liên bày vẻ mặt hèn mọn nhìn cô: “Tôi không cần biết nó.”

Ôi trời ơi... đầu năm nay thật nhiều nhân vật khủng bố nha! Chim cánh cụt thì sao chứ, hữu dụng, công năng tốt, hơn nữa phần động quần chúng đều sử dụng! Anh ta dựa vào cái gì mà khinh thường chim cánh cụt?! Bạch Thủ trong lòng nổi giận, vì thế ẩn trọng về Kỳ Liên trong cô giảm xuống không ít.

“Dù sao, tôi cũng chỉ dùng chim cánh cụt để nói chuyện phiếm.” Ý tứ là anh xem rồi làm thế nào thì làm đi!

Kỳ Liên vội vàng nói: “Aiz... vậy cho tôi xin số đi, dùng để liên lạc cùng em, như thế nào?”

“Lúc thêm tên tôi nhớ viết rõ tên ra, còn không tôi không thêm người xa lạ.” Nói xong, Bạch Thù lấy tờ giấy khác, viết số chim cánh cụt đưa cho anh ta.

Kỳ Liên cẩn thận cất lấy: “Chúng ta ra ngoài bữa tiệc ăn chút gì đó?”

Bạch Thù gật đầu, Siren tỷ cũng chưa nói là được phép đi, cô có thể đi sao? Đương nhiên là chỉ có thể ra ngoài kia ăn cái gì đó thôi! Thờ dài, nghĩ lại một màn vừa rồi, Bạch Thù liền hỏi: “Anh cùng Lí Tô Mặc kia quen biết sao?”

“Phải, là em vợ của anh họ.” Kỳ Liên gục đầu xuống, trên mặt biểu tình khó nắm bắt, thanh âm nói chuyện cũng có chút khinh thường nhưng không khiến người nghe có cảm giác gì không đúng.

“Em vợ của anh họ? Vậy anh họ của anh là ai?” Bạch Thù tất nhiên là không phát hiện Kỳ Liên khác thường, nghi hoặc hỏi tiếp.

“Cố Sung Túc.”

Bạch Thù lúc này mới phát hiện, Kỳ Liên trước mắt này không chỉ là một cậu ấm nhà giàu mà còn là con ông cháu cha.

“Nhưng mà anh họ tôi là anh họ tôi, tôi là tôi.” Anh ta cười hớ hớ làm loạn tóc Bạch Thù.

Bạch Thù có chút không được tự nhiên, dù sao từ trước tới giờ cũng chưa cùng người đàn ông quen biết nào thân mật như lúc này: “Anh làm gì vậy?”

“Tôi hả? Có làm gì đâu?”

“Anh...”

“Haha...”

“Anh làm sao nhận ra tôi?” Tôi đối với anh nửa điểm ấn tượng cũng không có!

“Tôi so với em lớn hơn một chút, tháng sáu năm nay tốt nghiệp. Năm trước liên hoan, tôi cùng bạn cùng nhau chuẩn bị.”

Bạch Thù suy nghĩ một chút, giống như có ấn tượng, đột nhiên trong đầu lóe lên một tia sáng: “Không phải anh muốn nói với tôi rằng, anh là hội trưởng giấu mặt hội Thần Long Kiến Thủ gì kia nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 12: Bị thổ lộ

“Haha... thật đúng là, Bạch Thù, chúng ta gặp qua vô số lần, không nghĩ rằng em lại không có chút ấn tượng nào với tôi, thật khiến người ta thất vọng mà.” Kỳ Liên cúi đầu, giống như thực sâu nào.

“Ách...”

“Tôi thích em ba năm, không biết em có nhớ hay không, từ khi em đến trong trường có rất nhiều thứ thay đổi...” Kỳ Liên dần lâm vào hồi tưởng: “Khi đó, thời tiết rất đẹp, tôi còn nhớ em mặc một cái váy dài màu đỏ, tóc xoăn dài tới thắt lưng, bộ dáng em có chút kiêu căng, một mình tự xách hành lý đi tới khu dạy học. Tôi lúc đó khẳng định em không biết đường, nhưng em lại kiêu ngạo không muốn hỏi người khác khiến tôi cảm thấy rất buồn cười liền chủ động đi tới giúp, lúc đến dưới lầu kí túc xá các em, em nhanh chóng nói cảm ơn rồi chạy thoát, một chút thành ý cũng không có. Bởi vì số lần tôi đến trường cũng không nhiều cho nên không quá để ý, kết quả lần nữa gặp lại là giữa học kỳ, em là tân sinh viên năm nhất đi tham gia chọn lựa người chủ trì hoạt động, em có biết công việc này chỉ tuyển từ năm hai trở lên? Nhưng tôi tin tưởng em, cho em qua, đương nhiên, tôi biết lấy tướng mạo cùng năng lực của em cũng có thể thông qua. Em...”

Nghe xong Kỳ Liên nói liên mien, đem cô trôi ngược theo dòng chảy của quá khứ, Bạch Thù nhất thời liền 囧.

Bởi vì cô không ngờ hội trưởng thần bí hội Thần Long Kiến Thủ lại thăm mền cô, bây giờ lại còn đứng trước mặt cô, thế giới thật sự quá nhỏ.

Nói đến cuối cùng, Kỳ Liên trực tiếp nhìn Bạch Thù, con ngươi tối như mực dưới ngọn đèn chiếu xuống có vẻ sáng ngời: “Bạch Thù, làm bạn gái tôi đi, tôi sẽ đối tốt với em.”

Nói thật, thô lỗ như vậy Bạch Thủ không cảm động là không có khả năng, nhưng là cô với anh ta chân chính quen biết nhau mới có bao lâu a?! Bạch Thủ không phải loại người suốt ngày nhắc đến tình yêu, cũng không tin nhất kiến chung tình thật sự diễn ra, cho nên đối với lời thô lỗ đầy thâm tình này của Kỳ Liên, Bạch Thủ không có cách nào đáp ứng anh ta ngay được.

Nói cô lắng chuyện cũng tốt, kiên cường cũng thế, dù sao đối với Bạch Thủ, Kỳ Liên dù yêu cô, lại biết cô nhiều năm, nhưng mà cô thì chỉ mới biết anh ta một ngày thôi! Cô không thể nhanh như tia chớp xuất hiện tình cảm lưu luyến mà chấp nhận.

Đang lúc hai người lâm vào hoàn cảnh xấu hổ, Lí Tô Mặc đã đổi quần áo bước tới. Bạch Thủ chưa bao giờ cảm thấy Lí Tô Mặc đáng yêu như lúc này, ánh mắt nhìn hân hỉ lên mấy ngôi sao nhỏ.

Lí Tô Mặc liếc mắt nhìn Bạch Thủ một cái, sau đó mặc kệ nói với Kỳ Liên: “Kỳ Liên, cậu ở trong này sao?”

Kỳ Liên nhìn Lí Tô Mặc, khoe miệng hơi gọi lên: “Tớ cùng Bạch Thủ nói chút chuyện tình cảm.”

Bạch Thủ không biết phải nói gì, loại chuyện này không cần nói cho người khác biết. Huống chi là tình huống vừa rồi vô cùng khó xử, nếu hân không xuất hiện cô thật không biết phải làm sao.

Lí Tô Mặc vốn là loại người lạnh lùng, nhưng sau khi nghe được những lời Kỳ Liên nói, sắc mặt có chút khó coi, sừng sốt một lúc mới trịnh trọng vỗ bả vai Kỳ Liên: “Cậu xác định cậu phải làm vậy?”

“Đúng vậy!” Kỳ Liên đột nhiên cất cao giọng.

“Cô ta không thích hợp với cậu!”

“...”

Một lúc sau, Lí Tô Mặc nói tiếp: “Kỳ Liên, chính cậu biết hiện tại cậu muốn làm gì là tốt rồi.”

Bạch Thủ nghe cũng không hiểu được nửa điểm trong lời nói của hai người bọn họ, cảm giác giống như lạc vào chốn u mê. Nghe ý tứ của Lí Tô Mặc, tựa hồ cô không không xứng với Kỳ Liên! TMD, dựa vào cái gì mà cô không xứng với Kỳ Liên?

Gặp vẻ mặt tức giận của Bạch Thủ, Lí Tô Mặc đảo cặp mắt hoa đào, khoe môi hơi nhướn lên: “Không phục?”

“Sao có thể? Ngài chính là đại nhân vật, nói thế nào chính là thế ấy, không phải là thứ tiểu nhân như tôi có thể phản bác.” Bạch Thủ cười tủm tỉm trả lời, cô cũng không phải kẻ ngốc, biết bối cảnh cảnh của hân còn công khai khiêu khích hân!

“Hừ... chỉ là con chó nhỏ.” Lí Tô Mặc ung dung nhìn Bạch Thủ.

Cái gì? Lí Tô Mặc, anh nói chuyện có chừng mực cho tôi!

Bạch Thủ nói với Lí Tô Mặc: “Lí thiếu, cho dù tôi có đắc tội ngài cũng đã bị bạn gái ngài giáo huấn qua, tôi nghĩ ngài nên khoan dung độ lượng hơn đi.”

Lí Tô Mặc nhìn Bạch Thủ, lời nói lạnh như băng: “Đầu tiên, cô ta không phải bạn gái của tôi, tiếp theo, tôi thế nào không cần ai phải nói!” Lời nói cuối cùng, hân mang theo một cỗ khí phách khiến Bạch Thủ giật mình.

Lí Tô Mặc nhìn lại đồng hồ trên tay, màu bạc sáng bóng khiến Bạch Thủ lóa mắt: “Thời gian không còn sớm, ông nội tớ còn chờ tớ đi qua, tớ đi trước, chính cậu thu xếp cho ôn.”

Kỳ Liên giật đầu, trầm mặc nhìn bóng dáng của hân hồi lâu, sau mới quay đầu, tiếp tục cười ha hả với Bạch Thủ: “Bạch Thủ, em mau trả lời tôi đi?”

Bạch Thủ lắc đầu: “Quá nhanh, thực xin lỗi.”

“Không sao, nếu em cảm thấy quá nhanh, vậy thì chúng ta cứ từ từ tìm hiểu.” Kỳ Liên cười hớ hớ như trước, nhưng đối với Bạch Thủ, cô cảm thấy nụ cười này có điểm quái dị.

Trở về đại sảnh, bên trong đó vẫn như trước là một mảnh huyền ảo phồn hoa, đại khái là buổi tiệc còn chưa chính thức mở màn đi. Bạch Thủ tìm được nơi Siren tỷ đứng, Siren tỷ liếc nhìn cô: “Cuối cùng cô cũng tới đây.”

Bạch Thủ không phải ngu ngốc, đương nhiên nghe được ý trong lời nói, nhưng đôi biết nhưng giả vờ không biết cũng là một môn học, cho nên cô ngây ngô gật đầu: “Vâng, Siren tỷ.”

Siren tỷ đôi với hành vi biến mất vừa rồi của Bạch Thủ có tức trong lòng, nhưng cuối cùng cũng không bày ra sắc mặt khó coi đối với cô. Ai bảo bên cạnh cô còn có một Kỳ Liên thân phận bối cảnh đặc thù?

Đúng là đi đến đâu cũng phải có chỗ dựa mới có thể phát triển! ٩ ( ͡° \_ ͡° ) ۶

“Thưa quý ông quý bà, hoan nghênh mọi người tham dự yến hội thương nhân do tập đoàn Phong Khiêm tổ chức.” Người chủ trì yến hội cũng là người của đài truyền hình Bạch Thủ, tên Vương Xán Xán. Bình thường cô ta luôn làm một bộ mặt tê liệt, đối với ai cũng đều xa cách, hiện tại cũng là khuôn mặt



đó nhưng lại nịnh nọt tươi cười khiến Bạch Thù run rẩy hết cả người. Trên mặt cô ta có một tầng son phấn thật dày, Bạch Thù nghĩ không biết có khi nào lớp son phấn ấy của cô ta vì hành động cười tươi kia mà tróc xuống?

“Cô ta còn chưa chủ trì bằng em đâu.” Kỳ Liên nhỏ giọng nói bên tai Bạch Thù.

Bạch Thù kiêu ngạo, nói nhỏ: “Kia là đương nhiên, tôi muốn về sau còn là người chủ trì đệ nhất kia.”

“Haha... lý tưởng thật cao, thật sự rất dũng cảm.” Một giọng nói không trầm không bổng vang lên, Bạch Thù quay đầu, chỉ thấy một cô gái tóc ngắn hướng tới chỗ cô mà đi.

Cô gái này không thể nói là xinh đẹp, lấy thẩm mỹ của Bạch Thù mà nói, cô ta thuộc dạng xấu. Nhưng mà đối với thẩm mỹ của những người bình thường mà nói, cô gái này cũng không tính là khó nhìn, hơn nữa đối với Lí Tô Mặc, miễn cưỡng cũng có thể chấp nhận cô ta.

Nhưng mà khắp người cô ta tràn ngập khí chất thanh xuân, cho nên chỉ cần liếc mắt một cái vẫn có thể hấp dẫn không ít ánh mắt, cho nên hẳn cô ta cũng sẽ có một bộ phận giống đực theo đuổi đi?

Cô ta đi đến trước mặt Bạch Thù, vẻ mặt kiêu căng, vừa nhìn liền biết cô ta khẳng định là tiểu thư nhà giàu, có thân phận có bối cảnh, cho nên kiêu ngạo như vậy cũng có thể lý giải được.

Bạch Thù đối với cô ta không có cảm giác gì, nhưng vị tiểu thư này đối với Bạch Thù chắc chắn có cảm giác.

Đáy mắt cô ta lóe lên sự ghen tỵ, người có EQ thấp cũng có thể phát hiện, vị tiểu thư này chỉ sợ là thích Kỳ Liên bên người Bạch Thù, đem cô trở thành tình địch mà đối xử.

Được thôi. Đem Bạch Thù xem là tình địch cũng được, ai bảo Kỳ Liên thích Bạch Thù mà không thích cô ta? Nhưng mà Bạch Thù lại không đem cô ta để vào mắt, bởi vì cô gái này không đủ trình độ tiêu chuẩn để làm tình địch của cô.

“Hoa Thiên.” Kỳ Liên hướng cô ta gật đầu.

Cô gái tên Hoa Thiên nhìn Bạch Thù từ trên xuống dưới: “Kỳ Liên, em vẫn nghĩ anh không thích phụ nữ, không nghĩ đến anh lại thích phụ nữ dạng bình hoa thế này.”

Bạch Thù nhìn về phía Kỳ Liên, hóa ra trước kia anh ta chưa thích qua cô gái nào, thật thần kỳ! Còn có, cô ta bảo ai là bình hoa?!

Bạch Thù mỉm cười, cố ý chọc giận cô nàng Hoa Thiên: “Đó là do trước kia anh ta chưa gặp được tôi, bây giờ gặp, đương nhiên là sẽ thích tôi!”

Hoa Thiên trừng mắt liếc nhìn Bạch Thù một cái: “Cô không phải chỉ có bộ dạng đẹp một chút thôi sao? Kiểu cái gì? Kỳ bá mẫu nhất định không cho cô gả vào Kỳ gia đâu!”

“Hoa Thiên!” Kỳ Liên tức giận.

Bạch Thù nhìn thẳng vào mắt Hoa Thiên nói: “So với bộ dạng không giống phụ nữ như cô là được rồi, người ta ít nhất biết Kỳ Liên thích phụ nữ, còn mang cô ra ngoài, người ta còn tưởng anh ta là GAY.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 13: Mỗi tình đầu

Sắc mặt Kỳ Liên thoáng khác thường, rất nhanh cười nói: “Đàn ông đều thích phụ nữ xinh đẹp.”

Hoa Thiên cắn môi đỏ mọng: “Kỳ Liên, anh không phải người nông cạn.”

“Buồn cười, thích cô thì không nông cạn, thích tôi mới là nông cạn sao? Cô nghĩ như vậy à, nghĩ mình tốt đến thế sao?!”

Tuy rằng đàn ông trên đời này là động vật yêu bằng thị giác, nhưng điều đó không có nghĩa là phụ nữ xinh đẹp chính là bình hoa đàn ông không có nội hàm có được hay không?! Tiểu thư, tôi nghĩ chính cô mới là người nông cạn! Nội tâm Bạch Thù có chút buồn bực! Rốt cuộc ai mới là người chỉ nhìn vẻ bề ngoài a?!

Kỳ Liên hơi chau mày: “Hoa Thiên, em nói thế sẽ khiến anh tức giận.”

Hoa Thiên u oán nhìn thoáng qua Kỳ Liên, lại trừng Bạch Thù liếc mắt một cái, “Kỳ Liên, em sẽ gả cho anh!” Nói xong, thiên kim đại tiểu thư Hoa Thiên liền xoay người bỏ đi.

Bạch Thù cùng Kỳ Liên hai người hai mặt nhìn nhau.

“Cô ấy là con gái của bạn tốt cha tôi.”

Bạch Thù gật đầu.

“Lời nói của cô ấy em không cần để trong lòng.”

“Cô ấy nói cái gì?”

Kỳ Liên vừa cười vừa xoa đầu: “Aiz... em còn một năm nữa mới có thể tốt nghiệp đại học. Ừm... thật là dài đằng đẵng, nhưng tôi sẽ thừa dịp trong khoảng thời gian này, theo đuổi em!”

Từ đó về sau, Kỳ Liên quả thực dùng hành động chứng minh tuyên ngôn của anh ta.

Đầu tiên là mỗi ngày đưa Bạch Thù đi làm, sau đó một ngày ba bữa ăn tỉ mỉ chuẩn bị. Đến bất cứ ngày lễ nào, nhất định sẽ gửi hoa tươi cho cô, có thêm tấm thiệp bày tỏ tâm ý. Ngay cả lúc anh ta đi công tác, cũng sẽ một ngày gọi điện thoại bày tỏ quan tâm nhắc nhở Bạch Thù, thuận tiện báo cáo hành trình, kể ra nỗi nhớ của bản thân.”

Chộc mọi người đều hâm mộ ghen tị Bạch Thù có một bạn trai cẩn thận, mặc kệ cô vô số lần nói anh ta không phải bạn trai cô, nhưng mọi người vẫn đem cái mác “bạn trai của Bạch Thù” gắn lên người anh ta. Nói hoài nói mãi, Bạch Thù cũng lười phải giải thích. Tình huống như vậy, giống như là Bạch Thù cam chịu anh ta là bạn trai cô.

Bên trong phòng ngủ cũng có vài chị em đều bị đố mắt đến sung huyết, luôn luôn ca thán mệnh Bạch Thù rất tốt, nào là bộ dáng xinh đẹp, lại có bạn trai tốt như vậy, nếu sớm biết Kỳ đại thiếu gia đẹp trai như thế, các cô lúc trước sẽ mỗi ngày ngồi trước cửa căn phòng hội trường, nói không chừng có thể đem anh ta thu tới tay. Cho dù không thu được, nhìn cho đã mắt cũng tốt lắm rồi.

Được rồi, bạn cùng phòng Bạch Thù không có một ai bình thường, khiến cho Bạch Thù cũng bó tay.

Ăn xong cơm chiều trở về Kỳ Liên đưa Bạch Thù tới dưới lầu phòng ngủ.

Lúc Bạch Thù muốn tự mình tháo dây an toàn, Kỳ Liên chồm người sang, bàn tay thon dài xinh đẹp giúp cô cởi bỏ dây an toàn, sua đó hoàn toàn bất động.

Kỳ Liên nhìn Bạch Thù, hơi thở nóng hôi phun trên mặt cô, hại Bạch Thù ngay cả động cũng không dám động, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh. Sau đó, mặt Bạch Thù càng ngày càng đỏ một cách lợi hại.

Cô có thể nghe thấy rõ tiếng tim mình đập “Thình thịch...”

“Bạch Thù.” Đôi mắt tối như mực của Kỳ Liên cứ như vậy nhìn cô, đối với đại bộ phận phụ nữ mà nói, trong lòng nhất định sẽ có suy nghĩ “Anh ta muốn hôn mình”, thậm chí có người nhân cơ hội chủ động nhắm mắt lại chờ đợi một phút thần thánh kia xuất hiện.

Nhưng Bạch Thù là ai? Cô không nháy mắt nhìn con người tối như mực kia, trong đầu ngây ngốc nghĩ đến một lời kịch: “Đôi mắt của anh ta thật thâm thúy, giống như một hồ nước sâu không thấy đáy, giống như muốn đem mình kéo sâu vào...”

Đứa nhỏ này, bầu không khí lãng mạn như thế này mà lại suy nghĩ không đâu, thật sự là rất không có tế bào lãng mạn.

Quả nhiên, Kỳ Liên cúi đầu cười ra tiếng: “Bạch Thù, em thật sự rất đáng yêu.” Sau đó xoa đầu Bạch Thù, ấn xuống giữa trán cô một nụ hôn mềm mại: “Hẹn gặp lại, ngủ ngon.”

Bạch Thù dầm tay đang làm loạn tóc mình ra: “Không cần làm loạn đầu tóc tôi, tóc xoắn rất dễ rối.”

“Vây để tóc thẳng đi, lần trước em để tóc thẳng, mặc lễ phục màu xanh nhạt thật giống như tiên nữ.”

Bạch Thù nháy mắt ánh mắt tràn ngập sao, kích động kéo ống tay áo anh ta: “Anh cũng thấy như vậy sao? Tôi cũng hiểu được là mình giống tiên nữ mà!” Cô liền tưởng tới bạn cùng phòng cùng Lí Tô Mặc đều nói cô lớn lên giống hồ ly tinh khiến cô cảm thấy chua xót, chỉ thiếu muốn cắn khăn tay yên lặng rơi lệ.

Thật không thể tưởng tượng được trên đời này vẫn còn tồn tại người biết thương thức cô, thật sự làm cô rất cảm động.

Kỳ Liên bị hành động bất thành lĩnh của Bạch Thù làm cho giật mình, “Khụ khụ” hai tiếng, sau đó nói với Bạch Thù: “Không còn sớm, nếu bây giờ không vào, di quản lý kí túc xá các em sẽ không cho vào đâu.”

“Vâng.” Vì tâm tình vô cùng tốt, lúc Bạch Thù xuống xe lại xoay người in một nụ hôn lên mặt anh ta, sau đó mới phát hiện chính mình làm cái gì, nháy mắt hỗn độn trong gió, sau đó đen mặt, lập tức xoay người chạy về phòng ngủ.

Kỳ Liên cười từng đợt sang sảng làm Bạch Thù đi không vững, cứ lao đảo làm di quản kí túc xá cứ nghi hoặc không thôi, thậm chí còn chồm người lên

xem Bạch Thù có phải bị sói rượt theo hay không.

Bạch Thù ơi Bạch Thù, mày thật sự không biết rứt rề, người ta còn chưa sử dụng mỹ nam kế đâu mà mày đã bắt đầu thất hồn lạc phách! Thật xấu hổ cho danh hiệu nữ vương của mày. Bạch Thù yên lặng lải nhải trong lòng.

Trở về phòng ngủ, Bạch Thù vẫn như trước không thể bình phục trái tim đang kinh hoàng của mình, chỉ có thể mở to miệng hô hấp.

“Bạch Thù, ai đuổi cậu à?” Tiểu Mật đang sơn móng tay nhìn cô một cái, hỏi.

“Không có.” Nói xong, cô đi về giường, nhìn hai cái giường trống trơn bên cạnh: “Hôm nay chỉ có tớ và cậu ở lại phòng ngủ thôi sao?”

“Ừ.” Tiểu Mật gật đầu.

Đêm dài yên tĩnh, Bạch Thù nửa điểm buồn ngủ cũng không có. Mỗi lần nhắm mắt, trong đầu tất cả đều là hình ảnh của Kỳ Liên, nụ cười yếu ớt của anh ta, cái hôn của anh ta, sự ôn nhu của anh ta...

Bạch Thù yên lặng đếm cừu, một con cừu hai con cừu, hơn nửa ngày vẫn không buồn ngủ, lại càng thêm tỉnh táo.

“Bạch Thù, người trần trọc, rớt cuộc còn ngủ không?” Thanh âm sâu kín của Tiểu Mật bay tới.

“Làm sao bây giờ, Tiểu Mật, tớ ngủ không được.”

“Cậu ngủ không được? Đây thật là chuyện tình hi hữu nha!” Tiểu Mật dùng giọng điệu khoa trương kinh hô.

Thật là ㄟ( ͜ \_ ͜ )ㄟ, trong mắt các cô ấy, Bạch Thù mỗi ngày trước chín giờ đã ngủ như lợn chết bây giờ lại mất ngủ là một chuyện tình kinh khủng, Tiểu Mật khoa trương như thế nghĩ lại cũng có phần đúng.

Bạch Thù trở người, đối mặt với vách tường, sâu kín thờ dài: “Aiz...”

“Làm sao vậy, không phải là tư xuân đấy chứ? A...mùa xuân của cậu không phải là Kỳ Liên thiếu gia sao? Chắc chắn...tớ biết rồi, cậu đang suy nghĩ đến Kỳ Liên thiếu gia nhà cậu có phải không? Hắc hắc...” Trong bóng đêm, Tiểu Mật buông di động trong tay, cười gian vài cái.

Bạch Thù bĩu môi: “Bà có thể đáng kinh như vậy sao?”

“Thấy chưa, bị tớ đoán trúng! Thành thật khai báo, cậu cùng Kỳ đại thiếu gia tiến hành đến bước thứ mấy rồi?”

Tư tưởng này thật không thuần khiết nha, chị đây nụ hôn đầu tiên vẫn còn có được hay không? Bạch Thù yên lặng oán niệm.

“Gi cũng chưa phát sinh, bọn tớ hiện tại đang là quan hệ thuần khiết.”

“Cái gì, ba tháng trôi qua mà các cậu vẫn còn dậm chân tại chỗ! Cậu có phải là con gái hay không? Như thế nào lại làm mất mặt phái nữ chúng ta? Cậu phải biết rằng Kỳ đại thiếu gia bộ dạng tuấn tú lịch sự, trong nhà còn có tiền, đối với cậu lại chung thủy, đổi thành tớ, tớ đã sớm đem anh ta ăn sạch rồi. Chẳng lẽ đạo lý này còn cần tớ giảng giải cho cậu hiểu, nụ hôn đầu tiên còn không nhanh tổng ra ngoài?! Hành vi này của cậu thật đúng là hành vi thiếu đạo đức!” Tiểu Mật nhìn nhin không được dài dòng, nước bọt văng khắp nơi.

“Tớ có nói muốn cậu giảng sao?” Bạch Thù yên lặng nhắc tới.

Đôi tai bén nhọn của Tiểu Mật nghe được, lại một phen vặn vẹo dài dòng: “Bạch Thù à...không phải tớ nói cậu, rất không biết hưởng phúc. Cậu ngẫu nhiên cho Kỳ thiếu một chút ngon ngọt, như vậy anh ta mới khẳng khẳng một mực đi theo cậu.”

Bạch Thù ㄟ( ͜ \_ ͜ )ㄟ, “Tiểu Mật, tớ cảm thấy mọi chuyện phát triển như thế này là tốt lắm rồi.”

“Cậu thật không có tiền đồ! Cậu có cảm thấy xấu hổ hay không khi lãng phí loại tài nguyên quý giá này?” Sau đó, Tiểu Mật lại sâu kín thờ dài, “Năm nay đi đâu cũng thấy đàn ông đầu hói bụng bìa, ngàn vạn mỹ nữ đều đem ánh mắt dồn hết lên người bọn giàu có! Bình thường chỉ cần đàn ông dán cái mác ‘có tiền’ thì chính là bảo bối, huống chi người kia của cậu còn là đàn ông cực phẩm!? Trẻ tuổi đẹp trai, có tiền có quyền có năng lực, chắc chắn...ông trời thật chiều cổ anh ta, cậu còn không biết nắm thật chặt, cậu biết có bao nhiêu phụ nữ đói khát nhìn chằm chằm Kỳ thiếu hay không?”

Bạch Thù đã muốn bị lời nói của cô ấy làm cho hỗn loạn trong gió.

“Nói tới vị kia nhà tớ đi, năm nay 32 tuổi, cũng không tính rất già, bộ dạng không cao không lùn, ngũ quan bình thường, anh ấy không hói đầu cũng không có bụng bìa, anh ấy cũng coi như là có tiền, mặc dù có một vị hôn thê không tốt, nhưng tiểu Mã lần A La đều hâm mộ tớ tìm được một kim chủ tốt!” Bởi vì kim chủ của Tiểu Mã cùng A La một người lớn tuổi, một người đã cưới vợ sinh con.

Những lời nói này làm trong lòng Bạch Thù mềm đi một chút, cảm thấy có chút ngọt, nhưng cũng chẳng biết phải nói gì.

“Nhan sắc của Kỳ thiếu cũng thuộc hàng thượng đẳng, cho dù cậu có bị anh ta bao dưỡng cũng khiến người khác hâm mộ, huống chi các cậu lại là yêu đương bình thường? Quên đi, tớ biết cậu là một đại mỹ nhân, yêu lao động kiếm tiền nên không muốn nói nhiều với cậu về chuyện này. Chính cậu tự cần nhắc mà làm.” Nói xong, Tiểu Mật lại bắt đầu nghịch di động, cùng kim chủ của cô ấy nói chuyện phiếm.

Kết quả là, Bạch Thù bịt kín chăn tiếp tục ngủ, những trong đầu vẫn tràn đầy hình ảnh của Kỳ Liên!

Xong đời, giống như cô có chút thích Kỳ Liên rồi. Bạch Thù nghĩ rồi mơ màng ngủ mất.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 14: Dẫn chương trình tạm thời (1)

Hôm sau, Bạch Thù một mình mang hai cái mắt gấu mèo đi xuống lầu, quả nhiên Kỳ Liên đã đứng chờ cô từ lâu.

Bạch Thù đứng bên trong nhìn anh ta, chỉ thấy anh ta hơi cúi đầu, vài sợi tóc rũ trước trán trông có vẻ đáng yêu.

Được rồi, người đàn ông này làm đêm qua cô mất ngủ, làm thế nào mà bây giờ lại cảm thấy có chút động tâm? Không lẽ... đây là “Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi” trong truyền thuyết?

Không thể tưởng tượng được cô năm tư đại học lại muốn yêu đương, rất thần kỳ, quả nhiên thần Cupid đã bắn tên vào cô, muốn làm thế nào cũng không thể ngăn cản. Bạch Thù trong lòng cảm khái.

Mà Kỳ Liên đứng bên cạnh xe giống như cảm nhận được, ngừng đầu, đôi mắt tối như mực dừng ở Bạch Thù, môi hơi nhếch, làm như chờ cô đi qua.

Đợi Bạch đi đến bên người Kỳ Liên, Kỳ Liên cười cười, giả vờ làm nũng với Bạch Thù: “Bạch Thù, anh buổi tối ngủ không ngon, em xem, mắt anh giờ thành mắt gấu mèo rồi.” Kỳ Liên ai oán nhìn Bạch Thù, chỉ chỉ đôi mắt xinh đẹp của anh ta.

Bạch Thù ai oán dùng mắt gấu mèo liếc anh ta một cái, anh cười tiếp tục cười nhạo đi, tôi biết, khẳng định anh đang cười nhạo tôi!

“Haha... anh biết Bạch Thù nhất định ngủ không ngon, chúng ta lúc này có tính là tâm linh tương thông, ăn ý mười phần?” Kỳ Liên sờ đầu Bạch Thù, “Anh đêm qua rất hưng phấn đó!”

Bạch Thù khẽ gât: “Đi mau, tôi muốn làm rồi!”

Đến đài truyền hình, cô bé thực tập sinh Tiểu Bối mang về mặt cực kỳ hâm mộ đi đến bên người Bạch Thù, nói một câu có vị chua: “Lại là Kỳ đại thiếu đưa chị tới?”

Ngày thường nghe mọi người hỏi như thế Bạch Thù cũng chẳng có cảm giác gì đặc biệt, nhưng mà không hiểu tại sao hôm nay lại thế này, nghe cô bé hỏi như thế liền cảm thấy có chút ngọt ngào. Được rồi ټ( ͡ \_ ͡ )ټ, Bạch Thù đại tiểu thư rốt cuộc cũng xác định chính mình đang yêu.

Kết quả là, cô nửa e thẹn, nửa xấu hổ gật đầu.

Tiểu Bối giật mình một cái, cắn khăn tay theo sau: “Em hận Ngọc Hoàng đại đế!”

Bạch Thù cười yếu ớt, đi về phía chỗ ngồi. Còn chưa kịp ngồi xuống, Kỳ Liên đã gọi đến, vì thế cô vội trộm đi vào toilet, cùng anh ta nấu cháo điện thoại.

Phải, Bạch Thù mua di động, đây là chuyện đã xảy ra từ tháng trước, chủ yếu là để liên hệ với Kỳ Liên. Cái điện thoại này tốn của cô hết 300 tệ, vẻ ngoài xấu, nhìn như cục gạch, là loại có bàn phím, chức năng cũng bình thường.

Hôm đó mua về, tập thể toàn phòng ngủ tỏ ra xem thường, nói cô keo kiệt không thể cứu vãn nữa rồi.

Tiểu Mật nói, bây giờ đã sắp đến thời đại của Iphone5, vật dụng trí năng đều là mây bay, nhưng sao cô lại tìm cái vật dụng lỗi thời này, thật sự khiến người khác phải bội phục.

Tiểu Mã nói, chỉ cần cô cho cô ấy một đôi giày mới, cô ấy liền đem cho cô một cái Iphone4s.

Cá nhân Bạch Thù cảm thấy cái điện thoại của cô cũng không có gì không tốt, giá cả vừa phải, lại rắn chắc dùng bền! Hơn nữa nếu gặp dê xồm có thể dùng nó làm gạch phang đầu hắn ta, gặp kẻ trộm thì hào phóng đưa hắn. Đương nhiên, việc kẻ trộm có muốn lấy điện thoại của cô hay không thì vẫn còn cần phải nghiên cứu thêm.

Sau khi nấu cháo điện thoại xong, Bạch Thù trở lại bàn làm việc, nhìn thấy Siren tỷ phụ nữ nhìn cô.

Bạch Thù chỉ thấy trên đỉnh đầu có một đám quạ đen bay qua, vừa kêu to “aho~aho~”, vừa bay đập chồn muỗi roi.

Siren tý đeo kính mắt đen, tay lơ đãng chỉ đồng hồ, thanh âm không cao không thấp nhưng đủ để mọi người trong vắng phòng nghe rõ: “Chín giờ năm phút, tôi đi đến bàn cô đứng là lúc tám giờ rưỡi.”

Bạch Thủ xấu hổ, mắt nhìn thoáng qua tất cả đồng nghiệp đang giả vờ sửa sang lại văn kiện, biên tập văn kiện.

Bạch Thủ thâm than trong khoảng thời gian này vận khí của cô thật sự quá tốt, lần đầu tiên nấu cháo điện thoại cũng bị Siren tý bắt được.

“Bạch Thủ, còn có tám ngày là hết kỳ thực tập của cô, tôi không hy vọng đến lúc đó phải phê bình cho cô một chữ kém.”

Nghe nói như thế, Bạch Thủ cả người run lên, lập tức đứng thẳng người, thần sắc đoan chính, nghiêm túc nói: “Siren tý, tôi cam đoan sẽ không tái phạm lần nữa.”

“Tôi hy vọng sẽ nhìn thấy hành động thực tế của cô, chứ không phải nói suông ngoài miệng.” Nói xong, Siren tý xoay người trở về văn phòng của chị ta.

Vài giây sau khi Siren tý rời đi, văn phòng vẫn im lặng như trước, mắt nửa ngày mới có người bắt đầu hoạt động, sau đó có càng ngày càng nhiều tiếng động, cho đến lúc khôi phục tình trạng bình thường.

Tiểu Bối tiến đến bên người Bạch Thủ: “Nói, tại sao Siren tý lại không làm khó chị? Thật sự rất thần kỳ!”

“Đúng, tôi cũng không nghĩ tha cho tôi dễ như vậy.”

“Tôi thấy, chị ta là nể mặt bạn trai cô nên mới cho qua như vậy.” Một cái tiểu biên khác lặng lẽ bước lại nói.

Bạch Thủ cười, bạn trai đó, xưng hô này không sai. Sau đó, tâm trạng Bạch Thủ vui vẻ hẳn lên.

Buổi chiều, một phát thanh viên thực tập của chuyên mục “Vấn đáp Kinh tế - Tài chính” bị viêm ruột thừa phải đưa vào bệnh viện, mà vai trò của cô ấy trong chuyên mục này là không thể thiếu, hết cách, người của tổ chuyên mục này liền tìm người thay thế. Nhưng trong tổ bọn họ toàn những người không thuộc chuyên môn này, ngay đến cả biên tập cũng không biết, cho nên tất cả đều chuyển ánh mắt sang nhìn tổ chuyên mục “Mục tiêu và khoảng cách”.

Người trong tổ chuyên mục “Mục tiêu và khoảng cách”, phát thanh viên thực tập hay phát thanh viên chính thức đều đang bận rộn, cũng không thể phân thân ra mà hỗ trợ, cho nên trưởng phòng bên kia liền đem ánh mắt nhìn tổ biên tập văn tự chuyên mục “Mục tiêu và khoảng cách”.

Những người này ngay từ lúc phóng vấn, không ai muốn làm phát thanh viên lộ diện trước mặt toàn dân. Đầu tiên, bọn họ không am hiểu về kinh tế và tài chính, tiếp theo, về bề ngoài bọn họ không thích hợp, không muốn để người xem TV thấy mình, dù sao thì chí hướng của bọn họ cũng không phải là phát thanh viên.

Cho nên thời điểm tổ trưởng tổ “Vấn đáp Kinh tế - Tài chính” chạy tới, trên cơ bản sẽ có nhiều người từ chối với lý do công việc bề bộn, xx chưa làm xong, xxx cần giao bản thảo, sau lại đánh mắt sang nhìn Bạch Thủ cùng Tiểu Bối: “Hai thực tập sinh có lẽ không có bận gì.”

Vì thế, mọi người đem ánh mắt nhìn về phía hai thực tập sinh Bạch Thủ cùng Tiểu Bối.

Vừa nhìn thấy hai người, một người khuôn mặt thanh tú, trang điểm vẫn có lẽ lên sóng TV, một người kinh điển vô song, cho dù là TV không tốt cũng nhìn ra được vẻ đẹp kinh người, sinh ra không tham gia ngành giải trí thì đúng thật là uổng phí.

Vì thế vị trưởng phòng kia nháy mắt long lanh nhìn Bạch Thủ.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 15: Dẫn chương trình tạm thời (2)

Edit: Pé Heo

Beta: Nguyệt Dao

Nhìn thấy cô không tỏ vẻ gì, vị kia trong lòng là vừa vội vừa tức, nhưng mà cũng không thể cưỡng cầu người ta, cho nên chỉ có thể nhìn về phía ‘tuyển thủ hạt giống’: Tiểu Bối.

Tiểu Bối vừa thấy tổ trưởng nhìn về phía mình, đầu liền liên tục lắc mạnh, kém chút nữa là đem đầu lắc rơi xuống đất, sau đó cô nàng thật "nghĩa khí" nhìn về phía Bạch Thủ, "Tôi học chỉ chuyên học khoa phát thanh, đối với ăn nói căn bản không thạo, Bạch Thủ rất lợi hại, đã không ít lần làm người dẫn chương trình, lúc trước chuyên mục “mục tiêu và khoảng cách” cô ấy cũng là một trong số mấy người cạnh tranh cho vị trí dẫn chương trình, hơn nữa thành tích thi viết siêu cấp vĩ đại, nhưng chỉ có bởi vì bộ dạng khuôn mặt rất đẹp, vào thời điểm phỏng vấn bị chủ khảo nói cô ấy không phù hợp với hình tượng của chương trình nên mới bị điều đến nơi này."

Tiểu Bối nói liên miên cần nhân một đồng lớn, sau ót Bạch Thủ ót cháy xuống vô số dòng hắc tuyến...(-.-III)

Cô giật mình vì cái người lúc bình thường phản ứng trì hoãn hơn cả cô giờ phút này lại có thể tự nhiên đối đáp nhanh nhẹn khéo léo từ chối tổ trưởng tổ phụ trách chuyên mục “Vấn đáp Kinh tế - Tài chính”, thậm chí chậm rãi mà nói, còn đem nàng lôi lên đoạn đầu đài.

Cái tên Tiểu Bối không có lương tâm này, khổ tâm cô bình thường đối với cô ta tốt như vậy.

Vì thế, vị tổ trưởng kia vỗ vỗ bả vai Bạch Thủ "Bạch Thủ, đây chính tiết mục vấn đáp và thu hình vô cùng quan trọng của đài truyền hình chúng ta, nếu cô hoàn thành nhiệm vụ, tôi nhất định sẽ nói với Siren viết vào đánh giá thực tập của cô loại xuất sắc."

Điều kiện này làm cho Bạch Thủ thả lỏng, dù sao Siren tỷ vừa mới uy hiếp sẽ viết vào đánh giá của cô loại kém a!

Tổ trưởng tổ “Vấn đáp Kinh tế - Tài chính” thấy Bạch Thủ có chút thả lỏng, tiếp tục không ngừng cố gắng thuyết phục: "Cô không tin sao? Cô không tin tôi thuyết phục được Siren, tôi và cô ấy là chị em tốt, tôi tin tưởng cô ấy vẫn sẽ cho tôi một chút mặt mũi."

Bạch Thủ tiếp tục suy tư rốt cuộc vẫn là mặc kệ mọi chuyện.

Tổ trưởng tổ “Vấn đáp Kinh tế - Tài chính” đã nói chuyện điện thoại xong, đây quả thật là cung đã lên dây không thể không bắn ra.

"Vị đồng nghiệp của tôi ơi, cô chẳng lẽ nhẫn tâm nhìn tỷ lệ người xem của chương trình tài chính – kinh tế của đài truyền hình chúng ta vẫn kém hơn so với tiết mục của 2 đài truyền hình khác hay sao?" Dùng lợi ích dụ dỗ bắt thành, cô ta bắt đầu đi đường kẻ khổ, quanh co ba đường bảy lối, đến cuối cùng trực tiếp có kết luận, "Nhiệm vụ gian khổ này giao cho cô, tôi tin tưởng cô nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc."

Bạch Thủ [囧], ngay cả sức lực vươn tay cũng không có, "Nhưng mà tôi còn rất nhiều nhiệm vụ a ..."

"Tôi giúp cô." Nháy mắt, văn phòng không ít người trằm miêng một lời.

Này, nhóm người này thật ăn ý!

Cho nên Bạch Thủ chỉ có thể ghé vào trên bàn, rầu rĩ nói "Được."

Tổ trưởng tổ “Vấn đáp Kinh tế - Tài chính” nghe thấy đáp ứng của cô, nháy mắt vui vẻ dâng trào, sau đó đem một phần tài liệu phỏng vấn và hướng triển khai kế hoạch giao cho cô, "Cám ơn cô, bây giờ tôi đi kêu chuẩn bị xe cho cô, sau khi hoàn thành xong tôi mời cô đi uống trà sữa." Nói xong, cô ta đem cái thân hình mập mạp rồi đi.

Bạch Thủ đứng thẳng tại chỗ, nháy mắt hóa đá, các đồng nghiệp khác cũng vui vẻ đi chỗ khác.

Bạch Thủ nhìn bản kế hoạch phỏng vấn trong tay, chỉ cần nhìn theo mà làm, hình như cũng không có gì quá khó. Dù sao cũng không phải chưa từng làm MC, lần này vẫn đáp coi như 1 sự trải nghiệm cũng được.

Bạch Thủ ngồi xuống, đem bài viết thả lên bàn, Tiểu Bối liền lập tức tiến đến trước mặt Bạch Thủ, Bạch Thủ đẩy cô nàng ra, "Đi đi đi, cô cái đồ vô lương tâm đáng chết này."

Tiểu Bối "Cạc cạc" cười hai tiếng, sau đó mở bản thảo phỏng vấn ra, đột nhiên lớn tiếng hét chói tai, bày ra bộ mặt vô cùng đáng tiếc. Sau đó liêu mạng lay động bả vai Bạch Thủ, kích động như cũ nói, "A a a a, như thế nào là hấn, như thế nào là hấn a! A a a, như thế nào là hấn! Như thế nào người muốn phỏng vấn nhân lại là hấn!"

Là ai a, làm cho cái cô nàng một lòng nghĩ muốn đem cuộc phỏng vấn này đưa cho người khác nháy mắt hối hận muốn gào thét?

Bạch Thủ không khỏi sinh ra nghi hoặc, sau đó đẩy cái đầu đang bị khủng hoảng của Tiểu Bối ra, lấy lại bài viết cô nàng vừa coi, trên mặt có 1 hàng chữ viết ta nhay vào mắt cô: 【 bản kế hoạch phỏng vấn đề tài nhân vật: Lí Tô Mặc, Tổng giám đốc tập đoàn Phong Khiêm 】

Bây giờ, Bạch Thủ cũng phải hối hận gào thét. Lí Tô Mặc, dựa vào, phỏng vấn ai không làm, lại muốn phỏng vấn Lí Tô Mặc! Không được, cô không muốn làm chuyện này!

Chỉ nghĩ đến cùng ngồi đối mặt với Lí Tô Bạch hơn 2 giờ đồng hồ, Bạch Thủ liền gấp đến độ gào thét.

Mà Tiểu Bối như trước cũ tại chỗ hối hận gào thét, một bên gào thét, một bên nước mắt nước mũi giàn giụa, "Ngọc Hoàng đại đế của tôi ơi, tôi tự nhiên đem cơ hội tốt như vậy vứt bỏ, ô ô, tôi thế nào lại ngu như vậy! Cô như thế nào lại độc ác như vậy a... Vì sao muốn cho tôi biết bản kế hoạch phỏng vấn nhân vật là Lí Tô Mặc! T^T "

"Nếu không, Tiểu Bối, cô thay tôi..." Bạch Thủ nói còn chưa nói hết, đã bị một cái thanh âm nữ tử trung khí mui phàn cất ngang, "Vị đồng nghiệp kia, mau ra đây, tôi đã kêu taxi tới cho cô rồi a."

Bên kia tổ trưởng tổ “Vấn đáp Kinh tế - Tài chính” trên mặt vui vẻ rạo rực đi tới, không để ý Bạch Thủ phản đối, trực tiếp đem bản thảo phỏng vấn nhét vào trong lòng Bạch Thủ, liền lôi kéo cô ra bên ngoài.

"Cái kia trưởng phòng a, phỏng vấn này, thật xin lỗi, tôi không thể đi."

Vị tổ trưởng kia khuôn mặt đang nguyên đang vui sướng nháy mắt đóng băng dày 3 thước, làm độ ẩm xung quanh đột nhiên giảm xuống 3 độ. Bạch Thu nhìn thấy trình độ biến đổi sắc mặt trong nháy mắt, quả nhiên những người trong giai cấp lãnh đạo đều không phải kẻ dễ bắt nạt. Khó trách người xưa có câu: gần vua như gần cọp. Mặt dù trước mặt không phải vua, nhưng so với vua còn khủng bố hơn, bởi vì người này chân chính là một hổ cái - cọp mẹ.

"Vị đồng nghiệp này, cô có biết cô lật lọng sẽ làm cho đài truyền hình chúng ta bị ảnh hưởng hay không?" Cô ta lớn tiếng nói, "Hôm nay cô muốn cũng phải đi, không muốn cũng phải đi, bằng không tôi trực tiếp nói với Siren phê vào đánh giá thực tập của cô loại kém!"

TMD! Còn có người dùng chuyện này để uy hiếp người khác như vậy sao! Cô ta dựa vào cái gì mà cô không đi cô ta liền cho ta viết vào đánh giá thực tập của cô loại kém a, dựa vào cái gì? Lừa gạt trong lòng Bạch Thu "tách" một tiếng bùng lên hừng hực a!

Sau đó tổ trưởng chuyên mục "Vấn đáp Kinh tế - Tài chính" lại nhẹ nhàng thăm thía nói "Vị đồng nghiệp này, kỳ thật phỏng vấn rất đơn giản, cô cũng không cần khẩn trương, các cô là thực tập sinh, nên làm nhiều việc hơn, tích lũy kinh nghiệm, đối với tương lai các cô mới có nhiều lợi ích."

Nha, làm lãnh đạo quả nhiên đều là một loại giống nhau vừa đánh vừa xoa, vừa thể hiện uy quyền vừa ban phát độ lượng a! Hé ra mồm mép biết ăn nói liên thanh như súng máy, xả một cái là làm cho người ta không có thời gian để nói.

Tiếp theo tổ trưởng kia lại mỉm cười nói "Không cần quá khẩn trương, cứ xem như cùng người bình thường nói chuyện phiếm là được!" Sau đó cô ta ngẩn đầu nhìn đồng hồ trên tường, kinh hô một tiếng, "Ai nha, còn nói thêm cái gì nữa, mau mau, lái xe taxi đã chờ đến sắp mất kiên nhẫn rồi."

Người này vừa nói, một bên vừa dùng sức đem Bạch Thu đẩy đi.

Tiểu Bối đứng tại chỗ cắn khăn tay nhỏ bé, mắt lóe sáng, hướng tới Bạch Thu vẫy tay, "Bạch Thu, cô đi đi, tôi với anh ấy nhất định vô duyên, nhưng mà cô nhớ kỹ phải nhìn anh ấy nhiều hơn vài lần, sau đó về kể lại cho tôi nha, còn phải chụp hình anh ấy vài tấm mang về cho tôi đó...."

Bạch Thu thân mình cứng đờ, người lại bị tổ trưởng đẩy mạnh một cái lao đảo!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFullNet](http://wWw.EbookFullNet).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 16: Dẫn chương trình tạm thời (3)

Mọi người không cần nghi ngờ vì sao thu hình chương trình, còn phải chạy tới chỗ Lí Tô Mặc, đây cũng không phải là tin tức phỏng vấn của báo lá cải, nhưng thực tế thì đài truyền hình phái một người dẫn chương trình đi qua là được, những cái khác tất cả đều không cần.

Lại nói, lần này Lí Tô Mặc đáp ứng lên chương trình truyền hình «vấn đáp tài chính \_ kinh tế» là do đài truyền hình nhờ rất nhiều mối quan hệ mới mời được. Lí Tô Mặc đồng ý cũng là nói ra một điều kiện: 'không đi đài truyền hình thu'.

Bọn họ nghĩ, dù sao phía dưới tập đoàn Phong Khiêm còn có công ty giải trí, bên trong chắc có đầy đủ thiết bị thu hình, hơn nữa Lí Tô Mặc không đi đài truyền hình thu còn có thể giúp đài truyền hình tiết kiệm không ít nhân lực vật lực đâu, sao lại không làm? Vì thế đài truyền hình đáp ứng.

Tài xế xe taxi dưới lầu hiển nhiên là bị vị tổ trưởng chuyên mục «vấn đáp tài chính – kinh tế» nào đó nói rõ ràng rành mạch vô cùng cho nên dọc theo đường đi chạy như bay, thông qua kính chiếu hậu nhìn Bạch Thu, "Tiểu thư, cô xinh đẹp như vậy tại sao không muốn làm người dẫn chương trình mà lại làm phóng viên, rất đáng tiếc." Lái xe hiển nhiên đã nghĩ Bạch Thu là phóng viên thực tế bên ngoài.

Bạch Thu nhìn ngoài cửa sổ không trả lời.

"Nhưng mà phóng viên cũng không sao, so với chúng tôi làm loại việc nặng nhọc này thì còn thoải mái hơn nhiều. Hơn nữa địa vị xã hội của các cô cũng cao hơn so với chúng tôi, phúc lợi cũng tốt hơn so với chúng tôi...thật là khéo...Tôi cũng có một người bạn có con gái làm phóng viên...thật trùng hợp..."

Lái xe cao hứng phấn chấn, nước miếng bay tứ tung nói vô số chuyện, hết truyện trên trời dưới đất, từ cổ chí kim (từ xưa tới nay), từ thời sự đến tám nhảm ngoài đường, ông ấy nói còn chưa hết truyện thì Bạch Thu đã tới nơi luôn rồi.

Bởi vì tiền xe là sắp trả, cho nên Bạch Thu đợi cho lái xe ngừng xe liền lập tức mở cửa xe chạy xuống đi về phía tập đoàn Phong Khiêm, phía sau lái xe còn thật nhiệt tình tăng vọt nói câu, "Phóng viên tiểu thư, hoan nghênh cô lần sau lại đến đi xe của tôi."

Ngay cả tại cửa các nhân viên an ninh đều cúi đầu cười ra tiếng.

Đến trước sân khấu, Bạch Thu báo thân phận, sau đó đăng ký một chút, cô gái trước sảnh nhìn lướt qua cô một chút, gọi một cuộc điện thoại, sau khi xác nhận xong, liền mỉm cười nói với Bạch Thu "Bạch tiểu thư, mời cô đi thang máy số 6 đến lầu 48 phòng tiếp khách chờ một chút."

Bạch Thu nói cảm ơn xong, liền đi về phía thang máy, chỉ thấy thang máy từ 1 đến 6 đều bận, chỉ một cái thang máy số 7 màu vàng bên cạnh im lặng

đứng 1 lần.

Bạch Thủ mặt nhăn nhu mày, thầm nghĩ, đây là thanh máy chuyên dụng trong truyền thuyết? Không thể tưởng được cô lại có thể nhìn thấy thanh máy chuyên dụng trong truyền thuyết! Thật sự rất thần kỳ!

Tuy rằng tập đoàn Phong Khiêm không thể ngoại lệ, nhưng mà Bạch Thủ vẫn là có thể lý giải, dù sao kẻ có tiền liền mê đặc thù hóa.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Bạch Thủ đem thang máy 1~6 đều bấm qua mấy lần, nhưng không có một chiếc thang máy nào đi xuống tới.

Chính vào lúc này, chỉ thấy một nữ nhân mái tóc quãng dài, mang theo kính râm thật dày thật to, chiều dài chiếc váy mặc trên thân làm người ta đỏ mặt, lộ chân dài quyến rũ, chân đi đôi giày 12cm mới mới hướng về phía thang máy số 7 nhấn một cái.

"Đình ——" cửa thang máy mở, lộ ra thảm nhung màu vàng thật dài, cô ta chậm rãi đi vào, cửa thang máy đang dần đóng lại, Bạch Thủ nhìn thấy thang máy còn chưa đến, trong lòng nhất thời hoảng, trực tiếp đưa tay cản lại cửa thang máy đang đóng kia. Dù sao không phải cô ẩn vào thang máy số 7 đó, cho nên không cần sợ, không cần sợ.

"Đình ——" cửa thang máy lại một lần nữa mở ra.

Bạch Thủ quay về phía cô gái kia: "Cùng nhau đi, thang máy khác vẫn chưa đi xuống."

Cô ta không quan tâm Bạch Thủ, dáng đứng thẳng tắp.

Thang máy chuyên dụng đúng là không giống những cái khác nha, bên trong trang trí huy hoàng. Sao đó, Bạch Thủ nhớ tới mình còn chưa có ấn tượng 48, liền hướng tới bảng điều khiển bấm, chỉ thấy trên bản điều khiển thang máy chỉ có 5 con số: 46, 47, 48, 49, 50. Mà số lâu 48 cô muốn ấn đã bị người bấm trước, không cần phải nói, khẳng định là cô nàng 'mọt' kia, vì thế Bạch Thủ đành phải tiếp tục đứng thẳng.

Thân thể của cô đứng hơi chếch về phía bên trái, như vậy sẽ không nhìn mặt cô ta, nhưng là tường thang máy sáng như gương, có thể phản chiếu phía sau cô rõ ràng mọi thứ.

Mao nữ tuy rằng không nói gì với cô nhưng cô ta lại cao thấp đánh giá Bạch Thủ, Bạch Thủ cũng không cần, dù sao cũng là phụ nữ thôi, nhất là phụ nữ xinh đẹp, khi đối mặt với nữ nhân cũng đẹp giống mình sẽ sinh ra địch ý, sau đó đánh giá cô, nhìn thấy cô (BT) phương diện nào cũng không bằng mình. Đương nhiên, thấy cô so với cô ta kém về các mặt khẳng định sẽ tự động xem nhẹ cô, cho ra kết quả cô không bằng cô ta. ٩ ( ͡ \_ ͡ ) ٩

Đại khái đây nguyên nhân là do thang máy này là thang máy chuyên dụng cao cấp nên tốc độ đi lên khẳng định là thang máy bình thường không thể với tới, cho nên trái phải khoảng 1 phút, hai người liền đến lầu 48.

Bạch Thủ mặt dày đi nhờ thang máy chuyên dụng nên đương nhiên sẽ không cùng cô ta đi chung đường.

Cửa thang máy mở ra, Bạch Thủ thoáng nhìn ngoài cửa thấy một người mặc tây trang đen đang đứng, thân thon dài ngọc lập\*, hút mắt người nhìn. (\* đại khái là cao to đẹp trai)

Cô nàng 'mọt' kẻ bên lập tức phốc đi lên, rất là hưng phấn, "Nga, A Mặc, người cư nhiên lại đây nghênh đón ta."

Bạch Thủ mi mắt giật giật, nhanh như vậy liền gặp gỡ Lí Tô Mặc.

Cô gái kia đang chìm đắm giữa hưng phấn, căn bản không nhìn thấy Lí Tô Mặc đôi mi thanh tú nhíu lại, vẻ mặt lạnh nhạt. Bạch Thủ lập tức liền hiểu được, cô ta là tự mình đa tình.

Bạch Thủ không có đoán sai, cô gái này nhất thời này lòng tham đến tìm Lí Tô Mặc, nói cô ta tự mình đa tình không có gì kỳ lạ.

Lí Tô Mặc đẩy ra cô gái trước mặt ra, hơi hơi ngẩng đầu, giống như là có chút không kiên nhẫn, "Cô như thế nào đến đây?" (À... đoạn này bạn Editor để bọn họ xưng anh em, nhưng mà tác giả lại nói LTM thiếu kiên nhẫn cho nên tớ sửa lại nghe cho thuận hơn. Bạn nào thấy không hợp có thể nói)

Cô kia tháo kính râm xuống, lộ ra hé ra khuôn mặt trang điểm rất đậm "Em đến tìm anh, người ta mới từ nước Mỹ chạy về."

Bạch Thủ còn đang nhìn hai người phía trước, vì thế còn không có đi ra khỏi thang máy, cho nên cửa thang máy liền tự động khép lại, Bạch Thủ lập tức phản ứng lại, ấn mở cửa, sau đó bước ra thang máy.

Lí Tô Mặc ánh mắt hơi hơi hướng nhìn tới Bạch Thủ, sau đó lại đặt mắt trở lại trên người cô kia, khẽ nhíu mày, "Shirley, tôi còn có việc phải làm."

Sau đó rút tay ra khỏi tay cô ta, không chút để ý đến cánh tay cô ta đang nắm chặt.

Khi đó cô ta đứng bên người Lí Tô Mặc, miệng khẽ chu ra nụ cười kháng nghị!

Mà Lí Tô Mặc, từ đầu đến cuối giống như không thấy sự tồn tại của Bạch Thủ, làm đá kích lòng tự trọng của hoa khôi đại học S như cô.

Bạch Thủ khó chịu, đi đến trước mặt Lí Tô Mặc!



## Chương 17: Dẫn chương trình tạm thời (4)

Bạch Thủ cho hắn một nụ cười sáng lạn: “Lí thiếu, anh khỏe, tôi là người dẫn chương trình tạm thời của chuyên mục ‘Vấn đáp Kinh tế - Tài chính’, Bạch Thủ”

Mí mắt Lí Tô Mặc cũng chẳng thèm nâng lên, đứng trước mặt Shirley, thanh âm không mặn không nhạt, "Shirley, tôi đi trước."

Bạch Thủ thầm mắng tên này không coi ai ra gì, có tiền có quyền thì gọi lắm sao, còn không phải do lúc đầu thai vào được nhà tốt, cho nên mới có được những thứ này? Thật lằng lằng cho khuôn mặt tuần tú kia!

“A Mặc... người ta chỉ vừa mới đến thôi.” Thanh âm nũng nịu truyền tới, nửa điểm cũng không giống với bộ dạng lạnh nhạt xa cách vừa rồi của cô ta trong thang máy.

Bạch Thủ ớn lạnh, trong lòng cảm thấy cô ta thay đổi nhanh thật. Nhưng mà Lí Tô Mặc cũng làm cô không ngờ tới, vốn tưởng rằng hắn là người đồng tính luyến ái, lại không thể tưởng tượng được hắn đã có bạn gái, tuy không cần nói cũng biết đêm đó lúc sau đã xảy ra chuyện gì, nhưng hiện tại đã qua mấy tháng, hắn liền thay phụ nữ, quả thật là hoa tâm! Một kẻ hoa tâm như hắn vậy mà không thèm nhìn tới đại mỹ nhân như cô, đây là vũ nhục lớn nhất đối với Bạch Thủ!

Bạch Thủ nhìn cô gái kia, trong giây lát nhớ tới lời nói của hắn, hắn không thích phụ nữ giống hồ ly tinh, cô còn tưởng người trong lòng hắn phải giống như Tiểu Long Nữ lớn lên mang theo khí chất thiên tiên, cuối cùng hóa ra hắn thích là dạng phụ nữ trang điểm đậm thế này! Mắt thẩm mỹ này, thật nghịch thiên nha!

Lí Tô Mặc phát ra tiếng “Hừm?”, sau đó nhún thang máy đi xuống, nói với Shirley: “Tôi có việc gấp, chính cô đi đến phòng tiếp khách chờ đi.”

Bạch Thủ 囧, cô vậy mà đoán sai lần nữa! Cái gì chứ! Tên này hóa ra không phải người địa cầu!

Shirley bĩu môi, đối với cửa thang máy sắp khép lại nói: “Tốt thôi ~”, sau đó lại liếc mắt nhìn Bạch Thủ một cái, hất mặt, thông thả đi đến phòng tiếp khách.

Bạch Thủ nhìn bản thảo trong tay viết giờ hẹn là buổi chiều hai giờ rưỡi, mà bây giờ đã muốn hai giờ hai mươi, nghĩ đến Lí Tô Mặc vừa rồi nói có việc gấp muốn xử lý, Bạch Thủ nghĩ, hắn hẳn sẽ không cho cô leo cây đi?!

Nhưng mà mặc kệ thế nào, hôm nay cô nhất định phải vấn được hắn!

Bạch Thủ đi theo sau lưng cô gái kia, bởi vì nghe được Shirley cũng muốn đến phòng khách, cô không biết đường, cho nên đi theo Shirley là chính xác. Nhưng mà đi chưa được mấy bước chân, giống như Shirley có mắt nhìn ở sau lưng, đột nhiên xoay người, thanh âm bèn nhọn, “Cô theo tôi làm gì!”

“Cô đi phòng tiếp khách, tôi cũng đi phòng tiếp khách, cùng một chỗ, sao cô có thể nói tôi đi theo cô?”

Shirley bị khiến cho không biết phải nói thế nào, lại uốn éo đi phía trước Bạch Thủ.

Bạch Thủ cảm thấy từ khi cô đi thực tập, càng ngày càng có xu hướng hình tượng của tiểu người hầu, từng một thời là nữ vương cao ngạo, xã hội a... đúng là thay đổi khôn lường.

Bên trong phòng tiếp khách có một thư ký chiều dài, nhìn thấy Bạch Thủ cùng Shirley cùng nhau vào phòng, đầu tiên là sững sốt, sau lại lập tức phản ứng, đầu tiên nói với Bạch Thủ: “Vị này hẳn là Bạch tiểu thư đi, tổng giám đốc nhờ tôi nói với cô hôm nay ngài ấy có chuyện rất khẩn cấp, không thể cùng mọi người thu tiết mục, thật ngại quá.”

Bạch Thủ cảm thấy sét đánh ngang đầu, liền hỏi: “Ngài ấy bao giờ thì về?”

“Tổng giám đốc hẳn là năm sáu giờ chiều mới về đi.” Thư ký rất phối hợp trả lời.

“Vậy tôi ở đây chờ ngài ấy.” Bạch Thủ chưa từ bỏ ý định, bởi vì nếu hôm nay không thể ghi hình phỏng vấn, sẽ lỡ mất tiết mục của đài truyền hình bọn họ, nếu quy ra trách nhiệm thuộc về ai cô cũng không gánh nổi.

Thư ký thấy Bạch Thủ kiên trì, cũng không nói nữa. Dù sao cũng không phải nằm trong phạm vi chức trách của cô, tổng giám đốc nhờ cô nhắn dùm, nhắn xong thì ok.

“Mời Bạch tiểu thư ngồi.” Sau đó thư ký Tiểu Cừu lại nói với Shirley, “Mời tiểu thư, mời cô bên này.”

Bạch Thủ lúc này mới phát hiện, thì ra phòng tiếp khách còn có phòng chêu đãi VIP, sau đó Bạch Thủ lại nhìn đông nhìn tây, sau đó lại khinh thường ai kia, rồi lại sau đó, ấn tượng của cô với Lí Tô Mặc càng ngày càng kém!

Trong giây lát, Bạch Thủ lại nhớ từ sau tiệc rượu, Dư Thanh vô cùng bất quái nói cho cô biết, Lí Tô Mặc cho đến nay cũng chưa từng có bạn gái, sinh hoạt cá nhân sạch sẽ, mọi người không biết nghề giới tính của hắn có vấn đề, cho nên ông nội hắn mới có thể tổ chức tiệc rượu cho hắn tuyên “Thái tử phi”.

Hiện tại xem ra, những điều ông nội hắn lo đều là dư thừa, vị này giới tính làm gì có vấn đề, rõ ràng chỉ là mã ngoài thôi, chẳng ưa mã ngoài này giả vờ cũng thật giống, làm người khác không phát hiện được.

Shirley nghe xong, liếc mắt nhìn Bạch Thủ một cái, sau đó đi theo thư ký vào phòng chiêu đãi VIP. Bạch Thủ xoay đầu, lười cùng một cô gái 1m5 so đo. (T\_T si nhục 1m5 ?\_?)

Dù sao Lí Tô Mặc cũng không nhanh vậy đã về, cho nên Bạch Thủ tranh thủ thời gian xem lại bản thảo một lần, vì vừa rồi quá gấp, cô cũng chưa xem qua lần nào.

Đợi cho đến khi Bạch Thủ đem bản thảo học thuộc lòng xong, cũng không biết nên nói gì với tổ chế tác “Vấn đáp Kinh tế - Tài chính”.

Bản thảo như thế này, mà tổ trưởng tổ “Vấn đáp Kinh tế - Tài chính” còn xét duyệt thông qua, không thể không nói, thật sự là rất thần kỳ!

Tên chuyên mục là “Vấn đáp Kinh tế - Tài chính”, nhưng bên trong mười vấn đề, lại có hết tám cái là hỏi chuyện riêng tư, thế này mà gọi là vấn đáp kinh tế và tài chính sao, rõ ràng là chương trình bất quái tổng hợp mới đúng!

Đúng là treo đầu dê bán thịt chó, ngay cả con nít ba tuổi nhìn cũng biết!

Nhưng mà không có biện pháp, loại thiên chi kiêu tử giống Lí Tô Mặc, sinh hoạt cá nhân bình thường đều rất được quan tâm, hiện tại lại có cơ hội tốt như vậy cho đàn sói đói bụng lâu ngày bên trong đài quang minh chính đại biết, mấy bà cô này có thể không bất quái sao? Huống chi bất quái như thế này, phái nữ khắp cả nước đều tò mò việc này sẽ khiến số lượt người xem tăng vọt nha! Tin tưởng rằng giám đốc đài truyền hình đối với việc “treo đầu dê bán thịt chó” này cũng sẽ nhắm một mắt mờ một mắt cho qua.

Dù sao, bộ dạng đẹp cũng thu hút được ánh nhìn, hắn lại còn có thân thể bức người, người như vậy mà đồng ý lộ mặt trên truyền hình, vấn đề bạo phát lượt người xem có xảy ra cũng là tất nhiên!

Bạch Thủ nghĩ, từ lúc biết Lí Tô Mặc cho đến nay, người này cũng không phải là liệt mặt nhìn cô từ đầu tới cuối, phải, lúc nhìn cô, có khi trong mắt hắn còn hiện lên vẻ thèm tức, lời nói ra không tức chết người không đến mạng!

Nghĩ đến Lí Tô Mặc Bạch Thủ liền không nhịn được gãi đầu.

Tiểu nhân Bạch Thủ trong lòng kiên quyết thế, nhất định phải hoàn thành xong công việc ghi hình phỏng vấn này!

Sau đó Bạch Thủ bắt đầu suy nghĩ, cho dù Lí Tô Mặc đồng ý thu tiết mục của cô, nhưng cũng không nhất định phối hợp trả lời các vấn đề loạn thất bát tao đi. Chẳng lẽ bọn họ không biết có câu nói: “Tưởng tượng mỹ mãn, sự thật phũ phàng”?

Lập tức, trong đầu Bạch Thủ hiện ra hai bộ mặt, một là Lí Tô Mặc bình tĩnh ngồi trên ghế, hai tay đan vào nhau đặt trên mặt bàn thủy tinh trong suốt, mi hơi rung, mắt vừa chuyển, tình quang lóe lên, biểu tình kiêu ngạo đáng đánh đòn, nói với cô: “Tiểu thư XX, tôi đã nói với cô tôi không có hứng thú, cô có thể không lấy việc công làm việc tư hỏi tôi nhiều vấn đề cá nhân như vậy hay không?” Hai là hắn bày ra bộ mặt người ta thiếu hắn mấy trăm vạn tệ, lạnh như băng phun ra bốn chữ: “Không muốn trả lời!”

Mỗi một bộ mặt, đều khiến Bạch Thủ đỏ mặt hời đầy trán. Thật kinh khủng, bởi vì khả năng xuất hiện một trong hai bộ mặt là quá lớn!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 18: Dẫn chương trình tạm thời (5)

Edit: Pé Heo

Beta: Nguyệt Dao

Mùa đông sắc trời vốn dĩ nhanh tối, nhưng mới 6 giờ chiều đã tối mịt, Bạch Thủ theo cửa sổ sát đất nhìn ra ngoài, phía dưới đã sớm lên đèn rực rỡ.

Sau đó Bạch Thủ mới tự dưng giật mình, cô còn chưa nói cho Kỳ Liên mình không có ở đài truyền hình, vì thế Bạch Thủ nhón tay lấy điện thoại, ấn nút bật nguồn. Lúc đầu cô nghĩ quay hình vấn đáp sắp bắt đầu, Bạch Thủ tắt điện thoại, thế nên lúc bật nguồn, trong tích tắc một đồng tin nhắn thi nhau nhảy

ra.

Trong đó có của Kỳ Liên , cũng có của đài truyền hình.

Vì thế Bạch Thù gọi điện cho đài truyền hình trước thông báo một chút tình hình đột ngột phát sinh, người bên kia đầu tiên sững sốt một chút, sau đó rất kiên định nói với Bạch Thù, chuyện này cô làm rất tốt, nhất định phải kiên trì chờ đợi, nhất định phải lấy được tin tức từ Lí Tô Mặc. Bởi vì nếu bỏ lỡ cơ hội lần này, cơ hội tiếp theo sẽ không dễ dàng.

Ngắt điện thoại với bên kia không lâu, điện thoại trong tay Bạch Thù lại kêu lên, lần này là Kỳ Liên gọi điện thoại tới .

Bạch Thù lập tức ấn nút trả lời, rất nhanh, bên kia truyền tới giọng nói lo lắng của Kỳ Liên "Bạch Thù, sao gần trưa đến bây giờ lại tắt máy? Tôi bây giờ ở dưới đài truyền hình chờ em, em chừng nào mới có thể xuống đây?"

Bạch Thù thực ngượng ngùng, "Kỳ Liên, tôi bây giờ không có ở đài truyền hình. Hôm nay buổi chiều, tôi bị tổ trưởng phụ trách tiết mục 《vấn đáp tài chính - kinh tế tài chính》kéo đi làm người phỏng vấn tạm thời, tôi bây giờ đang ở công ty của người được mời phỏng vấn kia."

"Như vậy a. Ừ, đây là chuyện tốt, em không phải vẫn muốn làm MC sao? Vậy phỏng vấn có tốt không?"

Bạch Thù lắc đầu, "Không có."

"Sao không tốt?"

"Không phải, phỏng vấn căn bản chưa bắt đầu."

"Sao?"

"Bởi vì người được phỏng vấn tạm thời có việc đi rồi, bây giờ tôi còn phải ở công ty hần chờ hần trở về."

"Người nào vậy, hỗn đản đùa giỡn thật quá đáng, rõ ràng không cần phỏng vấn hần là tốt nhất." Kỳ Liên thay Bạch Thù bênh vực kẻ yếu.

"Người nọ anh cũng quen biết."

"Tôi quen biết?"

"Ừ, chính là Lí Tô Mặc , hỗn đản đáng chết!" Bạch Thù oán giận, sau đó tay nắm chặt thành quyền, "Mặc kệ như thế nào tôi hôm nay cũng phải thực hiện thành công chương trình này!"

Bên kia ngồi ở trong xe gọi điện thoại, cả người Kỳ Liên cứng lại, sau đó, lập tức nói với Bạch Thù “Em chờ tôi, tôi lập tức lái xe đến đón em."

"Ai, không cần tới sớm như vậy. .... Đô —— đô —— "

Bên kia đầu dây, không đợi Bạch Thù cự tuyệt, Kỳ Liên liền dập điện thoại, về mặt dị thường lạnh lùng khởi động xe thể thao, hướng tới tập đoàn Phong Khiêm mà đi.

Bên này, Bạch Thù vẫn nhìn điện thoại sủa khi bị Kỳ Liên treo máy, trong lòng rất rối rắm, cô vẫn là lần đầu tiên bị Kỳ Liên gác điện thoại, hơn nữa Kỳ Liên mới vừa rồi giọng điệu tựa hồ có chút gấp, rất kỳ quái.

Ai, không nghĩ , không nghĩ nữa, dù sao đến rồi sẽ biết , hiện tại cô tốt nhất ra ngoài dạo một vòng.

Sau đó, Bạch Thù đứng dậy.

Thư ký vừa thấy Bạch Thù đứng dậy, nghĩ đến Bạch Thù là phải rời khỏi, liền đã đi tới, về mặt xấu hổ đối với Bạch Thù nói, "Bạch tiểu thư, xin lỗi a, hôm nay cho cô một chuyến tay không."

"Cô hiểu lầm , tôi chỉ đi toilet một chút." Bạch Thù 囧.

Thư ký khước mặt co giật, sắc mặt có chút mất tự nhiên, "Ha ha, toilet ở cuối hành lang, rẽ trái là tới."

Bạch Thù gật gật đầu rồi đi ra ngoài, nhìn thời gian hiển thị trên màn hình điện thoại, thờ dãi. Cô không cam tâm cứ như vậy rời khỏi, dù sao bên phòng VIP bên kia, cô nàng “mọt” kia vẫn còn có kiên nhẫn chờ mà, cô có gì mà chờ không nổi. Huống chi cô đã đợi thời gian dài như vậy, bây giờ trở về trong lòng rất khó chịu không nói nên lời!

Hơn nữa, Lí Tô Mặc lại cùng đài truyền hình bọn họ có hẹn trước, nói như thế nào người nên so đo là cô ngồi đây mới phải, cô không tin người được gọi là tình anh trên thương trường này lại bỏ hẹn!

Bạch Thù có đôi khi ngang bướng như vậy, không tới ngõ cụt sẽ không biết quay đầu, nói dễ nghe thì là chấp nhất, quật cường, nói khó nghe là thù dai, thích đề tâm chuyện vụn vặt, nói cho cùng loại tinh thần không đụng đầu vào tường không quay lại này không biết là tốt hay xấu nữa.

Nhưng mà Bạch Thù vận khí coi như không kém, tại trên hành lang kia bóng dáng Lí Tô Mặc xuất hiện.

Chỉ thấy hần thân sắc mỗi một, nhưng dù vậy hần vẫn một thân thanh hoa (thanh nhĩ + hào hoa).

Ai, nam nhân có bộ mặt đẹp, quả nhiên là trong trạng thái gì cũng đều khiến cảnh đẹp ý vui! Bạch Thù ê ảm nghĩ.

Nhưng mà Bạch Thù thấy hần sắc mặt mỗi một như thế, trong lòng khó chịu cũng tiêu tán không ít, sau đó còn nhìn Lí Tô Mặc nhiều thêm vài lần. Sau đó lập tức lấy lại tinh thần, trong lòng thầm mắng chính mình: Bạch Thù, mày đúng là không có tiền đồ, lại có thể háo sắc với hần! Thật sự là rất vô dụng! Lại dùng sức vỗ mạnh lên mặt mình, làm cho chính mình thanh tỉnh một chút.

Lí Tô Mặc đại khái là quá mệt mỏi, mặt than thường ngày lúc này cũng có chút nhu hòa, hần ngẩng đầu nhìn Bạch Thù, cứ như vậy nhìn chăm chăm vào, bên trong con ngươi trong trẻo che giấu một cỗ cảm xúc dao động, bị hần nhìn chăm chăm như vậy đầu óc Bạch Thù có chút trống rỗng.

Ngon đèn trên đỉnh đầu lóe lóe, Lí Tô Mặc lập tức lấy lại tinh thần, lại bày ra bộ mặt than như bình thường, làm Bạch Thù nghĩ rằng vừa rồi là cô gặp ảo giác tự mình tưởng tượng.

Lí Tô Mặc nhìn Bạch Thù, "Tôi không phải đã nói hôm nay không ghi hình tiết mục sao?"

Bạch Thù trầm nghĩ, thì ra hần vẫn biết cô ở lại đây chờ hoàn thành chương trình a.

"Uy, anh biết tôi còn ở đây chờ ghi hình tiết mục, vậy mà còn cho tôi leo cây? Đều đã có hẹn rồi, anh có việc gấp sao không thông báo trước một tiếng? Để cho một đám người chúng tôi chạy tới nơi này, anh nói không ghi hình thì sẽ không ghi nữa sao?" Vừa nói ra khỏi miệng, Bạch Thù liền hối hận, thầm mắng chính mình lắm miệng!

Người ta Lí Tô Mặc là đại gia, ngay cả đài truyền hình đều dựa vào vô số quan hệ mới mời được một lần phỏng vấn như vậy. Mà cô là một tiểu tôm tép tiền lương không tới 1500 đồng lại có thể lớn gan chạy đến động thủ trên đầu thái tuế, là chệch số mình rảnh rồi quá lâu sao?

Lí Tô Mặc đứng ở tại chỗ, dường như không nghĩ tới Bạch Thù hùng hổ mắng như vậy.

Bạch Thù mắng xong sau đó vô cùng hối hận! Người nói cô đắc tội hần, còn có thể hoàn thành ghi hình được sao?

Nhưng mà, nếu cô hôm nay không thể mang băng ghi hình chương trình này về, như vậy ngày kia, các các cô trong tổ chương trình 《vấn đáp tài chính kinh tế》sẽ gặp rắc rối. Đến lúc đó không chỉ có là cô, ngay cả toàn thể nhân viên tổ ‘tài chính và kinh tế’ cũng đều không gánh nổi, khẳng định sẽ bị nêu gương, bị khiển trách, đối với sự phát triển trong tương lai cũng ảnh hưởng.

A a a a, vì sao lại dẫn đến đau lòng người như vậy! (Heo: dẫn có nghĩa là ‘khốn nạn’ nhưng hk lẽ lại ghi vào, nhưng ta hk biết thay bằng từ nào ..ToT..)

Lại nói, Bạch Thù ảo não không thôi lại thi triển khổ nhục kế, cô mang theo một tia ai oán nhìn Lí Tô Mặc, "Lí tiên sinh, tôi biết anh mệt chết đi, nhưng mà nếu hôm nay không thể đem băng ghi hình phỏng vấn anh về, như vậy tiết mục của chúng tôi vào ngày kia sẽ gặp rắc rối."

Lí Tô Mặc trầm ngâm một lát, lấy tay xoa xoa huyệt thái dương, nửa ngày “Được rồi, tôi cho các người nửa giờ."

"Chỉ có nửa giờ sao đủ!" Bạch Thù nóng nảy, một tiết mục 45 phút, đã sắp xếp trước cũng phải hai tiếng mấy phòng vẫn ghi hình, bây giờ lại giảm bớt chỉ có nửa tiếng, có khả năng làm được sao?

“Anh không thể sắp xếp một chút sao? Anh không thể bỏ ra hai giờ nhưng nửa tiếng quả thật không thể?" Bạch Thù hai mắt lung tròng nhìn Lí Tô Mặc, “Vậy một giờ 20 phút?"

Lí Tô Mặc xoay người, thần sắc lạnh nhạt, "Thật có lỗi, tôi không có nhiều thời gian cùng cô lãng phí như vậy."

Nháy mắt, lửa giận bùng nổ trong ngực Bạch Thù, Bạch Thù lại một lần nữa nói không suy nghĩ, "Tôi dựa vào, anh nói lời vô nghĩa a! Tiết mục của chúng tôi phát sóng tận 45 phút, anh nói 30 phút thì 30 sao? Dựa vào cái gì a! Chỉ bằng anh đặc biệt có ông là chủ tịch, có gia cảnh tốt hơn người khác sao? TMD, ngoại trừ cái này anh còn có cái gì? Nga, bây giờ anh còn bày bộ dạng hỏi hột, nói không chừng khi nào đó tập đoàn Phong Khiêm phá sản, anh còn có thể dựa vào khuôn mặt này kiếm ăn a!" (Heo: quá độc....)

Mắng xong sau, Bạch Thù cảm thấy trong lòng vô cùng thoải mái, cư nhiên khi ngấm lại, cảm thấy trong lời nói của mình vừa rồi rầm chó không kêu, ai rớt cuộc còn không phải không am hiểu mắng chửi người, nhất thời kích động, nói năng lộn xộn! ㄟ ( ͡ ° \_ ° ) ㄟ nhưng mà, loại này mắng chửi người đừng dùng giống súng liên thanh này cảm giác thật tốt, khó trách bạn cùng phòng cô mỗi khi nhìn thấy hình ảnh súng máy bắn phá quân địch đều thật hưng phấn.

Nhưng mà Lí Tô Mặc này cũng thật sự lợi hại, có thể làm cho Bạch Thù trước giờ luôn giả dạng thực nữ không hề có chút sơ hở công kích đến bộc phát.

Kết quả là, toàn bộ hành lang lâm vào tình trạng chết lâm sàng vô cùng yên tĩnh.

Ước chừng 5 phút sau, Bạch Thù lấy lại bình tĩnh, trong lòng cũng hoảng.

"Ha ha." Lí Tô Mặc nở nụ cười.

Bạch Thủ hỗn độn tại tại chỗ, trong đầu hiện ra một bức tranh: một con chim đang bay bị bắn, phịch một cái rơi xuống đất, máu tươi văng khắp nơi!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 19: Phỏng vấn (1)

Bạch Thủ sau một hồi hỗn độn mới phát hiện, Lí Tô Mặc cười, cũng không có dấu hiệu là sẽ có bão táp, mà là nụ cười phát ra từ nội tâm, thậm chí còn nhột nhột lộ ra lúm đồng tiền.

Bạch Thủ lại ngây người, bởi vì chuyện này thật sự rất kinh khủng!

Gặp nhau chỉ giới hạn vài lần, tên này đừng nói là cười một cái, ngay cả số lần nhếch môi cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay! Cho nên hồ gáy Bạch Thủ hoàn toàn bị dọa.

Nhìn Lí Tô Mặc mang theo ý cười nhột nhột, Bạch Thủ không ngừng nháy mắt, cô gắng xem có phải chính mình bị ảo giác hay không.

Kết quả khiến cô phải thất vọng, vì đây là sự thật.

Cũng chính lúc này, Bạch Thủ mới phát hiện, vị đại gia thâm trầm này lại có hai cái lúm đồng tiền! Hắn cười lộ lên có vẻ vô cùng đẹp trai, lại mang vài nét trẻ con.

Bạch Thủ suy nghĩ, có phải đầu óc hắn hỏng rồi hay không? Hoặc là người này không phải là Lí Tô Mặc!

Một hồi lâu, Lí Tô Mặc ngưng cười, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Bạch Thủ: “Cô là người đầu tiên dám mắng tôi.”

Bạch Thủ “hừ” một tiếng, được voi đòi tiên: “Về sau khẳng định sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba!”

“Cô không còn muốn phỏng vấn tôi?” Lí Tô Mặc nhìn lướt qua Bạch Thủ, uy hiếp bên trong lời nói khiến thân mình Bạch Thủ cứng đờ, sau đó Bạch Thủ chỉ có thể cười “hắc hắc” làm lạnh. Trong lòng tức giận: Ngọc Hoàng đại đế, có phải ông vừa mất pháp thuật nên tôi mới lại quay về kiếp khổ sai? Bằng không sao vừa rồi tôi lại dám đắc tội đại nhân vật, làm một chuyện ngu xuẩn như thế?! Sao không cho tôi một đàn chim tông vào đầu, tông chết tôi luôn?

“Một giờ, phải nhanh, tôi còn muốn về ăn cơm tối.”

Bạch Thủ như trước sững sờ ở tại chỗ, mất nửa ngày mới phản ứng lại, “Ý anh là, tôi vẫn có thể tiếp tục phỏng vấn?”

Lí Tô Mặc gật gật đầu, sau đó liếc mắt nhìn Bạch Thủ một cái, giọng điệu thường thường: “Cô đúng là không biết cách sử dụng đầu óc.” Nói xong, xoay người, rút một tay vào bên trong túi quần, từ từ đi trước.

Bạch Thủ còn chưa kịp tiêu hóa tin tức tốt lành này, chợt nghe Lí Tô Mặc mắng cô không biết cách sử dụng đầu óc, vì thế trong lòng tức giận mắng hắn mới không biết cách sử dụng đầu óc.

Sau đó ngoan ngoãn đi theo phía sau lưng Lí Tô Mặc, nghĩ một giờ thì một giờ, hắn không sợ xấu mặt hắn thì cứ một giờ đi!

Đến văn phòng Lí Tô Mặc, Bạch Thủ còn chưa ngồi nóng mông, cửa đã bị mở ra. Chỉ thấy vẻ mặt ủy khuất của cô gái lúc trưa đang ai oán nhìn Lí Tô Mặc, “A Mặc...”

Lí Tô Mặc hơi cau mày nhưng không dễ nhìn thấy, “Shirley, cô còn ở đây?”

“Em đã nói là em chờ anh về.”

“Tôi còn bẽ bộn nhiều việc, hôm nay không có cách nào đi cùng cô.”

Shirley nháy mắt lấy lại tinh thần, “Không có việc gì, A Mặc, em biết anh có việc, em có thể từ từ chờ anh.”

Bạch Thủ có chút không biết nói gì, hắn đã đuổi cô như vậy cô còn cố chết ở lại, hóa ra chị ta không phải là người thâm trầm mà là kẻ ngu ngốc, nhưng mà mặc kệ Bạch Thủ cảm thấy cô ta thế nào, chung quy cô ta vẫn là kẻ ngu ngốc thôi.

Mà Shirley hình như chú ý đến sự tồn tại của Bạch Thủ, sau đó khuôn mặt vui sướng lập tức thay đổi, vẻ mặt giống như ai cũng thiếu tiền cô ta.

“Shirley, tôi thật sự còn bận việc.” Ý tứ đó là, cô hãy đi về trước đi, tôi hôm nay thật sự không theo cô được!

Shirley bĩu môi, roi lệ ướt át: “A Mặc...”

Lí Tô Mặc nói, “Ngày mai đi, ngày mai tôi mời cô ăn cơm.”

Shirley không cam lòng, “Vậy anh cùng cô ta làm gì?”

“Tôi cùng cô ấy làm gì không liên quan đến cô.” Lí Tô Mặc khó chịu, nhiệt độ trong giọng nói cũng lạnh chết người.

Shirley chau mày, ánh mắt khóa chặt vào Lí Tô Mặc, mắt nửa ngày, mới khẽ cắn môi nói: “Thực xin lỗi, ngày mai em sẽ tới tìm anh.” Sau đó bỏ chạy ra ngoài.

Bạch Thu trầm nghĩ, Lí Tô Mặc này cũng thật vô tình. Cô trước giờ đã từng thấy Lí Tô Mặc ứng phó phụ nữ hai lần, đừng nói là có nửa điểm thương tiếc, ngay cả cô ta có khóc lóc hăn cũng chẳng thêm quan tâm.

Cho nên Bạch Thu lại cho ra một kết luận, người này là một người đàn ông kiêu ngạo! Đương nhiên, đây chỉ là Bạch Thu tùy tiện kết luận, trên cơ bản vẫn chưa người nào có thể chứng minh có phải hay không. ٩ ( ͡° ͜ʖ ͡° )

Sau đó Lí Tô Mặc gọi điện thoại cho ai đó, bên kia nói vài câu, Lí Tô Mặc liền gạt đầu rồi treo máy, “Địa điểm ghi hình phòng vẫn ở lầu 32.”

Aiz... rốt cuộc cũng là tập đoàn giải trí, thiết bị gì cũng đều có, khó trách có thể kiêu ngạo mà làm cho đài truyền hình chỉ phái một kẻ phóng viên thực tập tới đây.

Bạch Thu liếc mắt nhìn Lí Tô Mặc sắc mặt không chút thay đổi, aiz... người đàn ông này, nếu trên đời có nhiều kẻ cũng như hăn thì phụ nữ các cô biết phải sống làm sao?

Lí Tô Mặc dẫn Bạch Thu đi lên lầu 32, Bạch Thu lúc này mới chú ý lại bản thân, lấy gương hình xem như gương, sửa sang dung nhan lại một chút.

Lí Tô Mặc nói một câu, “Không cần sửa sang lại làm gì, cũng không chụp đến mặt cô.”

Bạch Thu học máu, yên lặng nguyên rửa hăn trong lòng: TMD!

Cô phát hiện câu nói xuất hiện ở cửa miệng của cô nhiều nhất chính là “TMD”, mà tần suất cao như vậy cũng đều do vị “áo mũ chính tề” Lí Tô Mặc này ban cho.

Lúc đi lên thang máy chỉ có 5 con số, nhưng thang máy mà cô cùng Lí Tô Mặc đang đi này giờ cũng chưa anh nhân đi xuống, Bạch Thu không khỏi nhìn Lí Tô Mặc.

Lí Tô Mặc nhìn Bạch Thu, thấy vẻ mặt nghi hoặc của cô khi cửa thang máy đóng lại, nháy mắt giống như hiểu được suy nghĩ của Bạch Thu liền lấy ra một cái điều khiển từ xa: “Là dùng cái này.”

Bạch Thu đen mặt, cảm thấy chính mình thật quê mùa.

Lầu 32 giống như bẽ bộn nhiều việc, lúc này cũng đã gần bảy giờ tối vậy mà vẫn còn náo nhiệt như vậy, khiến cho mọi người cũng cảm thấy không cần tan tầm sớm làm gì. Hai người đi thẳng về phía trước cho đến khi đi vào nơi chụp ảnh.

Vào phòng mới phát hiện, đám người kia giống như đang làm quảng cáo, người mẫu mặc trang phục hoa mỹ, trang điểm điểm lệ đứng tạo kiểu, nhiếp ảnh gia cầm máy chụp ảnh không ngừng chụp, đèn flash cứ chớp liên tục.

Bên kia giống như có người đã nhận được chỉ thị, nhìn thấy Lí Tô Mặc đến đây liền ra tiếp đón: “Tổng giám đốc.”

Lí Tô Mặc gạt đầu, “Ồ đâu?”

“Ồ trong này.” Người kia dẫn Bạch Thu và Lí Tô Mặc tiếp tục đi vào bên trong, Bạch Thu lúc này mới phát hiện bên trong còn một căn phòng khác, trong đó có hai người đàn ông đang đứng chờ, vừa thấy Lí Tô Mặc đến lập tức đứng dậy, “Tổng giám đốc.”

Lí Tô Mặc gạt đầu, nhìn Bạch Thu rồi chỉ một bên của ghế sofa, “Ngồi.”

Bạch Thu 囧, đây rốt cuộc là ai phòng vẫn ai đây?

Bạch Thu ngồi xuống quan sát căn phòng này, chỉ thấy nó có ngọn đèn màu ấm chiếu rọi xuống, mang lại vẻ ấm áp, góc tường có treo hai cái áo có vẻ hơi nhàn.

Sau đó Bạch Thu nhìn ghế sofa chính mình đang ngồi, nơi này chỉ có hai cái ghế sofa hình tròn vòng cung màu vàng nhạt, vị trí đặt cũng vô cùng hài hòa, trước có thêm bàn trà bằng thủy tinh trong suốt, bật trên thả hoa tươi cũng hoa quả.

Bạch Thu điều chỉnh hô hấp một chút, âm thầm nói với chính mình phải cố lên. Bình thường làm MC các lễ hội còn phải đối mặt với nhiều người, một cái phỏng vấn một với một sao có thể làm khó cô?

“Có thể bắt đầu chưa?” Bạch Thu hỏi hăn.

Khóe mắt hần khe nâng, “Không vội, cô ăn trước gì đó lót bụng đi, thời gian không còn sớm.”

Bạch Thủ kinh ngạc trước sự cẩn thận của hần, vì thế cười cười nhìn hần, “Cảm ơn.” Vừa nói xong, điện thoại của cô đột nhiên kêu. Bạch Thủ 囧, mặt hồng bạo, Bạch Thủ dù mặt dày thế nào cũng thấy vô cùng mất mặt trước mặt Lí Tô Mặc.

Nhưng sau đó trong lòng lại cảm thấy may mắn, hoàn hảo là chương trình chưa bắt đầu, bằng không...

Bạch Thủ nhìn Lí Tô Mặc, quyết định nhận điện thoại, “Kỳ Liên?”

Lí Tô Mặc chỉ hơi liếc nhìn Bạch Thủ một cái, sau đó nhắm mắt lại che đi mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 20: Phỏng vấn (2)

Edit: Pé Heo

Beta: Nguyệt Dao

“Tôi đã đến Phong Khiêm rồi, em ở chỗ nào?”

"Đang ghi hình, anh đừng tới đây."

Kỳ Liên trầm ngâm một lát, "Tôi ở phòng tiếp khách dưới lầu chờ em."

"Được rồi." Sau đó ngắt điện thoại, bấm phím tắt, đem điện thoại bỏ vào túi xách cẩn thận, cảm thấy tất cả đều thu xếp ổn thỏa, Bạch Thủ mới trở lại trên sofa ngồi.

Hai người đàn ông kia phỏng chừng là nhiếp ảnh gia và phụ trách kỹ thuật ánh sáng, khi họ đến đã bắt đầu thu xếp máy móc chuẩn bị ghi hình.

Bạch Thủ nhìn thoáng qua, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy Lí Tô Mặc ngồi bên kia mặt như có như không híp lại một chút, tao nhã giống như một con báo.

Sau đó Lí Tô Mặc mắt hơi mở một chút, mở miệng nói “Nói xong?”

Bạch Thủ gật đầu, "Sớm đã nói xong rồi.”

Lí Tô Mặc lắc đầu, con ngươi trong tròng dưới ánh sáng ấm áp của ngọn đèn toát vẻ đẹp mê người, “Kỳ Liên.”

Bạch Thủ tiếp tục gật đầu.

Lí Tô Mặc tỏ vẻ đã hiểu, lấy một quả chuối đưa cho Bạch Thủ “Cô ăn trước một chút đi” (Heo: tại sao là chuối nhỉ...)

Bạch Thủ nhận lấy, "Cảm ơn."

Sau khi ăn xong, Bạch Thủ hỏi, "Có thể bắt đầu được chưa?"

"Yên tâm, đủ một giờ, không thiếu cô một giây." Lí Tô Mặc một bàn tay khoát lên trên sofa, một tay nhẹ đặt ở huyết thái dương day day, thoát nhìn vô cùng gọi cảm.

Bạch Thủ ha ha cười, "Tôi biết anh là giám đốc tốt, tôi muốn bắt đầu nhanh một chút."

Lí Tô Mặc gật gù đầu.

Bên kia nhiếp ảnh gia đã chuẩn bị tốt, lập tức nói "ok", thiếu nữ thanh tú Bạch Thủ liền bắt đầu.

Đầu tiên là tự giới thiệu, tiếp theo đó là giới thiệu Lí Tô Mặc, hết thảy tiến hành thực thuận lợi. Sau đó Bạch Thủ rõ ràng phát hiện, tổng cộng có ba nhiếp ảnh gia phụ trách quay hình chụp ảnh, cô có chút mơ màng, không phải nói không có quay hình cô sao.

Nhưng do có tố chất cường đại nên trong lòng Bạch Thủ lập tức bình tĩnh lại, cái đó chính là kinh nghiệm mà cô làm MC nhiều năm có được.

"Lí tiên sinh, thật vui khi anh tham gia chương trình phỏng vấn danh nhân 《xí nghiệp gia vĩ đại》 của chúng tôi kỳ này."

Lí Tô Mặc gật gật đầu.

Lí tiên sinh, anh không thể nói nhiều lời một chút sao?

Bởi vì cả buổi trưa Bạch Thủ đều ngồi đọc bản thảo đó, dù sao đây cũng là làm MC lên truyền hình, nhìn chung cũng không thể cầm bản thảo mà đọc đi đọc lại, Bạch Thủ đã đem nó nhào nặn thật kỹ và nhét đầy vào đầu, bây giờ mới thấy cô thật sáng suốt đi.

"Chúng ta đều biết, tập đoàn Phong Khiêm tập đoàn là xí nghiệp lớn, bên trong bao gồm các ngành bất động sản, ô tô, năng nguyên, điện tử thương phẩm cùng với các loại dịch vụ cuộc sống, tôi muốn hỏi, Lí tiên sinh tuổi còn trẻ như vậy, quản lý một tập đoàn lớn như vậy anh có cảm thấy áp lực quá lớn không?"

Lí Tô Mặc quét Bạch Thủ liếc mắt một cái, hơi hơi nhếch đôi mắt hoa đào mang theo một tia trêu tức, "Vì sao phải có áp lực?"

Bạch Thủ xấu hổ, quả nhiên là đứa nhỏ không chịu phối hợp trả lời.

"Chẳng lẽ Lí tiên sinh không sợ bởi vì một quyết sách sai lầm của mình làm cho mấy ngàn hoặc là trên vạn công nhân thất nghiệp sao?"

Lí Tô Mặc đầu hơi hơi giương lên, "Tôi làm sao có thể làm ra quyết định sai lầm."

Dựa vào! Này nha, rất tự kỷ!

"Ha ha, Lí tiên sinh quả nhiên là người có năng lực." Bạch Thủ không muốn cùng hắn ở một vấn đề thảo luận rối rắm, một khi tạo ra rối rắm phòng chừng một giờ đều bị tiêu hao bởi cái vấn đề này, vì thế lập tức tung cái vấn đề thứ hai, "Lí tiên sinh, anh cũng là người kinh doanh bất động sản, nhớ lúc trước tập đoàn Phong Khiêm bước vào ngành bất động sản này cũng rất sớm, lại nói tiếp cũng là đứng đầu trong giới bất động sản. Anh xem hiện nay cũng có nhiều công ty đầu tư vào lĩnh vực này, mà giá cả nhà đất thì như nước không ngừng dâng lên, đối mặt với hiện tượng như thế, anh thấy thế nào?"

"Tập đoàn Phong Khiêm chúng tôi cũng không phải là đầu sỏ của giới bất động sản, hơn nữa tôi cho rằng các nghề làm ra tiền, ai cũng đều có thể làm?"

Đáp án này chợt nghe như không liên quan, nhưng cẩn thận nghĩ lại, người này trả lời xác thực là rất đúng thực tế.

Bạn nghĩ thử xem, hắn nói các ngành các nghề kiếm ra tiền ai cũng đều có thể làm, nói cách khác, tiền từ ngành bất động sản ai cũng có thể kiếm, nhưng mà, muốn xem các người có kiếm được hay không, người ta đem giá phòng đẩy lên cao hắn cũng không xen vào, dù sao thì cũng không có ai bắt buộc bạn phải mua a.

Chắc chắn, này quả nhiên là hồ ly ngàn năm!

Thời gian bất tri bất giác đi qua, cuối cùng những gì cần hỏi đều đã hỏi xong. Nghĩ tiếp theo nên phỏng vấn một chút vấn đề cá nhân, Bạch Thủ có chút đau đầu, sau này khi phỏng vấn xong, sợ là có vô số người mắng cô là háo sắc đi. Một đời thanh danh của cô, chẳng lẽ bị hủy trong ngày hôm nay sao?

"Lí tiên sinh, người trẻ tuổi như anh vậy, nhưng lại quản lý một tập đoàn khổng lồ, công việc khẳng định rất bẽ bộn, như vậy còn có thời gian cho việc thư giãn thoải mái không?"

Lí Tô Mặc nhìn Bạch Thủ liếc mắt một cái, "Cái này thì khẳng định phải có."

Bạch Thủ giữa trán rụng đầy hắc tuyến, trong lòng khinh bỉ cực điểm đối với người viết ra bản thảo này, ai mà lại không dành thời gian rảnh để nghỉ ngơi nha, người đàn ông mới hỏi ra loại vấn đề này.

"Tôi tin tưởng những người ngồi xem trước TV nhất định rất hiếu kỳ, người diện mạo xuất chúng giống như Lí tiên sinh vậy, đối với nửa kia trong tương lai có yêu cầu gì?" Lúc Bạch Thủ nói ra "Diện mạo xuất chúng", không khỏi cả người run lên, người này bên ngoài xuất chúng cô là khẳng định tán thành, ai bảo cô còn có đôi khi đều đứng không giữ nổi lập trường đi háo sắc hần đầu, về phần nhân phẩm, thì phải là nhân giả kiến nhân.

Nhưng mà Bạch Thủ cũng tin tưởng, vấn đề này mới là vấn đề mà đại đa số quần chúng trước TV quan tâm nhất. ( ͡° ͜ʖ ͡° )

"Yêu cầu?" Lí Tô Mặc thay đổi tư thế ngồi một chút, "Tôi thích là tốt rồi."

Bạch Thủ trong lúc nhất thời ngây ngời, không thể tưởng được hắn cư nhiên có thể trả lời như vậy. Nhưng mà đáp án này đem lừa mấy cô gái háo sắc cũng được, riêng Bạch Thủ cô thì không tin. Dù sao bối cảnh gia đình bọn họ thật sự là rất xuất chúng, không nói đến môn đăng hộ đối là không có khả năng.

"Lí tiên sinh thật làm cho người khác mở mang tầm mắt." Bạch Thủ hơi bĩu môi, cúi đầu xem bản thảo phỏng vấn, "Lí tiên sinh hiện nay đã có bạn gái hay chưa?"

Lí Tô Mặc chậm rãi nói, "Đây là vấn đề cá nhân, xin lỗi tôi không thể tả lời."

"Aho~aho~" Ba ngàn quạ đen ở trên trời theo đông tây bay đến.

Bạch Thủ cảm thấy chính mình rất trâu, tất cả đều bị cô đoán trúng.



Vì thế, Bạch Thủ lại vội vàng hỏi xong vấn đề râu ria khác, hai người một hỏi một đáp, cũng không tạo ra sai lầm gì, cho nên ngay cả cơ hội để nhiếp ảnh gia kêu “Cắt” một tiếng đều không có, cứ như vậy dùng hết 50 phút thời gian đã quay xong tiết mục.

"Cảm ơn anh, Lí tiên sinh." Cô hướng hân gật gật đầu.

Lí Tô Mặc lại là một bộ mặt than chết cảm xúc "Không khách khí."

"Băng ghi hình?"

"Tôi sẽ bảo thư ký đưa qua cho cô." Nói xong, hân gọi điện thoại dặn dò một chút, liền hướng ra ngoài mà đi.

Bạch Thủ giờ tay vung quyn về phía cái bóng của Lí Tô Mặc hân nắm hai cái, nắm tay còn chưa kịp hạ xuống chỗ cũ, Lí Tô Mặc liền xoay người.

Sau đó, Lí Tô Mặc khoe miệng hơi hơi nhếch lên, có vẻ tâm tình tốt lắm, nhưng lời nói như trước vô cùng đáng đánh đòn, "Bạch tiểu thư, cô không cần dùng biện pháp ngây thơ như vậy hấp dẫn tôi a, tôi đối với người như cô không có hứng thú."

(^) Khi!

"Anh rất tự kỷ!" Bạch Thủ hướng theo bóng dáng Lí Tô Mặc hét lớn một tiếng.

Lí Tô Mặc sờ sờ mặt mình, "Có người nói hơi hột của tôi có thể kiếm được tiền nuôi sống bản thân" Nói xong, Lí Tô Mặc bước nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng chụp ảnh.

Bạch Thủ nhìn theo bóng dáng Lí Tô Mặc dần dần biến mất, rất muốn cắn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 21: Bạn cùng phòng buu hân

Bạch Thủ vừa rời khỏi phòng ghi hình liền khởi động lại điện thoại, mới khởi động máy thì chuông đã reo to lên, là Kỳ Liên gọi tới. Đến lúc này, cô mới nhớ Kỳ Liên vẫn còn chờ cô ở dưới lầu.

Cô lập tức nghe điện thoại, "Kỳ Liên, thật xin lỗi. Tôi vừa mới ghi hình xong." Trong lúc ghi hình phải tắt máy, đạo lý này hân là hân phải biết.

"Ừ...tôi biết rồi, vậy em mau xuống dưới đi, tôi ở chỗ sảnh tiếp khách chờ em"

"Được, Lí Tô Mặc đã bảo thư ký đi lấy băng ghi hình, sau khi lấy tôi sẽ xuống."

"Ừ."

"Vậy bye bye."

"Bye."

Sau khi Bạch Thủ lấy băng ghi hình thì liền đi đến sảnh tiếp khách đã là chuyển của hơn nửa tiếng sau, chỉ thấy ở đây vẫn còn có không ít người ngồi chờ, tuy rằng tập đoàn Phong Khiên buổi tối không náo nhiệt như ban ngày nhưng có cần phải đến thế nà hay không? Đúng là tập đoàn lớn có khác.

Bạch Thủ đi đến sảnh tiếp khách nhìn xung quanh một chút thì tìm thấy Kỳ Liên. Quả nhiên, người đẹp chính là hạc trong bầy gà, ở nơi đâu cũng vô cùng dễ thấy.

Kỳ Liên cũng thấy được Bạch Thủ, khuôn mặt đen thui nháy mắt trở nên ôn nhu, sau đó cười nhạt với Bạch Thủ, thật sự là đẹp đến đáng sợ.

Bạch Thủ bị nụ cười kinh diễm đó của Kỳ Liên khiến cho đỏ mặt.

Kỳ Liên đứng dậy đi đến bên người Bạch Thủ, trong phút chốc tất cả mọi người đều nhìn hai người bọn họ, dù sao vẻ ngoài hai người cũng rất xuất chúng.

Trong lòng Bạch Thủ có chút đắc ý nho nhỏ, đầu năm nay, người ta nghĩ muốn khiên tốn cũng không được a! ㄟ ( ㄟ \_ ㄟ ) ㄟ không có biện pháp, Bạch Thủ vẫn còn tội xấu tự kỉ.

"Tôi chờ em lâu đến mức cả hoa cũng muốn héo khô." Khoe miệng Kỳ Liên cười nhẹ, mang theo chút làm nũng, "Cuối cùng cũng chờ được em đến bây

giờ.”

Bạch Thù cầm trong tay băng ghi hình, dương dương tự đắc cười hi hi, “Nhiệm vụ hoàn thành, hiện tại chỉ cần đưa nó đến đài truyền hình, sau đó chúng ta có thể đi ăn cơm.”

“A? Vẫn chưa thể đi ăn cơm a! Đài truyền hình các em thật biết cách bóc lột sức lao động.” Kỳ Liên vừa nói, một bên vừa nhìn phía sau lưng Bạch Thù, thấy hiện lên một tia thất vọng khó hiểu.

Bạch Thù theo tầm mắt Kỳ Liên quay đầu lại nhìn xem, cũng không nhìn thấy cái gì, tuy trong lòng nghi hoặc nhưng vẫn trả lời câu nói của Kỳ Liên, “Chính xác, tôi cũng không phải là người trong tổ tiết mục “Vấn đáp Kinh tế - Tài chính”.”

Sau khi đem mọi thứ đến đài truyền hình, Bạch Thù và Kỳ Liên đều thở phào nhẹ nhõm, Kỳ Liên nói, “Đêm nay mang em đi một chỗ.”

Bạch Thù nâng mi tự đắc, “Anh còn có thể biết chỗ nào sao?”

Mấy tháng vừa qua, địa điểm ăn cơm của Kỳ Liên và Bạch Thù chưa từng lặp lại, Bạch Thù rất ngạc nhiên, mỗi ngày đều đến công ty làm việc, anh ta làm sao biết nhiều nhà hàng ngon như vậy?

“Đương nhiên, tôi là ai chứ!” Kỳ Liên kiêu ngạo nói.

Bạch Thù hừ hừ, “Chỉ là đi ăn, có cái gì mà kiêu ngạo?”

“Đương nhiên là phải kiêu ngạo, tôi có thể mang người trong lòng đi qua phố lớn ngõ nhỏ thưởng thức mỹ thực, loại cảm giác thành tựu này, so với việc có được hàng vạn đơn đặt hàng còn tốt hơn.” Nói xong, cười tủm tỉm nhìn Bạch Thù.

Bạch Thù nhìn ánh mắt nóng bỏng của Kỳ Liên, mặt nháy mắt bạo hồng, quyết định giữ yên lặng.

“Bạch Thù, tôi phát hiện em càng ngày càng thích đồ ngọt.” Kỳ Liên tiến đến bên tai Bạch Thù, tà ác thổi khí.

Bạch Thù nhảy cẫng lên một cái, trừng mắt nhìn anh, “Còn không mau dẫn đường, tôi sắp chết đói rồi.”

“Haha...” Kỳ Liên cười hớ hớ, mắt to đẹp như trăng rằm nha, sau đó dắt Bạch Thù đến bãi đỗ xe.

Hai người nắm chặt tay, Bạch Thù cảm thấy lòng bàn tay anh ta nóng hầm hập, khiến cho lòng cô cũng ấm theo.

Nhưng trong lúc Bạch Thù chìm đắm trong tưởng tượng lại không nhìn thấy khóe môi Kỳ Liên cong lên độ cong vô cùng lạnh lùng, thấy mắt lại một mảnh lạnh như băng.

Bạch Thù đi theo sau lưng anh ta, nhìn sườn mặt của anh, lông mi dài mà cong phía trên có ánh đèn chiếu rọi xuống tạo thành cái bóng.

Bạch Thù nhìn xem có chút ngốc, cảm thấy trong lòng từng dòng nước ấm chảy qua, trong lòng tràn đầy cảm động. Cô không nghĩ có tới một ngày cô lại thích một người đàn ông như vậy.

Bạch Thù còn đang nhìn sườn mặt Kỳ Liên đến gần người liền nghe được Kỳ Liên nói với cô, “Bạch Thù, đừng nhìn tôi nữa, tôi sẽ nhìn không nổi.” Nói xong, Kỳ Liên quay đầu nhìn Bạch Thù, ánh mắt tối như mực mang theo một tia trêu tức.

Bạch Thù sùng sốt, mặt Kỳ Liên phóng to trước mắt cô, sau đó môi ấm áp in xuống môi cô.

Phía sau Bạch Thù, một bóng đen xoay người rời đi.

Sóng mắt Kỳ Liên lưu chuyển, trong lòng hơi hiện lên đắc ý cùng thích chí.

\*\*\*

Được rồi, Bạch Thù không được tự nhiên, mà nếu nói không tự nhiên chỉ bằng nói thẳng ra là thẹn thùng.

Nụ hôn đầu tiên của cô a, liền mất tiêu như vậy >\_

Thế nên sau khi trở về phòng ngủ, cô còn đang trong trạng thái bụm mặt thẹn thùng.

Hành vi rất khác thường này khiến mọi người trong phòng ngủ nghi hoặc, mà kết quả của nghi hoặc chính là bức cung.

Bạch Thù 囧, vẫn là thông minh thành thật khai ra, bởi vì cô cảm thấy nếu không tìm người chia sẻ một chút ngọt ngào nhỏ bé này, cô đêm nay muốn ngủ cũng đừng hòng ngủ.

Một đám bạn cùng phòng của Bạch Thù biết cô cuối cùng cũng mất nụ hôn đầu đều vỗ tay ăn mừng.

Tiểu Mã trung ra vẻ mặt “Cậu có tiền đồ”, dùng giọng điệu khiêm tốn nói, “Bạch Thù, cậu có biết hay không, mỗi lần nhìn thấy bộ dạng giống hồ ly tinh

hơn cả bọn tớ của cậu nhưng ngay cả nụ hôn đầu vẫn còn, tớ liền muốn cưỡng bạo cậu.”

“Đúng vậy, nhưng mà cậu ấy bây giờ thì tốt rồi.”

“Chính xác, nụ hôn đầu đã mất, đêm đầu tiên còn có thể xa sao?”

Bạch Thù co gập, các cô nàng này là đang suy nghĩ cái gì? —\_—|||

“Đúng vậy, nụ hôn đầu cũng mất, đêm đầu tiên cũng sẽ nhanh...” A La đồng ý gật đầu.

Tiểu Mật lại sâu kín thờ dài, “Nhưng mà tớ vẫn cảm thấy có điểm gì đó mông lung, Bạch Thù cùng Kỳ đại thiếu gia kết giao ba bốn tháng mới mất nụ hôn đầu...”

Tiểu Mã lập tức nói, “Cũng không biết anh ta có phải là từ kỷ Jura chạy tới không, nếu đổi thành ba chúng ta, đã sớm trong một tuần đêm Kỳ đại thiếu gia ăn đến ngay cả xương cốt cũng không còn.”

“Một tuần? Cậu đùa sao?!” Tiểu Mật kinh hô, “Một tuần thì lâu quá, tớ thấy ba ngày là đủ rồi.”

“Ba ngày cũng quá dài, tốc chiến tốc thắng, đêm đó liền đem Kỳ đại thiếu gia ăn đến xương cốt cũng không thừa lại.”

Một đám sói nữ đói khát! —\_—|||

“Aiz... Kỳ đại thiếu gia rất đẹp trai, vóc người cũng đẹp, Bạch Thù, cậu về sau thật có phúc.” A La ái muội nhìn Bạch Thù.

“Chính xác, tớ hiện tại mộng xuân mà nhân vật chính đều là anh ta a!” Tiểu Mật nhìn Bạch Thù nháy mắt mấy cái.

“Chắc chắn, các cậu thật không có ý tứ, Bạch Thù đã chính miệng thừa nhận ai đó là bạn trai, chúng ta như thế nào lại có thể đói khát như vậy, cũng không đến mức làm thịt người của chị em nhà mình chứ.” Tiểu Mã bình tĩnh mở miệng.

“Được, Tiểu Mã, người ở đây thích anh ta nhất là cậu. Lúc trước khi nhìn thấy Kỳ đại thiếu gia, cậu ngày ngày ở phòng ngủ gọi cứ như gọi hồn.”

Tiểu Mã khó có được lúc đỏ mặt, “Lúc ấy không phải anh ta vẫn còn độc thân sao?”

Bạch Thù lúc này mới nhớ đến, một năm trước có đoạn thời gian Tiểu Mã mỗi ngày trong phòng ngủ nhắc đến một vị soái ca, lúc đó hình như cô nàng gọi là “Kỳ thiếu”, hóa ra người đó chính là Kỳ Liên.

“Nói! Kỳ đại thiếu gia lúc học đại học chưa từng nói qua có tình cảm với ai, hơn nữa đối với nữ sinh còn là thái độ cách xa ngàn dặm, các cậu nói thử xem, anh ta vẫn còn là xử nam sao?” A La chớp ánh mắt.

“Tớ nói là còn.”

“Me too!”

“Bạch Thù, cậu thân là bạn gái anh ta, cậu thấy người đàn ông của mình thế nào?” A La trưng bộ mặt đáng đánh đòn.

“Nhàm chán.” Bạch Thù nói xong một câu liền xám xịt đứng dậy đi rửa mặt, nhưng trong lòng cô vẫn còn âm thầm suy nghĩ: Kỳ Liên khẳng định là hàng còn nguyên tem nguyên kiện (nguyên văn là “xử” nhưng ta thấy đề thế này vui hơn ^\_^)! Anh ta nếu không phải, cô nhất định mượn đao chém anh ta!

“Chắc chắn... thẹn thùng, đêm đầu tiên rất nhanh rồi sẽ đến, giờ lại còn xấu hổ! Đến đến đến, mấy chị hướng dẫn cho em một chút kiến thức. Đờ đến lúc đó cậu tay chân luống cuống.” Tiểu Mã sau lưng âm thanh vô cùng ái muội.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 22: Tiệc chia tay (1)

Edit: Pé Heo

Beta: Nguyệt Dao

Qua hai ngày, đài truyền hình rất cực cũng phát sóng chương trình phỏng vấn Lí Tô Mặc. Hôm sau có bảng kết quả rating (tỉ suất người xem của một chương trình), đài truyền hình phi thường kích động, bởi vì rất cực tỉ xuất của tiết mục (tài chính và kinh tế) đã bay 2 đài truyền hình kia.

Bạch Thù cũng xem tiết mục hôm đó, sợ ngây người! Kỳ thật không chỉ là cô, đồng nghiệp trong nhóm cô cũng sợ ngây người!

Cô gái tóc xoắn dài dẫn chương trình bên trong tiết mục... là cô sao?

Mặt trái xoan khéo léo của cô khi nào thì trở thành mặt bánh đa? (Heo: nguyên văn là “đá banh mặt”). Cô vẫn đều là thần thái sáng láng, khi nào thì ngu quan vô thần? Tuy nữ MC dẫn tốt lắm, nhưng nhan sắc như vậy, cần bản thực xin lỗi người xem! Bạch Thù đem tiết mục xem đi xem lại nhiều lần, vẫn tự hỏi chính mình, một “thứ” xấu như vậy thật là cô sao?

Hai ngày trước cô luôn luôn lo lắng khi tiết mục phát sóng, chính mình đi trên đường sẽ bị mọi người nhận ra, nhiều loạn đến cuộc sống bình thường của cô, nhưng lấy tình hình trước mắt, điều cô lo lắng hoàn toàn không cần thiết. Tuy rằng cuộc sống bình thường của chính mình không bị quấy rầy là chuyện tốt, nhưng mà cô cũng không muốn hình tượng của mình trên màn hình đột biến như vậy nha!

Đồng sự của Bạch Thù đồng đều ném cho cô ánh mắt đồng tình, giọng điệu khi nói chuyện cũng tràn đầy đồng cảm “Bạch Thù, mặc kệ như thế nào, chúng tôi đều biết cô là nhất đẳng đại mỹ nữ, cái gì mà oanh oanh yến yến, đều không bì kịp một sợi lông của cô.”

"Đúng vậy, Bạch Thù."

Tiếng an ủi liên tiếp không ngừng, kết quả bị kinh hô của một đồng sự khác ngắt ngang, "Bạch Thù rõ ràng thực lên ảnh nha, người xem, 360° vô góc chết nói." Nàng chỉ vào chính mình di động vừa chụp ảnh Bạch Thù từ trong đoạn ghi hình nói

Mọi người tiến lên vây nhìn, "Thật sự aiz....., kia Bạch Thù ở giữa tiết mục có chuyện gì xảy ra?"

Mọi người khó hiểu, Bạch Thù cũng không giải thích.

Bên trong tiết mục này, nàng nhưng là bạo xấu! Trái lại Lí Tô Mặc, mặc dù thu tiết mục trong trạng thái mệt mỏi, cũng không tổn hại hấn nửa điểm tao nhã!

Cuối cùng, mỗ (chỉ một ai đó) nam biên tập mang kính nói câu, "Bạch Thù, ta nhớ rõ người tựa hồ đắc tội qua Lí Tô Mặc nga."

Bạch Thù đắc tội qua Lí Tô Mặc chuyện này tại đài truyền hình cũng không phải bí mật gì, bởi vì hôm sau vị Trần Sâm miệng rộng cơ hồ đã đem mọi chuyện trong yến hội nói hết với mọi người.

"Cho nên cũng đừng tìm lý do cơ “không ăn ảnh”, bởi vì này căn bản chính là tổ chế tác bên Lí Tô Mặc cố ý ‘ưu ái’ cô"

Mọi người không thể tin, nhất là tiểu bối, lớn tiếng đối với nam đeo kính nói, "Người nói xấu! Lí Tô Mặc mới không phải là người như thế đâu!"

Cô nàng có mối thù chung với giới nữ "Chính xác, Lí Tô Mặc mới không phải người như vậy! Người cũng không ngắm lại xem Lí Tô Mặc là ai, còn bám lấy mối thù mấy trăm năm trước mà tính toán là sao!"

"Chính xác chính xác!"

Chỉ có Bạch Thù trong lòng biết, ca ca đeo kính này nói có lẽ là sự thật.

Cá nhân Lí Tô Mặc kia, lời nói ác độc, lòng dạ hẹp hòi, Bạch Thù cô nhưng là nhìn thấy đếm rõ số lần! Càng nghĩ, càng cảm thấy khả năng Lí Tô Mặc động tay động chân thật sự rất lớn, dù sao cũng không có khả năng Lí Tô Mặc kia giữ nguyên hình tượng ra mắt mọi người mà cô lại bị hoàn toàn thay đổi đi.

Nếu đánh tiểu nhân\* có thể cho làm cho hấn chết yếu, Bạch Thù nhất định không nói hai lời làm hơn một ngàn tám trăm cái, sau đó mỗi ngày lấy châm đâm hấn! (\* là làm hình người rom dán ngày sinh bắt tự lên sau lấy kim châm)

Này Lí Tô Mặc chết tiệt!

Bạch Thù cứ như vậy bị ánh mắt đồng tình của đồng sự bao vây, cuối cùng cũng thăm đạm vượt qua bảy ngày. Nhưng mà khi cô lấy đến tay bản đánh giá thực tập của đài truyền hình, nước mắt đầy mặt a!

"Xuất sắc" a, Siren cư nhiên phê đánh giá xuất sắc, đây là chuyện thần kỳ cỡ nào! Vì thế, Bạch Thù lại tràn ngập chờ mong đối với nhân sinh tốt đẹp!

Trước ngày kết thúc thực tập, lãnh đạo đài truyền hình đem sinh viên thực tập các ngành tập trung lại cùng một chỗ, tổ chức một bữa tiệc chia tay, cả trai lẫn gái cùng Bạch Thù tổng cộng có 13 người.

Mà giữa nhóm thực tập sinh, nổi bật nhất chính là người cùng Bạch Thù cạnh tranh vị trí trong tiết mục “mục tiêu và khoảng cách”, tên là Vương Hà.

Vương Hà hôm nay mặc một bộ lễ phục dạ hội màu thiên lam, chân đi giày cao gót 12cm, mọi người nhìn thấy cũng không biết nói gì, trời lạnh như thế, cô ta cũng không sợ bị đông lạnh, thật sự là rất dũng cảm.

Lại nói tiếp, vị Vương Hà đồng học này, bình thường ăn mặc cẩn thận tỉ mỉ âu phục đen, một đầu tóc đen, một đôi hài đen, ngay cả trên đầu dây buộc tóc cũng là màu đen. 23 tuổi xinh đẹp thì làm thoát nhìn giống như 32, hôm nay lại có thái độ khác thường, tại một bữa tiệc chia tay bình thường lại có thể đem mình trang điểm giống như là đi tham gia yến hội xa hoa.

Mọi người là trọng nhị hòa thượng không hiểu, người nói năng như thế hưng sư động chúng là vì thế nào giống như? (bó cánh, hê hê)

Vương Hà tính toán không sai, đôi mắt phản đông ánh mắt khó hiểu của thực tập sinh, trong lòng đắc ý dào dạt, đi trên đường tiếng vang “đát đát”, ngay cả tươi cười trên mặt thường ngày cũng nở rộ như một đóa hoa cúc, trong thanh âm lại lộ ra không khí vui mừng, “Các người đều đến đây a.”

Mọi người rớt cằm, bình thường cô ta đều là cảm gương lên, lỗ mũi hếch lên trời, gặp ai đều cảm thấy bọn họ thấp hơn cô ta một bậc, hôm nay tự nhiên lại chủ động chào hỏi, hay là cô ta bị xuyên qua?????

Tiểu Bối nhìn cô ta một cái, ngoài cười nhưng trong không cười, “Ha ha, nguyên lai là tổ trưởng nổi tiếng của đài truyền hình chúng ta, Vương Hà tỷ a. Chắc chắn, rốt cuộc là người trước màn ảnh, cùng chúng ta này đồ nhân vật hậu trường không giống nhau, nhanh như vậy đã thay lễ phục lộng lẫy, tinh khí mười phần a!”

“Đúng vậy.” Một cái thực tập sinh tiếp lời, “Cô xem như tôi vậy, chỉ có thể mặc áo sơ mi 20 đồng một cái cùng với quần bò a, đại minh tinh tổ trưởng cũng là một thân lễ phục đến đây đây, thật sự là hâm mộ a.”

“Thật tội nghiệp cho đứa nhỏ đáng thương chịu không ít đau khổ a.”

Vương Hà khuôn mặt tươi cười nháy mắt cứng ngắc, “Ha ha, kỳ thật này bộ lễ phục cũng không quý, cũng chỉ hơn ba ngàn đồng thôi a.”

“Cũng chỉ hơn ba ngàn đồng a! Chắc chắn, đây cũng là tiền lương hai tháng của chúng ta a!” Tiểu bối kinh hô, sau đó cười tiến lên sờ sờ, “Rốt cuộc là quần áo đáng giá hơn một ngàn a, thật xinh đẹp.”

Vì thế những người khác cũng có ý tiến lên vuốt vuốt, chắc chắn đánh giá.

Vương Hà chịu đựng trong khó chịu lòng, sau này đi, trong lòng đối với nhóm người này khinh bỉ đến cực điểm, ánh mắt bay tới phía Bạch Thủ đang chăm chú di động ở một bên, nhưng mà dù cô cảm “cục gạch” trên tay vẫn chói mắt làm cho người ta khó có thể bỏ qua!

Vương Hà trong lòng vô cùng ghen ghét. Trong giây lát nhớ lại cảnh tượng lúc các cô mới gặp nhau.

Nhớ ngày đó, tại phòng vấn tuyển người cho 《mục tiêu và khẩu cách》, cô vào lúc thi viết đã bị loại tên, may mắn chị của cô là Vương Xán Xán giúp cô tìm quan hệ mới làm cho tên cô đứng thứ hai trong bảng danh sách thi viết. Bởi vì loại chuyện này, chủ khảo cũng nói qua, nếu tướng mạo hoặc lời nói của cô không đạt hay người đứng nhất xuất sắc hơn thì sẽ không muốn cô.

Cho nên phòng vấn ngày đó, cô liền muốn nhìn một chút, người đứng đầu bản lớn lên có bộ dáng như thế nào, bởi vì cô tự nhận là chính mình không tính khó coi, trang điểm một chút khi lên ống kính, chỉ cần người đứng nhất bình thường thì cô chắc chắn sẽ đạt.

Mà lúc cô ở khu chờ đợi nhìn thấy Bạch Thủ, nháy mắt tự biết xấu hổ. Cô ta rất đẹp, quả thực làm cho người ta dời không được tầm mắt. Cho cô thừa dịp đi toilet, gọi điện cho chị họ Vương Xán Xán, làm cho chị ta nói cho vợ chủ khảo, người kia đứng nhất vì bộ dạng xinh đẹp.

Siren tỷ người này, chính là không quen nhìn cô nương tuổi trẻ mỹ mạo, mà chủ khảo nam lại là người hoa tâm nhưng bị vợ quản rất nghiêm.

Cho nên hết thầy thuận lý thành chương, cô ta đạt được vị trí người dẫn chương trình kia.

Nhưng mà cô ta mỗi ngày ngao mạng xuất hiện, lại có thể tự nhiên mỉm cười, cảm xúc gì cũng không có. Hơn nữa cô ta còn có thể tự nhiên hòa hợp với các nữ đồng sự khác trong văn phòng ngày ngày nói cười. Cho nên trong lòng cô lại đối với Bạch Thủ chán ghét tới cực điểm!

Aiz, Vương Hà đồng học nào biết đâu rằng, Bạch Thủ như vậy nhưng mỗi đêm phải niệm “Chủ khảo là đồ ngu ngốc” một trăm lần mới có thể bình yên đi vào mộng đẹp a.

Nguyên tắc sống của Bạch Thủ là: Đứng dưới mái hiên nhà người, không thể không cúi đầu! Huống chi mỗi lần cô rời đi, con mắt Bạch Thủ đều phun ra lửa giận a, chỉ cần Vương đồng học quay đầu nhìn một cái có thể phát hiện! ㄟ ( ͡° ͜ʖ ͡° ) ㄟ

“Nhưng mà có một số người mặc vào long bào cũng không giống thái tử, có người mặc quần thô áo vải cũng là quý khí mười phần.” Tiểu bối rốt cục sờ đủ, nhìn cô ta một cái, giọng điệu thần nhiên.

Đôi mắt Tiểu Bối đột ngột chuyển thái độ, Vương Hà trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

“Đúng vậy, cô xem Bạch Thủ, nếu cô ấy không có nói qua với chúng ta trên người quần áo cao thấp trên dưới cũng không vượt qua ba trăm đồng, ta còn tưởng rằng chắc phải năm sáu ngàn.”

“Ha ha, kỳ thật Vương Hà, cô không cùng tôi nói lễ phục của cô hơn ba ngàn đồng, tôi còn tưởng rằng chỉ cần một trăm đồng là mua được rồi chứ. Hào 囍 nga, người sẽ không tức giận đi?” Vương Lâm cười tùm tùm nhìn Vương Hà.

Vương Lâm chính là người đáng thương hôm trước bởi vì bị viêm ruột thừa nằm viện mà không thể đi phỏng vấn Lí Tô Mặc, cũng may nàng hôm kia xuất viện, hôm nay đến tham gia tiệc chia tay.

Vương Lâm cũng giống như Vương Hà, cũng là tổ trưởng thực tập sinh, nhưng mà Vương Lâm là người dễ dàng ở chung hơn.

Bọn họ mấy người không nặn không nhặt nói xong, làm sắc mặt Vương Hà càng ngày càng khó coi.

Bạch Thủ chính là nhìn lướt qua Vương Hà, nhìn cô ta bộ dạng muốn phát tác mà lại không thể phát tác, sau đó lại cố ý cúi đầu tiếp tục gửi tin nhắn.

Bạch Thủ cũng không phải là thánh mẫu gì đó, để cho cô biết con nhóc này phía sau có hậu đài là bá chủ Vương Xán Xán, cô đối với thằng nhãi này không có nửa điểm hảo cảm. Nhưng mà không có biện pháp, ai bảo cô không có hậu đài làm chi a! ٩ ( ͡° ͜ʖ ͡° ) ٩

"Một đám ăn không được nho thì chê nho xanh a, khó trách chỉ có thể ở hậu trường!" Nói xong, Vương Hà liền cầm giận rồi đi.

"Thiệt, cô ta nói đến người nào a, nhiều thực tập sinh như vậy, tôi thấy hình như cô ta là nói chính mình à! Muốn khuôn mặt không có khuôn mặt, muốn đáng người không đáng người, còn cả ngày bày ra bộ dáng ‘hai vạn bát ngữ’, tự cho mình là đại minh tinh, ta phi! Nếu không phải cô ta có chị họ là Vương Xán Xán, cô ta có thể lên làm cái chức tổ trưởng kia sao!"

"Đúng vậy!"

"Ai, tin nóng tin nóng!" Một thực tập sinh từ trong toilet chạy ra kinh hô "Tôi vừa mới nghe nói tiệc chia tay đêm nay có thể đài truyền hình sẽ mời Lí Tô Mặc tham gia!"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 23: Tiệc chia tay (2)

"Thật hay giả?"

"Đương nhiên là thật! Nói là tổ chức tiệc chia tay, thật ra là đài truyền hình vì muốn cảm ơn Lí Tô Mặc nên mới tổ chức."

"Khó trách Phương tỷ nói loại vinh quang này không đến thực tập sinh như chúng ta hưởng đâu." Tiểu Bối than thở.

"Hừ...khó trách Vương Hà ăn mặc phong tao như vậy, hóa ra là nhận được tin tức nội bộ! Sớm biết tôi cũng đã mặc lễ phục, thật đáng ghét!" Một thực tập sinh khác phản ứng.

Chỉ có Bạch Thủ lúc này đầu đầy hắc tuyến!

Nha...chơi cô một vỏ còn dám xuất hiện trước mặt cô, Lí Tô Mặc, anh được lắm!

Sau đó, trên các tầng của đài truyền hình, các đàn anh đàn chị một đường chạy đến, cũng giống như Vương Hà, một đám người dẫn chương trình trang điểm lộng lẫy, sau đó tề tụ một chỗ huyền thuyên.

Các cô gái không biết có phải tin tưởng câu nói "Đối với vợ tương lai tôi không có yêu cầu gì, chỉ cần tôi thích" của Lí Tô Mặc hay không, bởi vì nhìn ai cũng giống như đang tham gia tuyển vợ.

Nếu bọn họ tin thật, Bạch Thủ thực bị ai thay bọn họ. Dù sao sống lâu như vậy, ngay cả thật giả trong lời đám thương nhân cũng không phân biệt rõ, như vậy thật sự rất đáng thương.

"Aiz...rõ ràng chúng ta mới là nhân vật chính, trong chớp mắt, so với vật hi sinh cũng không khác gì mấy." Tiểu Bối nhìn xung quanh, cảm khái nói.

"Đúng vậy, mọi người xem chúng ta, ăn mặc giống như đám bán hàng."

Trong lúc mọi người đang lôi kéo nhau, bên kia phòng, Vương Hà mang một ánh mắt dào dạt đắc ý.

Sau đó mọi người hiểu được, cô ta hóa ra là muốn xem các cô bị chê cười, nhưng may là chê cười đâu chưa thấy, chỉ thấy cô ta bị các cô chọc giận đến phát điên!

Không mất bao lâu, phía trước một trận náo nhiệt, hóa ra là Lí Tô Mặc đến.

Chỉ thấy Vương Hà nhiệt tình nghênh đón, chẳng qua bị người của đài truyền hình đẩy dạt ra bên ngoài, mọi người cảm thấy so với xung quanh, Vương Hà tựa như một ngoại nhân đang nhảy nhót.

"Aiz...tôi cuối cùng cũng có thể nhìn thấy được tình nhân trong mộng." Hai mắt Tiểu Bối đầy sao, hai tay chấp trước ngực, kích động nói.

"Đúng vậy, Lí Tô Mặc thật đẹp trai, có tiền có quyền có năng lực, quan trọng nhất còn tuổi trẻ độc thân! Tương lai người nào có thể gả trở thành người

phụ nữ của anh ta cũng thật có phúc!”

“Hôm nay chúng ta mặc như thế này, anh ta có thể hay không sinh ra ấn tượng không tốt đối với chúng ta?”

“Sẽ không, vì có nhiều người mặc cảm sam hoa phục như vậy, cho nên mới có thể phụ trợ cho chúng ta, nói không chừng anh ta sẽ cảm thấy chúng ta giản dị tự nhiên, đối với chúng ta ấn tượng vô cùng tốt, sau đó một trong số những người chúng ta, không chừng một bước lên cao...” Người tự tin thực ngày càng nhiều.

Trong lòng Bạch Thủ đối với một đám náo tào này thật không biết nói gì, chỉ nói: “Phúc con khi, là xui tám đời mới đúng đi!”

Nghĩ đến Lí Tô Mặc hại cô mất mặt trước người dân cả nước, Bạch Thủ liền cảm thấy giận sôi.

“Bạch Thủ, chị sao có thể nói như vậy!” Tiểu Bối chính nghĩa nói.

Bạch Thủ không muốn cùng đám ánh mắt chỉ toàn hình trái tim này nói thêm điều gì, vừa đứng, điện thoại cô vang lên, nháy mắt có mấy đạo ánh mắt khinh bỉ phóng tới.

Vì thế Bạch Thủ đi đến một góc vắng vẻ tiếp điện thoại, liền nghe thấy âm thanh dễ nghe của Kỳ Liên cách một cái đi động truyền tới, “Tiệc chia tay bắt đầu rồi sao?”

“Hừ... vẫn chưa, thật là đối bụng.”

“A... thì ra đài truyền các em đáng giận như vậy, đã bấy giờ còn không cho các em ăn cơm. Ừm... lần sau đi Cục Văn Nghệ kiện bọn họ.”

“Haha...” Kỳ Liên nói một chút liền chọc cười Bạch Thủ, “Kỳ Liên, có phải anh đang ăn hay không?”

“A? Sao em biết?”

“Đương nhiên, tôi ngửi thấy được.”

“Ồ... mũi bạn gái tôi thật thính, cách ngàn dặm vẫn ngửi thấy được.”

Cách ngàn dặm vẫn ngửi thấy được? Cậu bé, nhất định thầy giáo ngữ văn lúc trước của cậu cũng bị cậu làm cho tức chết.

Cứ như vậy trò chuyện anh một câu tôi một câu, thời gian cũng trôi qua mau, rất nhanh đã khai tiệc. Tiểu Bối ở bên kia kêu Bạch Thủ, Bạch Thủ nói với Kỳ Liên hẹn gặp lại, cúp máy trở về bàn thực tập sinh.

Đến thời gian khai tiệc, giám đốc đài truyền hình được MC mời nói vài câu, tất nhiên là không ngoài những lời khẳng định thực lực thực tập sinh bọn họ, cùng với kỳ vọng vào bọn họ ở tương lai, đương nhiên, quan trọng nhất là cảm ơn Lí Tô Mặc. Nói cả buổi trời, nói mệnh mông bát nguyệt, nói đến nước miếng văng tứ tung.

Có quan trọng không? Không phải chỉ là một kẻ bóc lột theo chủ nghĩa tư bản, thêm vào đó lại là một cậu ấm? Nhìn bộ dáng khúm núm nịnh bợ của giám đốc đài truyền hình, cơn tức của Bạch Thủ liền tang vọt!

Lại liếc mắt nhìn Lí Tô Mặc một cái, vẫn là cái bộ dạng không quan tâm ấy, đáng về vô cùng bình tĩnh.

“Aiz... đúng là Lí Tô Mặc, ngay đến giám đốc đài truyền hình cũng kích động như vậy, nói năng lộn xộn. Tôi không thể phỏng vấn anh ta thật sự là rất tiếc! Chỉ tiện nghi cho cô thôi Bạch Thủ!” Vương Lâm nói xong, ai oán nhìn thoáng qua Bạch Thủ.

Bạch Thủ [囧], thật muốn nói tục một tiếng. Cô xui tám đời mới bất hạnh phải đi phỏng vấn Lí Tô Mặc!

Giám đốc cuối cùng cũng nói xong những lời vô nghĩa, đám người Bạch Thủ cứ nghĩ ông ta sẽ vung tay lên nói một câu cho bọn họ ăn cơm, kết quả ông ta chỉ cười hớ hớ nói: “Mọi người hãy nhiệt liệt hoan nghênh ngài Lí Tô Mặc đến phát biểu vài lời.”

Mọi người trầm mặc, trong lòng không khỏi mắng chửi: Phát biểu cái đầu ông, bây giờ đã tám giờ rồi! Ông còn không muốn cho người ta ăn cơm?!

Lí Tô Mặc đứng dậy, mỉm cười với mọi người, ánh mắt mang theo chút ngạo mạn, “Những lời tôi muốn nói giám đốc của mọi người đã nói hết rồi, mọi người bắt đầu dùng bữa đi.”

Mọi người lại tiếp tục trầm mặc, sau đó có tiếng cười phát ra.

“Anh ta thật sự rất đáng yêu!” Ánh mắt Tiểu Bối toàn là trái tim, “Đáng yêu chết tôi rồi!”

Bạch Thủ khinh bỉ nhìn một cái, sau đó rất nhanh cầm lấy đũa, bắt đầu ăn.

Đỉnh điểm của bữa ăn nhất định là mời rượu, không bao lâu sau, có kẻ to gan chạy đến chỗ Lí Tô Mặc mời rượu hân. Sau đó, một đám người kéo nhau như nước lũ mà lên.

Bạch Thủ thấy vậy, trong lòng vui tươi hơn hờ, có chút ác độc nghĩ, tốt nhất là mỗi người đều mời hán một ly, sau đó hán đều uống hết, uống cho chết hán luôn.

“Bọn họ làm cái gì vậy chứ!” Tiểu Bối phần nộ nhìn đám người đông nghẹt kia, “Nhiều người mời rượu như vậy là muốn hại chết Lí công tử của chúng ta hay sao?”

Mọi người ủa lên, trong nháy mắt tình hình không khống chế được, giám đốc đài truyền hình đen mặt lên tiếng, “Mọi người về vị trí ngồi, muốn mời rượu, có ý là tốt rồi.”

Vì thế mọi người giải tán, mặt xám xịt đi về chỗ.

Bạch Thủ cảm thấy rất đáng tiếc, nhưng mà dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, đài truyền hình thiên tân vạn khổ mới mời được vị Phật gia này đến, lỡ như hán uống nhiều rượu quá mà xảy ra chuyện gì, không chừng Lí Chính đại tướng quân kia trực tiếp phóng hỏa giết cả đài truyền hình.

Bạch Thủ thoáng thất vọng giương mắt nhìn Lí Tô Mặc, đúng lúc Lí Tô Mặc cũng nhìn Bạch Thủ, lập tức gọi lên khoe môi, bên trong con người trong trẻo như nước mang theo một tia tươi tắn!

Lửa giận trong lòng Bạch Thủ nháy mắt tăng vọt! Nhìn hán như vậy, không cần nói cũng biết, tiết mục lần trước nhất định là hán giờ trò quý! Vì thế Bạch Thủ một hồi trừng một hồi liếc hán một cái, Lí Tô Mặc tiếp tục cười nhìn cô, hai lúm đồng tiền như ẩn như hiện, sau đó cúi đầu làm ra vẻ không có việc gì cùng trợ lý bên cạnh nói chuyện.

Nhìn bộ dáng bình thản của Lí Tô Mặc từ đầu tới cuối, Bạch Thủ không thể bình tĩnh nổi! Sau khi trừng mắt thêm vài cái chỉ có thể cúi đầu tiếp tục dùng bữa.

Mà lúc này, Lí Tô Mặc ngẩng đầu, nhìn bóng dáng cúi đầu của Bạch Thủ, khoe miệng hơi hơi gọi lên.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 24: Kính rượu

"Lí Tô Mặc đang nhìn tôi!" Tiểu Bối không thể kiềm chế kích động, tay vỗ mạnh lên Bạch Thủ đang ăn bên cạnh.

"Đang nhìn tôi được chứ, hán rõ ràng đối với tôi nở nụ cười!" Vương Lâm cũng kích động phản bác, "Khẳng định là vì tôi lúc trước khi đi qua công ty bọn họ bàn chuyện, hán khi đó đi ngang qua bên người tôi, nhìn tôi liếc mắt một cái, sau đó liền đối ta ấn tượng khắc sâu, cho nên... A ~ "

"Cô bị hoang tưởng à?!" Những người còn lại trầm miệng một lời.

Lại nói, một đám người theo lãnh đạo truyền hình phân phó, bắt đầu hướng Lí Tô Mặc kính rượu, đem hán tân bốc tận trời.

Theo ý tứ vừa rồi của lãnh đạo, hiện tại người kính rượu, trên cơ bản là một bàn một nam cùng một nữ kính rượu. Bạch Thủ tính tính, tổng cộng 22 người, Lí Tô Mặc muốn uống vào 22 ly rượu, hắc hắc, cho dù hán có là ngàn chén không say thì thế nào cũng phải bị khó chịu.

Nghĩ, Bạch Thủ cảm thấy hương vị thức ăn ngon hơn hán.

Cuối cùng là đến phiên bàn của Bạch Thủ bọn họ, Tiểu Bối cùng một nam thực tập sinh đều kích động đứng lên. Mọi người không nói gì nhìn Tiểu Bối, Tiểu Bối hậu tri hậu giác, sau đó cậu bạn kia ngượng ngùng ngồi xuống.

Bàn của bọn họ, kỳ thật lúc trước thương lượng là, nam trước đứng dậy kính rượu, kết quả Tiểu Bối rất kích động ( $\geq \nabla \leq$ ), một hút không cần thận liên quên mất.

Tiểu Bối lập tức hào khí vạn trượng cầm lấy cái chén, "Giám đốc Lí, tôi vô cùng ngưỡng mộ anh! Chúc anh về sau vĩnh viễn đều tuổi trẻ suất khí xinh đẹp như vậy... v.v... Chén rượu này tôi kính anh trước một ly!" Dem mấy ngàn lời trong tâm can phế phổi lòi ra nói hết, sau đó sáng khoái uống cạn một ly.

Mọi người trên trần rơi đầy hắc tuyến, trong lòng mặc niệm Người này tôi không quen, không nên nhìn tôi, không nên nhìn tôi.

Những người khác đầu tiên là giật mình, sau đó không biết ai đi đầu vỗ tay, sau đó "Phách phách" vỗ tay như sấm rọi trời quang! Mọi người trong lòng là: Con nhóc này cũng quá...đi, nói trong lời nói cũng quá hào phóng!

Lí Tô Mặc khoe miệng nhẹ nhàng, "Cám ơn." Tiếp theo cúi đầu đem ly rượu trên tay uống cạn.

Bạch Thủ không khỏi cảm thấy, tửu lượng tên này ghê gớm thật, đến bây giờ đã uống lên gần hai mươi ly rượu, kết quả sắc mặt vẫn bình thường như trước, ánh mắt hán vốn trong trẻo hiện tại lại càng sáng.



Lí Tô Mặc buông ly rượu, bên cạnh bồi bàn lập tức thay hẳn rót đầy ly, lại nói, Lí Tô Mặc lại một lần nữa cầm lấy ly rượu, ánh mắt hơi hơi đảo qua Bạch Thủ, giọng nói không cao không thấp, toàn trường đều có thể nghe thấy, "Vị tiểu thư xinh đẹp kia chính là người phỏng vấn tôi lần trước đi, ấn tượng rất sâu sắc, đến, tôi kính cô một ly."

Bạch Thủ chấn động, thân thể cứng ngắc.

Người chung quanh toàn bộ dùng ánh mắt hâm mộ ghen tị hận thù gắt gao nhìn chằm chằm Bạch Thủ.

Bạch Thủ cảm giác mình giống như bị vô số họng súng máy nhìn chằm chằm, chỉ cần không cẩn thận nói sai một lời thôi, loạt đạn bên trong sẽ bùng bùng bay về phía cô, đem cô bắn thành...tổ ong vô vẽ.

Bạch Thủ kêu rên: Đây quả nhiên là yêu tinh hại người, đã muốn làm cho cô mất mặt trước cả nước, bây giờ còn làm cô gây thù hằn với ngàn vạn phụ nữ a!

"Người kia là ai, giám đốc Lí nói muốn kính rượu cô." Nữ MC nói, ý là muốn Bạch Thủ nhanh thức thời đứng lên, người ta đại nhân vật muốn kính rượu cô, cô không nên không biết thời thế!

"Cô ấy là Bạch Thủ của tổ chúng tôi." Siren tỷ lập tức tiếp lời, nhân cơ hội gia tăng thêm ấn tượng trước mắt lãnh đạo.

Không có biện pháp Bạch Thủ chỉ có thể không được tự nhiên đứng dậy, ngoài cười nhưng trong không cười, "Ha ha, giám đốc Lí thật sự là trí nhớ tốt a, cư nhiên có thể nhớ rõ người vô danh như tôi vậy."

"Bạch tiểu thư bộ dạng xinh đẹp, tôi làm sao có thể quên đây." Hần lời vừa nói ra, vô số nữ nhân ánh mắt dấy lên hưng hực lửa hận, bùng nổ nhìn chằm chằm Bạch Thủ.

Bạch Thủ cảm thấy chính mình hiện tại đã trở thành tổ ong vô vẽ.

"Ha ha ha ha," cô cười gượng, "Cảm ơn giám đốc Lí ưu ái, tôi trước kính ngài."

Bạch Thủ âm thầm may mắn chính mình cái chén bên trong là tuyết xanh lục, cách khá xa người khác không phát hiện được, muốn nhanh chóng uống một hơi cạn sạch, để ngừa bị người khác nhìn ra.(Heo: tuyết xanh lục là cái gì mình hk bjk, có lẽ là tên một loại trà hay cocktail gì đó) (ND: Chắc trà xanh nhì? @\_@)

"Ai ai, Bạch Thủ, đây là tuyết xanh lục, như vậy rất không thành ý." Tiểu Bối e sợ thiên hạ chưa đủ loạn, lớn tiếng nói, mọi người lập tức dùng ánh mắt hèn mọn nhìn Bạch Thủ, ý tứ là không nhìn ra cô là người như vậy.

Bạch Thủ kêu rên, này Tiểu Bối, rất đáng giận! Cho dù bởi vì lời nói của Lí Tô Mặc mà ăn dấm chua, cũng không tất yếu phải vạch mặt cô trước bàn dân thiên hạ như vậy a, quả nhiên Tiểu Bối này thời khắc mấu chốt không dựa vào được!

"Chính là, đến đến đến, uống này." Vương Lâm lập tức từ một bên mang ra một chai rượu đỏ, giúp Bạch Thủ đem cái ly chứa tuyết xanh lục đổ đi, sau đó rót đầy rượu đỏ "Uống này."

"Cảm tình thâm một ngụm buồn, Bạch Thủ, cô một ngụm uống cạn ly a." Mỗi nam cũng gia nhập cục diện hỗn loạn.

Bạch Thủ nhìn chằm chằm cái ly rượu đỏ đầy sắp tràn ra trong tay, lại nhìn Lí Tô Mặc liếc mắt một cái, Lí Tô Mặc cũng vẻ mặt bình tĩnh nhìn Bạch Thủ, đáy mắt còn hiện lên một tia đắc ý vì tính kế thành công.

Bạch Thủ thắm máng hân ngây thơ, sau đó nhắm mắt, cắn răng liền đem ly rượu đỏ toàn bộ uống vào, nháy mắt trong miệng đều là mùi vị cay đắng.

Bởi vì uống quá mau, Bạch Thủ không cẩn thận sặc đến yết hầu, không khỏi "Khụ khụ" ra tiếng.

Tiểu Bối nặng nề vỗ vào lưng Bạch Thủ vài cái, "Ai ôi, cho dù là Lí thiếu gia tự mình mời rượu, cô cũng không cần thiết uống gấp như vậy."

Bạch Thủ mặt đỏ bừng, nhìn khắp nơi mọi người đều mang bộ dáng ta là người của Lí Tô Mặc, trong lòng một cỗ tức giận dâng lên, nhưng mà thanh âm lại vô cùng kiều mỹ, "Giám đốc Lí, tôi đã nâng cốc đáp lễ nha." Thức thời, anh kính rượu uống xong thì chạy nhanh đi cho tôi!

Lí Tô Mặc nhẹ nhấc, "Bạch tiểu thư rất sáng khoái."

Sáng khoái em gái anh!

"Làm sao có thể so sánh được với giám đốc Lí a."

"Uh, so ra còn kém a." Lí Tô Mặc gật gật đầu, vẻ mặt cô nói là lời nói thật, sau đó ngồi xuống, ngay cả rượu cũng không uống. Bạch Thủ trừng mắt to, này hóa rõ ràng kính hân rượu a, cư nhiên không uống?

Hắn không uống, chung quanh có không có người dám nói hắn! Bạch Thủ trong lòng ghen ghét khui đến chết!

Hắn ngồi xuống, người kính rượu cuối cùng – nam thực tập sinh bàn Bạch Thủ về mặt tối tăm, ánh mắt liếc nhìn Bạch Thủ cũng không thuận, làm như cô trước mắt cơ hội “gần gũi” Lí Tô Mặc của cậu ta!

Hắn cũng không ngừng lại, rõ ràng là nam nhân kia đến kính Bạch Thủ uống rượu, sau đó tự hắn ngồi xuống, cô có làm chuyện gì a! Nha nha, hắn thật nghĩ là muốn nịnh bợ thì chỉ có 1 ly rượu mà có thể thu phục người ta hay sao.

Mọi người lại bắt đầu cãi nhau uống rượu dùng bữa, Bạch Thủ chỉ cảm thấy toàn bộ bụng nóng rất khó chịu. Sau đó lấy tay sờ sờ hai má, cảm giác có chút nóng.

"Bạch Thủ, mặt của người rất đỏ nha." Mỗ thực tập sinh kinh hô, "Rất khoa trương, chỉ uống một ly rượu nha, liền mặt như vậy hồng?!"

Bạch Thủ bĩu môi, thực bình thường được chứ, người kêu một người chưa bao giờ chạm vào rượu lần đầu tiên uống nhiều rượu như vậy thử xem.

"Đúng thế, Bạch Thủ a, một người muốn phát triển trong ngành giải trí, như vậy không thể được."

Dù sao trong lúc bọn họ mãi lú rú, tiệc chia tay cuối cùng cũng xong, Lí Tô là người đầu tiên li khai, sau khi hắn rời khỏi, lãnh đạo đài cũng đi mất, đại nhân vật cũng đi rồi, tiểu nhân vật còn có thể không đi sao? Vì thế tốp năm tốp ba, đều về hết.

Bạch Thủ có chút choáng váng đầu, trước khi mọi người rời đi thì đã vào toilet, lúc đi ra, phát hiện mọi người ở đài truyền hình cơ bản đã đi hết.

Bạch Thủ khoe miệng hơi hơi gọi lên, tính gọi điện thoại cho Kỳ Liên, nói anh ta tới đón cô. Vì thế Bạch Thủ cúi đầu tìm di động trong túi, mới lòi “cục gạch” ra một nửa, có một chiếc xe thương vụ màu đen dừng bên cạnh cô.

Bạch Thủ xoay đầu, liền thấy cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, lộ ra một đôi con ngươi trong trẻo.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 25: Biển Số Xe “BZ726”

Bạch Thủ uống một ly rượu đỏ, có chút mơ màng, giờ phút này khuôn mặt trắng nõn của cô trở nên đỏ ửng, bên dưới ánh đèn trắng bệch lộ sự mê người.

Cửa kính xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt Lí Tô Mặc, chỉ thấy đôi con ngươi trong trẻo của hắn đang gắt gao nhìn chăm chăm cô.

Bạch Thủ thắc mắc, người này không phải đã đi từ sớm rồi sao? Như thế nào đến bây giờ vẫn còn ở đây? Hơn nữa hắn dừng ở đây làm gì? Muốn tiễn cô một đoạn? Ừm... khả năng này hình như không lớn.

Lí Tô Mặc ngồi trên xe, nhìn đôi mắt to ngật nước của Bạch Thủ, “Còn thất thần? Lên nhanh đi.”

Bạch Thủ 囧, cô cùng hắn rất quen thuộc sao? Vì sao lại dùng cái giọng người quen nói chuyện với cô!

Bạch Thủ “hừ” một cái, dương dương tự đắc giờ di động, “Tôi có bạn trai của tôi.” Ý tứ là, không cần anh xen vào việc của người khác! Anh làm ơn đi nhanh đi, chị đây rất không muốn nhìn thấy mặt anh!

Mắt Lí Tô Mặc tối đi, đáy mắt hiện lên một tia sáng lạnh, “Tôi quên nói với cô, chỉ sợ bây giờ Kỳ Liên đang ở trên máy bay.”

Bạch Thủ sững sờ nhìn Lí Tô Mặc, muốn nhìn cho rõ xem có phải hắn nói dối hay không, nhưng từ đầu tới cuối sắc mặt hắn vẫn bình thường, sau đó nghĩ tên này quanh năm suốt tháng đều là bộ mặt đó, nói dối mà mặt vẫn tỉnh như đang uống nước lọc, cho nên cô quyết định gọi cho Kỳ Liên.

Nháy mắt, đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nữ máy móc: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang tạm khóa, xin quý khách vui lòng gọi lại sau...” Bạch Thủ cúp điện thoại, trong lòng vạn phần nghi hoặc.

Vì sao Kỳ Liên đi công tác cũng không báo cô một tiếng, trước khi khai tiệc bọn họ rõ ràng vẫn còn nói chuyện phiếm. Làm sao mà mới chỉ qua mấy giờ, Kỳ Liên lại ở trên máy bay, nếu như mua vé máy bay, sau đó lập tức khởi hành trong một hai tiếng đồng hồ cũng không thể đi?

“Bà nội cậu ta bệnh cấp tính phải vào bệnh viện, bác sĩ nói thời gian không còn nhiều, cho nên con cháu trong nhà đều đi Singapore.” Lí Tô Mặc mở miệng.

“Anh làm sao mà biết?” Bạch Thủ nhìn chăm chăm Lí Tô Mặc, ngay cả rượu cũng tỉnh không ít.

“Bà nội cậu ta là bà ngoại chồng chị tôi.” Chị hắn cũng bay đi Singapore, bởi vì thời gian quá gấp, hắn cũng không kịp đặt vé máy bay sang giúp đỡ.

“Nhưng trước khi bắt đầu tiệc, anh ấy vẫn còn nói chuyện điện thoại với tôi.” Làm sao mà đi nhanh như thế được?

“Tôi có cần thiết phải lừa cô?” Lí Tô Mặc trả lời, sau đó nhìn Bạch Thù, “Cô còn không nhanh lên?”

Bạch Thù rất cốt khí lúc đầu, “Tôi cùng Lí tiên sinh không quen.”

Về mặt Lí Tô Mặc bình tĩnh nhưng đáy mắt lại hiện rõ giống như đang tức giận, gần từng tiếng nói với Bạch Thù, “Bạch Thù, tôi thấy đầu óc cô quá thật có vấn đề!”

Cái gì?! Lời này hẳn đã nói cô bao nhiêu lần rồi? Bạch Thù tức giận bạo phát, “Đầu óc anh mới có vấn đề! Tôi vốn không quen anh, anh rốt cuộc muốn thế nào?!”

Nói thế nào cô cũng là một nhân tài của đại học S, lại nhiều lần bị thằng nhãi này nghi ngờ đầu óc có vấn đề, thật quá đáng, quan trọng hơn là, về thực nữ cô gìn giữ hơn hai mươi mấy năm qua lại bị hắn phá vỡ, thật sự làm cô rất khó chịu!

Lí Tô Mặc rũ mắt xuống, nhìn đi động đen màn hình trong tay mình, “Muốn tôi làm sao?”

Đại khái là không khí quá mức quỷ dị, trong lòng Bạch Thù sinh ra ý nghĩ muốn lui bước, lập tức xoay đầu bỏ chạy, lại bị Lí Tô Mặc bắt ngờ xuống xe giữ chặt, “Nếu cô không muốn thấy báo ngày mai đăng tin “Nữ sinh viên cùng tổng giám đốc Phong Khiêm lôi kéo trước cửa khách sạn”, vậy thì tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời tôi.” Nói xong, Lí Tô Mặc chỉ thấy Lí Tô Mặc cúi đầu vào trong xe lấy điện thoại, sau đó cầm đi động của mình chụp hình hai người bọn họ, bối cảnh còn là trước cửa khách sạn!

Bạch Thù hỗn độn trong gió.

Trước mắt ai có thể nói cho biết, đây là tình huống gì?

Khóe miệng Lí Tô Mặc hơi cong lên, rất tốt bụng khuyên bảo, “Khuya rồi, không có giao thông công cộng, một mình nữ sinh như cô, không nên đi taxi về.”

Không lẽ đi xe anh thì nên? Bạch Thù giật giật mày, anh so với tài xế taxi còn nguy hiểm hơn!

Nhưng mà nghĩ đến lời uy hiếp của hắn, Bạch Thù tuy tức giận nhưng đành cam chịu ngồi lên xe Lí Tô Mặc.

Ngồi trên xe, Bạch Thù quay đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, không hơi đâu quan tâm Lí Tô Mặc đang ngồi cạnh cô.

Lí Tô Mặc cũng không quan tâm, ngồi nghịch điện thoại không nói lời nào, giống như về đáng sợ vừa rồi là ảo giác do chính cô tưởng tượng ra.

Hai người vẫn im lặng như vậy, mãi cho đến khi tài xế chạy xe đến dưới lầu phòng ngủ Bạch Thù

Lúc Bạch Thù xuống xe, nhìn Lí Tô Mặc vẫn im lặng như trước, đột nhiên phát hiện hắn cũng không phải quá xấu, vì thế không được tự nhiên nói, “Cảm ơn.” Sau đó lập tức chạy biến.

Trùng hợp bạn cùng phòng Tiểu Mã của Bạch Thù đi ra ngoài mua đồ ăn khuya, thấy Bạch Thù chạy như bay lướt nhanh qua người, ngay cả dáng cũng nhìn không rõ, cảm thấy nghi hoặc nhìn về phía trước thì thấy một chiếc xe đang đậu, Tiểu Mã cảm thấy nhìn rất quen mắt, nhìn kỹ bản số xe “BZ726”, nháy mắt Tiểu Mã nhớ đến, đây không phải là chiếc xe thường xuyên đậu dưới lầu phòng ngủ hay sao?

Tiểu Mã chú ý chiếc xe này chủ yếu vì biển số “BZ726”. Bởi vì theo cô nghĩ, dãy số này nhất định là vì Bạch Thù mới được tạo ra. BZ là tên viết tắt của cô ấy, 726 cũng là sinh nhật của cô ấy. Cho nên nhìn dãy số đó bị người khác sử dụng, cô cảm thấy rất đáng tiếc. Còn bởi vì chiếc xe này thường xuyên xuất hiện dưới lầu phòng ngủ, cứ như thế, Tiểu Mã liền nhớ kỹ.

Nhưng hôm nay cô nhìn thấy cái gì đây, Bạch Thù bước từ trên chiếc xe đó bước xuống! Điều này có nghĩa là gì? Nháy mắt trong lòng Tiểu Mã hiện lên một khả năng, vì thế muốn nhìn vào trong xe nhưng tiếc là cô chỉ vừa thấy bóng dáng một người đàn ông trẻ tuổi thì chiếc xe đã chạy mất.

Có phải là cô nghĩ nhiều rồi không? Tiểu Mã tự hỏi chính mình, nhưng mà, trên đời này không có chuyện gì là trùng hợp. Chiếc xe này mỗi ngày đứng dưới lầu phòng ngủ của mình, biển số xe lại có tên cùng sinh nhật bạn cùng phòng của mình, hơn nữa bạn cùng phòng của mình còn đi xuống từ trên chiếc xe kia, đáng vẻ như đằng sau có sói đuổi theo...

Tiểu Mã cô tuy dụi dằm nhưng cũng là nhân vật xảo trá, chỉ cần từ một đốm lửa cô cũng có thể nhìn ra cảnh lửa to cháy lan cả đồng cỏ. Nhưng mà nếu thật có một người thâm tình yêu thâm như thế, cô có nên nói cho sinh vật đơn bào như Bạch Thù biết?

Tiểu Mã nhúc nhúc, aiz... cô vẫn là không nên xen vào chuyện của người khác, hướng chỉ hiện tại bên cạnh Bạch Thù còn có Kỳ Liên, cô thân là người hâm mộ trung thành của anh, làm sao có thể khiến Bạch Thù rơi vào tay kẻ khác? Như vậy có lẽ là do cô suy nghĩ quá, trên đời này người cùng một thể hệ có thể đem ra so sánh với Kỳ Liên đúng thật là không nhiều lắm, trước mắt theo cô biết, tựa hồ chỉ có một vị Lý thiếu gia mới có khả năng., Người này thường xuyên được mọi người khen là thanh niên tài俊, còn như Phương Vũ Thanh, Cổ Sung Túc, Lưu Chí Hạo, tất cả đem ra so cũng không bằng Kỳ Liên. (ND: đám người này rõ ràng hơn xa Kỳ Liên!!! >\_

Cho nên, muốn đào góc tường của Kỳ Liên, khó! Trừ khi là Lí Tô Mặc ra tay. ㄟ ( \_ \_ ) ㄟ mà thôi, Lí Tô Mặc là thiên kiêu chi tử, làm sao có thể để ý Bạch Thù?

Vì thế, Tiểu Mã tiếp tục vui sướng mua đồ ăn khuya.

\*\*\*

Trên xe.

Tài xế Tiểu Trương nói với Lí Tô Mặc đang nhìn chăm chăm vào điện thoại, “Thiếu gia, Bạch tiểu thư hò hững với ngài như vậy, ngài vẫn tiếp tục theo đuôi sao? Hiện tại cô ấy đang cùng Kỳ thiếu gia yêu đương!”

Lí Tô Mặc không ngăn đầu, tiếp tục nhìn ảnh chụp trên di động, “Không có việc gì, trước sau gì cô ấy cũng là của tôi.”

Chỉ có khi đi mãi đụng đầu vào tường, chảy máu, biết đau, em mới chịu quay đầu lại, cho nên, tôi sẽ kiên nhẫn chờ em đặt tôi vào trong tim. (ND: A... Mặc ca ca...ngài thu lưu tiểu nữ a~ )

Lí Tô Mặc nghĩ, ngón tay vuốt ve màn hình di động, hé ra trên đó rõ ràng là ảnh chụp Bạch Thủ mặc lễ phục màu đỏ như lửa, cười đến xán lạng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 26: Giao bản đánh giá thực tập

Bạch Thủ chạy một mạch trở về phòng ngủ của mình, sau đó vỗ vỗ ngực, khí thế của Lí Tô Mặc quả thực quá cường đại, nhất định, tuyệt đối không bao giờ ngồi xe hán lần nữa, ngồi xe hán giống như muốn mất nửa cái mạng.

“Bạch Thủ, chẳng lẽ Kỳ đại thiếu gia biến thành sói xám đuôi theo sau cậu?” Tiểu Mật sờ sờ lớp mặt nạ rong biển trên mặt, dưới ánh đèn huỳnh quang nhìn thật khủng bố.

“Không có, anh ấy đi Singapore rồi.”

“Anh ta bỏ cậu ở đây đi Singapore một mình?” A La giống như phát hiện ra đại lục mới, lớn tiếng kinh hô.

Bạch Thủ bĩu môi, “Bọn tớ không phải là trẻ sinh đôi dính liền với nhau, có cái gì mà bỏ lại hay không.”

“Nhỏ vào, không có nửa điểm cảm xúc, cậu có chỗ nào giống như đang yêu! Nếu Kỳ Liên chạy, tớ xem cậu có khóc hay không!”

Bạch Thủ rầm rì một tiếng, “Tiểu Mã hôm nay “đi làm” chưa về sao?”

“Cậu ấy xuống đi mua đồ ăn khuya, không lẽ lúc này dưới lầu cậu không gặp cậu ấy?”

Bạch Thủ lắc đầu, “Không có.” Nói xong, sắc mặt Bạch Thủ khê biến, nếu lỡ như Tiểu Mã trùng hợp thấy cô từ trên xe Lí Tô Mặc đi xuống, không phải là chết chắc sao?!

Cho nên Bạch Thủ không yên lòng ngồi chờ Tiểu Mã trở về, 20 phút sau, Tiểu Mã về lại phòng ngủ, Bạch Thủ lập tức đi tới lôi kéo tay áo Tiểu Mã, vui tươi hơn hờ nói với cô ấy, “Tiểu Mã, cậu đã về.”

Tiểu Mã thần sắc quái dị nhìn Bạch Thủ, ngẫm lại vẫn quyết định không hỏi chuyện kia, vì thế buông bữa ăn khuya trên tay xuống, “Ờ...tiệc hôm nay thế nào?”

“Ừ...hương vị món ăn không tốt như trong lời đồn.” Bạch Thủ gật đầu.

Mọi người: Ai hỏi cậu chuyện đó?!

“Aiz...kỳ thật tớ rất tò mò cái vị MC soái ca nổi tiếng Trần Lập của đài truyền hình của cậu. Anh ta có xuất hiện trong buổi tiệc chia tay sao?” A La hỏi.

“Một MC nổi tiếng như vậy sao có thể vì một đám thực tập sinh mà ra mặt?” Tiểu Mật tiếp lời.

“A...đúng vậy.” Bạch Thủ gật đầu, “Ngay cả giám đốc đài truyền hình cũng tới.”

“Cái gì, ngay cả giám đốc đài truyền hình cũng xuất hiện trong tiệc chia tay thực tập sinh? Chẳng lẽ trong đám thực tập sinh các cậu có vị công tử tiểu thư nào?”

“Không có.” Bạch Thủ không nói dối, bởi vì trong đám thực tập sinh thật sự không có ai là công tử tiểu thư, tuy vậy nhưng điều đó không có nghĩa là sau lưng bọn họ không có vị công tử tiểu thư nào làm chỗ dựa.

Tiểu Mã bắt đầu ăn bữa khuya, “Nói, Bạch Thù, sao Kỳ đại thiếu gia nhà cậu không thấy gọi điện tới?”

“Anh ấy sao, còn trên máy bay.” Bạch Thù bĩu môi, “Bà nội anh ấy bệnh nặng, anh ấy phải đi Singapore.”

“Ra là vậy.” Tiểu Mã gật đầu, có chút suy tư.

Bạch Thù thấy biểu tình là lạ của Tiểu Mã, trong lòng có chút không yên, cô không biết Tiểu Mã có thấy Lí Tô Mặc hay không, nhưng Tiểu Mã không nói gì, có thể là không thấy Lí Tô Mặc đi, bằng không với tính tình của cô ấy, không hỏi cô mới lạ, dù sao ngày trước Tiểu Mã vẫn hâm mộ Lí Tô Mặc hơn Kỳ Liên.

Mấy người bọn họ cùng nhau đi giao bản nhận xét thực tập, trên đường trở về thì gặp Lí Anh, xem bộ dáng cô ta, giống như cũng đi giao bản nhận xét thực tập.

Lí Anh vừa thấy Bạch Thù, đã dậm mạnh chân xuống đất, tiếng “cộp cộp” của giày cao gót vang lên, sau đó nhanh chóng biến mất.

Để lại mấy người hỗn độn trong gió. Cho dù bị tướng mạo của cô đã bại, cũng không nhất thiết phải thù hận như vậy đi? Lòng ghen tị của phụ nữ quả thật không thể nói lý.

Cũng phải nhắc đến, Lí Anh này là hoa khôi hệ biểu diễn, dáng vẻ cũng đẹp động lòng người, giống như Bạch Thù là kiểu hình bình hoa. Nếu hai đại mỹ nhân đẹp cùng một dạng, rất tự nhiên sẽ dẫn đến hai nguồn ý kiến đối lập của quần chúng, cho nên người ở đại học S tán gẫu, không thể không nhắc đến sự đối lập của cô ta cùng Bạch Thù.

Đầu tiên là dáng người, ngực Bạch Thù cup 34C+, mà cô ta, chỉ có 32B, sau đó là vóc dáng, Bạch Thù cao hơn 1m7, còn cô ta chỉ có 1m62.

Ánh mắt, cả hai đều có mắt phượng, khác nhau ở chỗ Bạch Thù hai mí, cô ta một mí. Ánh mắt hai người đều ngập nước, ai nhìn cũng muốn nhũn ra.

Mũi cả hai đều đẹp, miệng cũng thế, nhưng sắc môi Bạch Thù có thêm chút mềm mại.

Cho nên so sánh thế nào, vị đại mỹ nhân Lí Anh này đều thua kém.

Cô nàng Lí Anh này từ nhỏ đến lớn đều được ca tụng là hoa hậu giảng đường, đệ nhất mỹ nữ, mỹ nữ sát thủ, kết quả lên đến đại học, vị “mỹ nữ sát thủ” này bị “sát”, quan trọng hơn hết, điểm trúng tuyển hệ phát thanh so với hệ biểu diễn cao hơn gần 200 điểm, cô ta có thể dễ dàng tha thứ cho việc có người đẹp hơn mình nhưng lại không thể dễ dàng tha thứ cho loại mỹ nữ đã đẹp còn giỏi hơn cô ta!

Cho nên Lí Anh đối với Bạch Thù không đội trời chung.

“Phải nói, con nhóc này muốn đi quay phim truyền hình, vẫn là loại phim thần tượng có nữ chính ngu ngốc.” Tiểu Mật nhìn bóng dáng Lí Anh, vô cùng bất quái nói.

“Tớ cũng nghe nói, giống như kim chủ của cô ta ra mặt, bỏ tiền lãng-xê cho cô ta.”

“Thật tốt, nếu kim chủ của tớ mà có thể bỏ tiền ra cho tớ đi dẫn chương trình truyền hình thì thật tốt.” Tiểu Mã hâm mộ vô cùng.

Bạch Thù 囧, “Thôi đi, các cậu không phải đã có hợp đồng hết rồi sao, chỉ chờ các cậu tốt nghiệp là có thể đi dẫn chương trình, như vậy là tốt rồi, còn hâm mộ cô ta làm gì?”

“Cũng chỉ thế thôi, lần này diễn chung với cô ta là tiểu thiên vương châu Á Hoàng Hạo.” Tiểu Mật ai oán không thôi, “Phim thần tượng nhất định không thiếu cảnh hôn nhau, chỉ cần nghĩ đến cảnh cô ta cùng A Hạo diễn, tớ liền có cảm giác bất bình a.”

“Hoàng Hạo?” Bạch Thù 囧, trong ấn tượng của cô tựa hồ không xuất hiện vị này.

“Chính là anh ta!” Tiểu Mật cười cười lấy ra iPhone4S của cô ấy, chỉ thấy trên màn hình là một người đàn ông lửa nửa người trên.

Đối với loại đàn ông này Bạch Thù không có chút thiện cảm nào, cho nên có chút ghét bỏ nói, “Cũng chỉ thế thôi.”

“Cái gì?!” Tiểu Mật giận, “Cái gì mà cũng chỉ thế thôi? Người ta là đệ nhất soái ca châu Á!”

“Là ai phong? Danh hiệu không có một chút tính chân thật nào như vậy mà cậu cũng tin? Cậu thật sự ngốc như vậy?” Bạch Thù buông tay.

Nhưng mà những lời nói vừa rồi của cô đều bị ba người còn lại trong phòng ngù khinh bỉ.

Bạch Thù ủy khuất, sao một đám bọn họ đều không có mắt thẩm mỹ đến như thế? ㄟ ( ˊ \_ ˋ ) ㄟ

Hoàng Hạo này nhiều lắm cũng chỉ có thể nói là dễ nhìn, cách đệ nhất soái ca châu Á còn một khoảng xa, cô còn biết một số người so với anh ta còn đẹp hơn.

“Aiz...tớ cũng muốn cùng trai đẹp hôn nha!” Tiểu Mã ảo tưởng.

Bạch Thù không chấp nhận được danh xưng kia, lập tức cùng đám bạn cùng phòng nói, “Vây các cậu nói thử xem, Kỳ Liên đẹp hay anh ta đẹp hơn?”

Đám người Tiểu Mã hồ hững, sau đó khinh bỉ nhìn Bạch Thù, “Mất cậu có phải có vấn đề hay không? Nhất định phải hỏi vấn đề không cần thiết này sao?”

Bạch Thù 囧, “Kỳ Liên vốn đẹp hơn anh ta, cái danh đệ nhất soái ca của anh ta quả thật là hữu danh vô thực.”

Mọi người hắc tuyến, A La nói, “Tớ biết điều đó là bất công với người đàn ông của cậu, nhưng mà, danh hiệu “đệ nhất soái ca” này là của một tạp chí quảng cáo phong cho anh ta, có cần phải phản ứng mạnh như thế không?”

Bạch Thù gật gật đầu, “Được rồi, anh ta là soái ca.”

Mọi người lúc này mới vừa lòng, lại nghe thấy Bạch Thù nói tiếp, “Nhưng cũng không phải đệ nhất soái ca châu Á, chúng ta đều là người làm phương diện tin tức, nhất định phải kiên trì nguyên tắc tôn trọng chân tướng sự thật.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 27: Phán đoán của tiểu mã

Đám người cười nói náo nhiệt, rất nhanh đã trở về phòng ngủ, lúc này, chuông điện thoại của Bạch Thù vang lên.

Tiểu Mật ái muội nhìn Bạch Thù, “Kỳ đại thiếu gia lại gọi? Chắc chắc, quốc tế đường dài nha...”

Mặt Bạch Thù ửng đỏ, không quan tâm nhóm bạn cùng phòng liên tục nháy mắt mà tiếp điện thoại, “Vâng?”

“Có thời gian không?” Giọng đàn ông trầm thấp, mang theo vẻ gọi cảm thán nhiên truyền tới.

Bạch Thù hóa đá, thanh âm này, không phải là của Lí Tô Mặc sao? Còn nữa, làm sao hắc lại gọi cho cô? Hắc làm sao biết số của cô?

Bởi vì điện thoại của Bạch Thù quá kém, cho nên đám bạn cùng phòng bên cạnh cô tò mò dùng ánh mắt ái muội đánh giá cô.

Bạch Thù 囧, ngay cả trả lời cũng không thêm trả lời, lập tức cúp điện thoại.

“Đó không phải là giọng của Kỳ đại thiếu gia, thành thật khai báo, cậu bắt đầu ngoại tình lúc nào?” Tiểu Mật cười gian.

“Tớ không biết anh ta!” Bạch Thù vội vàng giải thích.

“Không biết? Không biết mà lại nói chuyện giống như bạn bè lâu năm, cậu cho rằng chúng tớ là con nít ba tuổi chỉ số thông minh không đủ 70 hay sao?” A La nháy mắt ái muội.

Bạch Thù muốn khóc, Lí Tô Mặc thật sự chỉ biết hại người. Vì thế lại giải thích, “Các cậu hiểu lầm rồi, là gọi nhầm số.”

Bạch Thù rơi lệ, lúc này, điện thoại lại gào lên, Bạch Thù nhìn cũng không thêm nhìn, trực tiếp ngắt điện thoại, chờ sau đó mới phát hiện người gọi tới là Kỳ Liên.

Bạch Thù 囧, lập tức gọi lại, ngay cả cước điện thoại quốc tế đường dài rất đắt cũng quên mất, Kỳ Liên bên kia nhắc máy, “Sao lúc nãy ngắt điện thoại của anh?”

“Ách... ần nhầm...”

“Anh còn tưởng em xảy ra chuyện gì.”

“Bà nội anh thế nào rồi?”

“Còn trong phòng quan sát.” Kỳ Liên có chút mất mát.

Trong lúc nhất thời hai người trầm mặc gần một phút, đột nhiên, bên tai Bạch Thù vang lên tiếng “tút...tút”, Bạch Thù kinh ngạc, sao lại ngắt rồi? Kỳ Liên sẽ không chủ động ngắt điện thoại của cô, huống chi bọn họ còn chưa kịp nói cái gì.

Bạch Thù lại gọi một lần nữa, bên tai vang lên giọng nữ thanh thúy: Cước phí của bạn không đủ để thực hiện cuộc gọi này...

Một đàn quạ đen bay ngang đầu Bạch Thủ...

“Minh nhớ rõ hôm kia mới nạp ba mươi đồng mà...” Bạch Thủ rầu rĩ nói.

Mấy cô bạn cùng phòng đứng cạnh Bạch Thủ nghe trộm mặt đầy vạch đen.

Tiểu Mã nói, “Chưa thấy qua cái di động nào sát phong cảnh như vậy.

Tiểu Mật nói, “10086 quả nhiên sắc bén.”

A La nói, “Qua chuyện này đã để lại cho chúng ta bài học xương máu, không thể tùy tiện gọi điện thoại quốc tế đường dài.”

\*\*\*

Xe Lí Tô Mặc đứng ở dưới lầu phòng ngủ của Bạch Thủ, giờ phút này hắn ở trong xe nhìn cái điện thoại đang phát ra tiếng “tút...tút” không ngừng, trầm mặc một lát, sau đó cúi đầu cười ra tiếng, trong lòng thầm nghĩ, trên đời này cũng chỉ có cô mới dám ngắt điện thoại của hắn.

Lại gọi một lần nữa, lại nghe thấy, “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang bận, xin gọi lại sau...”

Lại gọi, vẫn như vậy.

Lí Tô Mặc trước giờ đều không bận tâm thứ gì lúc này gương mặt cũng hơi vẩn vơ. Kỳ thật hôm nay hắn đến là muốn mang cô đi gặp vài người cần thiết, về sau khi cô tiến vào vòng giải trí cũng dễ dàng hơn, cho nên hắn muốn vì cô san phẳng con đường phía trước, nhưng mà người phụ nữ này, thật đúng là có bản lĩnh chọc điên hắn.

Nghĩ một chút, vẫn là quên đi, giống như lời cô nói, bọn họ vẫn chưa đến mức quen thuộc như vậy. Tuy sự thật là, cô không quen thuộc hắn, nhưng hắn lại quen thuộc cô đến khắc vào trong xương.

Tiếp tục yên lặng như bây giờ cũng tốt, dù sao, cô cũng chỉ có thể là của hắn, cô chỉ có thể ở bên người của hắn mà thôi!

Một lúc sau, Lí Tô Mặc nói với tài xế Tiểu Trương, “Đi thôi.”

“Vâng, thiếu gia.”

Sau đó, chiếc xe màu đen rời đi.

Lúc đám người Bạch Thủ đi đến dưới lầu phòng ngủ, vừa vặn thấy khởi động rồi đi.

Mắt Tiểu Mã sáng lên, nhanh chóng nhìn về biển số xe “BZ726”, lại là 726, tần suất chiếc xe 726 này xuất hiện dưới phòng ngủ ngày càng nhiều nha.

Đương nhiên, Tiểu Mã sẽ không tin chuyện này chỉ là trùng hợp, cho nên cô thâm ý nhìn thoáng qua Bạch Thủ, trong giây lát liền nhớ đến cú điện thoại bị Bạch Thủ ngắt kia...

Giống như những điểm rời rạc ấy dần dần nổi thành một đường thẳng, “Chân tướng” sự tình dần dần hình thành trong đầu Tiểu Mã.

Chủ nhân chiếc xe vừa rồi, rất có khả năng chính là người mới gọi cho Bạch Thủ, lại bị Bạch Thủ ngắt máy, hơn nữa xác suất vị tiên sinh này cùng vị tiên sinh đưa Bạch Thủ về tối hôm qua là cùng một người có tới 90%!

Không nói đến việc người này có thể ngồi trong chiếc xe sang như thế, chỉ bằng hắn có thể làm một cái biển số xe có ý nghĩa đặc thù như vậy, có thể khẳng định bối cảnh người này không đơn giản!

Quan trọng nhất là, người này đã thích Bạch Thủ từ năm nhất! Phải biết rằng cô đã nhìn thấy chiếc xe tối qua từ lúc vừa vào đại học cho đến khi học năm tư! Thâm tình như vậy, nếu là phụ nữ thì đều phải cảm động!

Tiểu Mã đoán, người đó nhất định là rất yêu Bạch Thủ, hơn nữa cũng rất hiểu cô ấy, biết cô ấy không muốn yêu đương trong bốn năm đại học, cho nên luôn đứng sau lưng Bạch Thủ nhìn cô ấy, chờ cô ấy tốt nghiệp, sau đó hắn mới bắt đầu theo đuổi. Nhưng lại không nghĩ tới giữa đường xuất hiện Kỳ đại thiếu gia, hắn nóng nảy, cho nên hiện tại mới bắt đầu liên tục xuất hiện, thậm chí bắt đầu biểu hiện.

Đương nhiên, hết thảy vẫn còn chưa có chứng cứ, chỉ là Mã Thiên Thiên cô đoán thôi. Nhưng nếu những điều cô đoán là chính xác, như vậy thì đối thủ cạnh tranh của Kỳ Liên quá mạnh rồi!

Không biết làm sao, cô lại thấy vị tiên sinh thần bí kia lại thích hợp với Bạch Thủ hơn Kỳ Liên...

Sau khi đầu óc Tiểu Mã loạn nghĩ một lúc liền vô cùng hưng phấn, cô cảm thấy 80% phán đoán của mình là chính xác nha!

Cũng có thể, cô cảm thấy trên đời này khó đoán nhất là tình cảm của đàn ông. Suy nghĩ mãi, Tiểu Mã nhin không được hỏi Bạch Thủ, “Bạch Thủ, vậy người vừa gọi cậu rốt cuộc là ai?”

Bạch Thủ nghe thấy Tiểu Mã hỏi lại lần nữa, trong lòng không ổn định, nghĩ có phải là Tiểu Mã đã nhìn thấy cái gì rồi không nhưng sau đó lại nghĩ, cô có gì phải sợ, cô vô cùng bình thường, trước giờ cũng chẳng liên quan gì đến Lí Tô Mặc, không có gì phải hoảng sợ, vì thế rất bình tĩnh trả lời, “Thật sự là người lạ, tớ cũng không hiểu làm sao người đó có thể dùng giọng điệu quen thuộc như vậy để nói, chỉ có thể nói rằng, đầu năm nay biến thái xuất hiện nhiều lắm.”

Tiểu Mã cảm thấy không thể moi ra được tin tức hữu dụng gì từ Bạch Thủ liền nhún vai, sợ gì, bản lĩnh lớn nhất của Mã Thiên Thiên cô là điều tra bát quái, chân tướng sự tình nhất định sẽ có một ngày được đưa ra ánh sáng.

Bạch Thủ nhìn Tiểu Mã suy nghĩ, trong lòng có chút buồn phiền. Phải biết toàn bộ hệ truyền thông này, Mã Thiên Thiên là người hóng bát quái giỏi nhất, chỉ cần để lại một chút dấu vết là có thể tra ra được tin tức kinh thiên động địa, giống như phiên bản của Kha Nam tái xuất giang hồ! Còn có cuộc gọi kia của Lí Tô Mặc cũng khiến cô phiền lòng, hai người rõ ràng không quen, thậm chí cũng chưa từng trao đổi số điện thoại, vậy thì hẳn tìm cô làm gì chứ?

Sẽ không có khả năng muốn bao cô đâu nhỉ, cô vẫn chưa đến nỗi tự ki rằng người đàn ông kiêu ngạo như Lí Tô Mặc có thể coi trọng cô. Dù sao câu đầu tiên hẳn nói với cô là “Tôi không thích phụ nữ nhìn giống hồ ly tinh”, hơn nữa, thân phận trước mắt của cô là bạn gái Kỳ Liên, lấy gia thế bối cảnh của Lí Tô Mặc, cộng thêm vẻ ngoài của hắn, sẽ không đến mức xuống tay với người yêu của bạn thân chứ!

Vậy tại sao những hành vi khác thường của hắn hiện tại có vẻ giống như thế?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 28: Tụ tập ở quán bar

Bên trong phòng VIP của quán bar “Thiên”, một đám công tử ngồi trên sofa uống rượu nói chuyện phiếm. Nhìn qua biểu tình của mỗi người đều thập phần thích ý, giống như mọi căn thẳng đến đây đều được giải tỏa.

“Aiz... cậu nói xem, tại sao mà Lí Tô Mặc vẫn còn chưa đến?” Trần Hòa Hải giờ cái ly của mình lên, nhìn chằm chằm màu trắng bên trong không ngừng song sánh, vẻ mặt vô cùng thần nhiên.

“Còn 2 phút nữa.” Tiêu Tinh nhìn đồng hồ của mình, “Tên kia chưa bao giờ sớm một giây, cũng không muộn một giây, đúng là gian thương đề cao tiêu chuẩn lợi ích!”

“Cậu ta là hạt mầm của Lí gia, ông nội, bác, cha cậu ta còn đang chờ cậu ta thừa kế công ty của của mẹ.” Biểu tình Tiền Dương có chút chán nản.

“Thì có sao, cậu xem không phải tớ cũng tiếp quản công ty của mẹ sao?!” Triệu Đại Vĩ buông tay.

“Cậu còn có anh trai giúp đỡ, còn vấn đề của cậu ta là không có ai giúp!”

“Cũng đúng, nhưng tớ vẫn còn nhiều thắc mắc, A Mặc không muốn dính dáng đến ngành báo chí, vậy tại sao lại đồng ý xuất hiện ở đài truyền hình B?”

Cố Tử Minh nháy mắt mấy cái, “Tớ cũng rất ngạc nhiên.”

“Me too!” Tiền Dương nhảy đến bên người Cố Tử Minh.

Sau 2 phút, đang nói, cửa phòng bao mở ra.

Thân ảnh cao to củ Lí Tô Mặc xuất hiện trước mặt mọi người. Tiền Dương cảm khái một câu, “Quả nhiên là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo xuất hiện.”

Cặp mắt hoa đào hẹp dài củ Lí Tô Mặc hơi nheo lại, khóe miệng cong lên, “Nói xấu gì tớ sao?”

“Sao có thể nói xấu ngài được, như vậy không phải là muốn chết sao?” Trần Hoà Hải cười tùm tùm nói, hai chân gác lên bàn thủy tinh.

Lí Tô Mặc tìm vị trí ngồi xuống, Triệu Đại Vĩ bên cạnh lập tức đưa qua một ly rượu, “Nói, A Mặc, đám anh em bọn tớ đều rất ngạc nhiên nha, sao cậu lại lên truyền hình?”

Lí Tô Mặc nâng mí mắt, “Vì sao tớ không thể lên truyền hình?”

“Cậu ngay cả một góc nhỏ khuôn mặt cũng không chịu xuất hiện, lại đồng ý cho người ta phỏng vấn? Còn nhớ có người chụp hình con chó nhỏ củ cậu đưa lên đầu đề tạp chí, cậu giải quyết thế nào? Trực tiếp thu mua tòa soạn đó, lại làm cho tên kia không ngóc đầu lên nổi trong giới! Không phải là cậu không muốn ảnh chụp củ mình xuất hiện trước mặt công chúng sao?”

“Lần này không giống.” Lí Tô Mặc bình tĩnh uống một ngụm rượu trong ly, sau đó lại nói với Triệu Đại Vĩ, “Nếu tớ đồng ý, cho dù là đưa cuộc sống củ



tớ lên trang đầu tạp chí, tớ cũng không ý kiến; còn nếu tớ không đồng ý, cho dù là trên tạp chí xuất hiện một chút bóng dáng thôi, tớ cũng đem bọn họ diệt sạch!”

Đám người hai mặt nhìn nhau, được rồi, A Mặc là người khó nắm bắt nhất trong nhóm bọn họ.

“Nhưng mà tớ còn nghe nói, cậu dự tiệc cảm ơn của đài truyền hình? Xem ra cậu rất mong đợi đến đài truyền hình kia?” Trần H òa Hải cười tà mị.

Lí Tô Mặc khẽ nâng mày, “Tớ nghe nói, di gần đây ảm ỉ tìm cậu.”

Trần Hòa Hải nháy mắt đem chân gác trên bàn thủy tinh để xuống, thân mình ngồi thẳng, “A Mặc, chúng ta là anh em tốt.”

Lí Tô Mặc cười yếu ớt lộ ra hai lúm đồng tiền, “Không phải bao giờ đâu?”

Lời này nói ra tất nhiên là có thâm ý! Lý giải đầu tiên là: Chúng ta lúc nào cũng là anh em tốt, ai nói không phải đâu? Thứ hai là, trước mắt chúng ta vẫn là anh em tốt, nhưng nếu cậu vẫn tiếp tục muốn nói chuyện bát quái, tôi cũng không thể cam đoan mỗi giây mỗi phút đều là anh em tốt.

Người thành tình như Trần Hòa Hải tất nhiên lập tức hiểu ngay, ngáy mắt ngậm miệng, cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Cố Từ Minh cùng Tiền Dương không hiểu ra sao, không rõ đã phát sinh chuyển biến gì? Nhưng mà nhìn đến dáng vẻ rầu rĩ của A Hải, bọn họ chỉ biết, khẳng định là A Mặc đã làm cho A Hải nham hiểm kinh ngạc, tuy rằng bọn họ không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà có thể nhìn A Hải kinh ngạc, bọn họ thật cao hứng, ai bảo A Hải ăn bọn họ vô số lần, nhưng bọn họ mãi vẫn không thể vì mình “báo thù”?  
~ ( \_ \_ ) ~

Triệu Đại Vĩ không vui, hần cũng muốn lấy tin tức, vừa vặn A Hải hỏi đến chuyện hần quan tâm, nhưng tại sao A Hải lại không tiếp tục nói?

Vì thế Triệu Đại Vĩ nói, “A Mặc, tại sao cậu lại không trả lời?”

Lí Tô Mặc nhìn mắt Triệu Đại Vĩ, “Đại vĩ, tớ nghe nói công ty cậu muốn quay một bộ phim?”

“Ừ, đang tính chụp ảnh. Có thể nói, bộ phim này là hoành tráng nhất năm của công ty!” Triệu Đại Vĩ vừa nói đến công việc của mình, ánh mắt đều sáng, không hổ là ông chủ công ty giải trí.

“Là phim gì vậy?” Mọi người cũng bị biểu tình phong phú trên gương mặt của Triệu Đại Vĩ hấp dẫn.

Hai người Tiểu Tinh cùng Trần Hòa Hải không vui, liếc mắt nhìn lẫn nhau một cái, lại nhìn Lí Tô Mặc lộ vẻ cười yếu ớt ngồi ở ghế sofa đối diện. Ánh mắt hai người đều lóe lên tia sáng, khẳng định là có chuyện gì đó ở đây. Nhưng với tính cách của Lí Tô Mặc, cậu ta không muốn nói, ai cũng moi không ra được nửa thông tin.

“Tên bộ phim đó là “Câu lạc bộ tình yêu”, là phim thần tượng dài ba mươi tập.” Triệu Đại Vĩ nháy mắt nói.

“Trời..còn tưởng là phim điện ảnh.” Cố Từ Minh lập tức khinh thường, sau đó trở lại chỗ ngồi của mình.

Triệu Đại Vĩ nổi giận, nói với Cố Từ Minh, “Thằng nhóc cậu thì biết cái gì!”

“Cậu ta biết tán gái.” Tiền Dương không phúc hậu phá, Triệu Đại Vĩ và Cố Từ Minh đều liếc mắt xem thường.

“Sao công ty cậu lại quay phim thần tượng?” Trần Hoà Hải ngồi ở trên sofa, vẻ mặt nghi hoặc. Phải biết rằng, công ty của Trần Đại Vĩ là công ty giải trí đứng đầu trong nước, dưới trường không biết có bao nhiêu ngôi sao, quan trọng nhất là, các tác phẩm công ty bọn họ sản xuất đều là các bộ phim điện ảnh lớn, phòng bán vé, danh tiếng cũng là đứng nhất! Hiện tại lại tự hạ thấp giá trị bản thân đi lên kế hoạch quay phim thần tượng, đây là muốn làm gì?

Triệu Đại Vĩ cười ngốc, “Đây là kịch bản mà người phụ nữ của tớ viết.”

“Cái gì! Cậu lúc nào thì đi tìm phụ nữ? Chỉ vì cô ta mà đồng ý chuyện này?” Tiền Dương lớn tiếng ngăn cản.

Triệu Đại Vĩ nổi giận, “Nếu tác phẩm của cô ấy không tốt tổ sẽ đồng ý làm sao? Huống chi công ty cũng không phải chỉ có một mình tớ!”

“Một câu chuyện tình yêu...” Cố Từ Minh ngẩn đầu bốn mươi lăm độ nhìn trời. (ND: Anh khẳng định là anh nhìn trời mà không phải là trần nhà...?  
=\_|||)

“Đúng là Triệu Đại Vĩ...” Thân mình Tiền Dương run rẩy.

“Cậu cảm thấy thế nào?” Cố Từ Minh nhìn Tiền Dương.

Tiền Dương lắc đầu, “Cậu ta thích chịu khổ, tương lai đó, tớ không cách nào tương tượng ra.”

"Cố Từ Minh, Tiền Dương!" Mặt Triệu Đại Vĩ trở nên đỏ bừng, “Đại gia ta có tình yêu, các cậu không cần phải hâm mộ ghen tị hận đâu!”

Cố Tử Minh, Tiền Dương khoa trương đẩy ngã người nào đó xuống ghế sofa, “Thần ơi, lời nói của đàn ông đứng đầu như bọn tớ mang mười phần ‘khue oán’, cậu không muốn sống sao?” (ND: Theo ta hiểu “khue oán” ở đây giống như là ca thán, cái kiểu như mấy nữ nhân ngồi trong phòng than thở thời xưa í >\_

Tiền Tinh nhìn đám bạn tốt, lại không được tự nhiên nhìn Triệu Đại Vĩ, “Được rồi, bọn tớ biết cậu đang yêu. Nếu đã quyết định thì mang đến cho bọn tớ nhìn một cái cũng tốt.”

“Tớ cũng tò mò, không biết phải là người phụ nữ như thế nào mới có thể khiến cho người đàn ông cường tráng như Triệu Đại Vĩ trở nên giống như vợ hiền.” Trần Hoà Hải mỉm cười nhìn Triệu Đại Vĩ.

Mặt Triệu Đại Vĩ từ màu đỏ biến thành màu gan heo, thậm chí còn có xu thế chuyển xấu đi, nghiêng rang nhãn nhó nói, “Bộ dạng người phụ nữ của tớ rất đáng yêu.”

“Cậu đừng nói đáng yêu, tớ sẽ nghĩ đến năm ấy khi xuống nông thôn, cậu nhìn con heo mập đang liêu mạng ăn, sau đó cười hớ hớ nói với tớ ‘Con heo này thật đáng yêu!’” Nói xong, da đầu Cố Tử Minh run lên.

Mọi người hóa đá, Triệu Đại Vĩ nổi điên.

Náo loạn hồi lâu, Triệu Đại Vĩ tiếp tục nói, “Dáng vẻ người phụ nữ của tớ không giống đám phụ nữ ngày nay, một đám gầy giống như sào trúc.”

“Phi...nhìn mập giống nheo thì mới đẹp?” Cố Tử Minh bày ra vẻ mặt, “Tớ chỉ biết mắt thẩm mỹ của cậu có vấn đề.”

“Bạn gái tớ cũng không phải heo!”

Tiền Dương nói, “Chiều cao, cân nặng, ba vòng.”

“Ách...chiều cao...ừm...ngang ngực tớ.”

“Tốt lắm, không đến 1m6.” Cố Tử Minh từ từ mở miệng, rước lấy một cái nhìn xem thường của Triệu Đại Vĩ.

“Cân nặng...ừm...hắn là không nặng, tớ ôm rất thoải mái, có thịt.”

“Khăng định vượt quá 60kg.” Cố Tử Minh lại sâu kín mở miệng.

“Ba vòng, hắc hắc...rất chuẩn.” Nói xong, Triệu Đại Vĩ về mặt dâm đang nở nụ cười.

“60kg mà ngực còn không lớn, vậy thì đi chết luôn cho xong.”

Lí Tô Mặc nói, “Thật ra tớ tò mò hơn là, bộ phim này của cậu, do ai diễn?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 29: Nhận được thông báo

Bạch Thủ nhàm chán cắn quả táo, một tay cầm điện thoại, mắt không nháy đến một cái nhìn chăm chăm màn hình, ba mươi giây sau, điện thoại di động đột nhiên vang lên, Bạch Thủ nhìn cũng không thèm nhìn liền nhận, “Alo?”

“Là tôi.”

Cả người Bạch Thủ run lên, lại là hắn – Lí Tô Mặc! Ông trời ạ, gần đây hắn làm âm hồn mãi không tan sao?

“Lí tiên sinh có chuyện gì sao?”

Lí Tô Mặc ở đầu dây bên kia trầm mặc một lúc, “Tôi nhớ hình như học kỳ này cô không bận.”

Một tay Bạch Thủ cầm điện thoại, một tay cầm quả táo đưa lên miệng, răng rắc cắn một ngụm, “Lí tiên sinh, học kỳ này tôi có bận hay không thì liên quan gì đến anh?”

“Bạch Thủ...” Thanh âm Lí Tô Mặc rất nhẹ, “Hình như cô đã quên trong tay tôi vẫn còn tấm ảnh chụp chúng ta ở khách sạn!”

Bạch Thủ giật, buông quả táo trong tay ra, “Cái gì? Lời nói mập mờ như vậy là sao! Rõ ràng chúng ta đi từ trong khách sạn ra, khi nào thì thành chúng ta cùng vào khách sạn?”

“Hừ... hóa ra là chúng ta cùng nhau từ trong khách sạn đi ra.”

Bạch Thu hóa đá, vì sao sự thật là như vậy, nhưng vào lời hán lại trở thành mập mờ không rõ! >\_

“Lí tông, Lí thiếu, Lí công tử, có thể nói cho tôi biết hay không, tôi rất cuộc đắc tội anh ở chỗ nào?”

“Cô đắc tội tôi còn thiếu sao?” Lí Tô Mặc kinh bỉ thả lại một câu.

Bạch Thu tiếp tục hóa đá, sao cô lại hỏi ra vấn đề ngu như vậy?

“Haha... Lí công tử, nam tử hán đại trượng phu, sẽ không so đo cùng với một cô gái nha.”

“Bạch Thu, cô ghét tôi lắm sao?”

Bạch Thu nhú mày, chuyện này còn chưa rõ sao? ㄟ ( ㄟ \_ ㄟ ) ㄟ

“Haha... sao có thể được... lí công tử phong độ vẫn nhấ, cách nói năng bất phàm, là tình nhân trong mắt ngàn vạn cô gái. Anh không biết...” Bạch Thu còn đang muốn tiếp tục nói, điện thoại đã bị ngắt!

Bạch Thu nhìn điện thoại mình phát ra âm thanh “tút tut”, không thể tin nháy mắt mấy cái, cô bị ngắt điện thoại? Cái gì đây, cô vậy mà bị ngắt điện thoại! Rõ ràng là anh ta gọi điện thoại tới trước, hiện tại cô còn chưa nói xong, hán lại ngắt điện thoại!

Dựa vào cái gì?!

Bạch Thu tức giận cắn quả táo một ngụm thật mạnh, quay đầu nhìn vào trong gương mới phát hiện mặt mình “xanh mét”.

Bạch Thu phần nộ hơn rồi, đều là cái tên Lí Tô Mặc kia làm lãng phí thời gian của cô!

Buổi tối, Bạch Thu nhận được điện thoại của giáo sư hệ biểu diễn, bảo cô đến khách sạn Hoàng Mã tham gia phỏng vấn phim thần tượng “Câu lạc bộ tình yêu”, Bạch Thu có chút 囧, cô cũng không phải sinh viên hệ biểu diễn mà.

Tuy rằng bình thường cô cũng hay đi dự thính mấy buổi chuyên ngành biểu diễn, nhưng mà, ước muốn của cô là làm phát thanh chứ không phải diễn viên!

Đợi đến lúc đám bạn cùng phòng trở về phòng ngủ, ánh mắt mấy người Tiểu Mã như muốn trợn tròn ra.

“Chuyện tốt như vậy mà cậu không muốn? Không phải cậu rất thích biểu diễn sao, thậm chí còn chạy đến dự thính chuyên ngành biểu diễn.”

Bạch Thu buông tay, “Còn không phải tớ lo lãng hồng nhan như tớ một ngày nào đó đột nhiên trở thành diễn viên nổi tiếng từ nam chí bắc hay sao?”

Tiểu Mật lạnh lùng nói lại, “Cậu thật đáng đánh đòn! Tớ muốn diễn còn không có người đề cử tớ đâu!”

A La nói, “Bạch Thu, đem cơ hội đó cho tớ, dù sao cũng không chắc một năm nữa cậu có thể nổi tiếng hya không mà?”

“Đúng vậy, khó có được cơ hội như vậy, cậu không thể lãng phí!”

“Lại nói, các cậu không cảm thấy bộ phim “Câu lạc bộ tình yêu” này rất quen sao?” Tiểu Mã nghi hoặc nhìn mọi người.

“Quen?” Tiểu Mật nhú mi, “Đúng nha... đây không phải là bộ phim mới Hoàng Hạo đóng sao? Nghe nói Lí Anh nhận vai nữ chính đầu heo!”

“Đúng vậy, ta khinh, Lí Anh là nữ chính đầu heo, Bạch Thu cũng tham gia, chẳng lẽ lại phải đi làm nền cho cô ta? Đùa sao?”

“Chính xác!”

Lúc này, Kỳ Liên gọi đến, Bạch Thu nhìn một cái liền nói với mọi người, “Tớ đi nghe điện thoại.” Sau đó mặc kệ ánh mắt ái muội của đám bạn cùng phòng, đi đến trước cửa sổ nghe điện thoại.

“Nhớ anh không?” Thanh âm sạch sẽ của Kỳ Liên vang lên.

“Không có.”

“Vậy mà lại không nhớ chồng tương lai của em, đây là tội lớn nhé!”

Sau khi Bạch Thu nghe xong, trong lòng một trận ngọt ngào, “Miệng lưỡi anh tron tru thật, đúng rồi, khi nào thì anh về?”

“Thời gian sắp tới vẫn chưa thể về được.” Kỳ Liên trầm mặc một lát, “Gần đây có chuyện gì xảy ra sao?”

“Chuyện gì? Không có.”

“Không có đàn ông theo đuổi em?”

“Hừ...em không có người theo đuổi? Người theo đuổi em có thể xếp dài một vòng trái đất!” Không biết vì sao, khuôn mặt đơ của Lí Tô Mặc chợt lóe lên trong đầu Bạch Thù nhưng sau đó liền bị cô ném đi, làm sao mà Lí Tô Mặc lại có thể theo đuổi cô cơ chứ?

“Anh nhìn thấy cái đuôi không tước của em đang vênh lên.” Kỳ Liên bật cười.

“Hừ!” Bạch Thù có chút kiêu ngạo.

Hai người nói chuyện phiếm qua lại, thời gian bất tri bất giác trôi qua.

“Bạch Thù, lúc anh không có ở đó, em cũng không thể đi ngoại tình nha!” Kỳ Liên nửa thật nửa giả nói đùa.

“Lời này em nên nói mới đúng, sao anh dám trộm kịch bản của em!”

“Được rồi, bên kia cũng không còn sớm nữa, em ngủ ngon.” Kỳ Liên nghe Bạch Thù nói như vậy, trong lòng nắm chắc.

“Buổi tối ngủ ngon.” Nói xong, Bạch Thù ngắt điện thoại.

“Kỳ đại thiếu gia mỗi ngày gọi ba cuộc điện thoại, như vậy mà cậu còn có thể đi ngoại tình được tớ nhất định bội phục cậu.”

“Đi đi đi, cho dù không có điện thoại của anh ấy, tớ cũng sẽ không ngoại tình, tớ là một cô gái tốt nha!”

“Ờe...”

Bạch Thù kiên định, “Tớ quyết định, ngày mai đi phỏng vấn.”

“Cậu suy nghĩ thông suốt rồi?” Tiểu Mã nghi hoặc, vừa rồi vẫn còn bộ dạng “tôi không muốn đi” cơ mà?

“Hừ...cho Kỳ Liên một cái ngạc nhiên, hứng thú của anh ấy rất giống một cô bé, thích ăn thức ăn ngon, thích xem phim thần tượng. Nhất là loại phim yêu hận tình thù đến sống chết. ㄟ( ͜ \_ ͜ )ㄟ”

“Thật không thể tưởng tượng Kỳ đại thiếu gia lại đáng yêu đến như vậy. Nhưng mà lại nói, bộ dạng của anh ta cũng thật là, nếu hình dung theo lời nói của hủ nữ thì thẳng nhóc này rõ ràng là tiểu thụ.”

“Phi...Kỳ Liên của chúng ta là chuẩn men, lớn lên giống không có nghĩa là đúng!” Bạch Thù ngay lập tức thay Kỳ Liên tranh cãi.

“Chắc chắc ~”

“Cho nên tớ muốn đi phỏng vấn, chẳng cần ai biết đến tớ cũng được, dù sao tớ cũng muốn diễn bộ phim này!”

“Được, cậu tiếp tục cố gắng! Đây là do tập đoàn giải trí Triệu thị sản xuất, là một bộ phim lớn, không thể bỏ qua! Có thể nhận một vai là tốt rồi, tớ tin cậu sẽ có ngày nổi tiếng!”

“Bạch Thù, nổi tiếng rồi cũng không được quên chị em bọn tớ nha.”

“Cậu mà dám quên, , tớ nhất định sẽ đem chuyện mỗi ngày cậu mặc quần lót màu gì nói ra cho mọi người biết.” Tiểu Mật vẻ mặt uy hiếp, “Còn nữa, tớ muốn một tấm áp phích có chữ ký của Hoàng Hạo!” (ND: Tiểu Mật nhì...chị xác định chị biết Bạch Thù tý tý mặc màu gì sao? =’=|||)

“Hay thật! Cũng không biết tớ có phỏng vấn thành công hay không đâu!?”

“Cho dù cậu không đậu phỏng vấn cậu vẫn sẽ được nhận!”

“Chính xác, cho dù không được diễn cậu vẫn là một cái bình hoa xinh đẹp, thả ở đâu cũng thu hút ánh mắt mọi người cũng là chuyện tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 30: Đi phỏng vấn

Hôm sau, Bạch Thù dậy sớm để chuẩn bị.

Mọi người cũng rất hưng phấn, nói rằng muốn tiễn Bạch Thù đi phỏng vấn, thậm chí các cô ấy có tiết lên lớp nhưng cũng không thêm đi.

Các cô ấy bắt đầu chuẩn bị cho Bạch Thù, bởi vì đều là sinh viên hệ truyền thông, vấn đề về quần áo là không thể qua loa, nhất là Tiểu Mật, chỉ vì muốn học trang điểm mà chạy đi làm tạp vụ ở cửa hàng chụp ảnh suốt 3 tháng trời.

Nửa giờ trôi qua, khâu chuẩn bị của Bạch Thù hoàn tất.

Tiểu Mật thở dài, “Aiz... mỹ nhân vẫn hoàn mỹ nhân, mặt mộc đã muốn khiến cho người ta hít thở không thông, trang điểm xong lại...”

“Được được... cũng không thay đổi bao nhiêu.” Bạch Thù nhìn vào gương, cười nhẹ một cái, sóng mắt vừa chuyển, tỏa sáng cả một góc phòng.

“Đi thôi.”

Đến khách sạn Hoàng Mã, bốn người cảm thấy máy sưởi phả vào mặt, vù vù, nếu được ngủ bên trong nơi ấm áp như thế này thì tốt biết bao?

Bốn vị mỹ nhân vừa đặt chân vào, nháy mắt đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Lại nói tiếp, đám bạn cùng phòng của Bạch Thù đều là mỹ nhân, chẳng qua là hào quang của Bạch Thù rất mạnh, cho nên các cô ấy thường bị lu mờ.

Giống như A La, thuộc loại mỹ nhân thanh thuần, hé ra khuôn mặt trái xoan cổ điển, đôi mắt hạnh ngập nước, môi trái tim, da dẻ hồng hào.

Còn Tiểu Mật, cảm giác đầu tiên cô gây cho người đối diện là kiểu mỹ nhân mảnh mai nhu nhược, có thể làm dậy lên ý muốn bảo hộ của vô số đàn ông.

Còn về Mã Thiên Thiên, dáng người rất cao, so với Bạch Thù còn cao hơn ba, bốn centimet, bộ dạng thời thượng, cảm nhận, mắt to, môi không dày không mỏng, là mỹ nhân hiện đại tiêu chuẩn. Ngũ quan của cô ấy rất khác biệt, có cảm giác giống con lai, cho nên cô ấy tùy tiện mặc bộ quần áo nào cũng tạo nên vẻ khác biệt.

Các cô đã quen với những ánh mắt như vậy, dù sao trong tương lai muốn tranh chén cơm trong vòng giải trí này, nếu còn không quen ánh mắt như thế không bằng về nhà làm ruộng cho rảnh nợ.

Vừa vào đến khách sạn Hoàng Mã là có một tấm áp phích thật lớn, trên đó là khuôn mặt Hoàng Hào cười xán lạn, mỗi tay ôm một cô gái, nhưng trên khuôn mặt cô gái đó lại là một lỗ trống, bên cạnh cũng là vài tấm áp phích hình người có lỗ trống trên khuôn mặt. Bên dưới viết mấy chữ: Casting nữ chính “Câu lạc bộ tình yêu”: sánh lâu ba; Casting nam phụ: sánh lâu bốn; Casting nữ phụ: sánh lâu bốn.

“Bạch Thù, giáo sư gọi cho cậu, cô ấy chắc là bảo cậu đi phỏng vấn ở lâu ba?” Tiểu Mã hỏi.

Bạch Thù gật đầu, “Đúng vậy, cô ấy bảo tớ đi lâu ba phỏng vấn.”

“Lâu ba không phải là địa điểm phỏng vấn vai nữ chính ngu ngốc đó sao? Nếu không thì cậu gọi lại hỏi thử lần nữa?”

“Ai ôi... còn hỏi làm gì nữa, lâu ba, lên lâu ba ngay! Dù sao buổi phỏng vấn nữ chính đã bắt đầu, làm sao Bạch Thù lại không đi tranh vai nữ chính cơ chứ?” A La mở miệng.

“Đúng vậy.” Tiểu Mật gật gù.

“Không phải đã nói nữ chính là Lí Anh sao?” Tiểu Mã nhìn đám chị em.

“Cũng không biết, trong trường đồn rằng, nghe nói kim chủ của cô ta có rất nhiều tiền...” Tiểu Mã cũng nghi hoặc.

“Có khi nào kim chủ của cô ta dùng tiền để tạo cơ hội cho cô ta?” A L amoojt câu nói toạc ra.

“Đây là chân tướng.” Tiểu Mã gật đầu.

“Một like!” Tiểu Mật gật đầu.

Bạch Thù 囧, “Chúng ta đi thôi.”

“Aiz... Bạch Thù không có kim chủ tạo cơ hội như Lí Anh, cô ta mà biết được còn không tức chết à?”

“Ban ngày không thể nói người, buổi tối không nên nhắc quỷ” quả là danh ngôn được lưu truyền qua ngàn đời, Tiểu Mật vừa nói xong, liền thấy Lí Anh mặt tái xanh đứng phía sau các cô.

A La là người đầu tiên phát hiện, kéo kéo Tiểu Mật cùng Tiểu Mã.

“Các cô ở trong đây làm gì?” Lí Anh mang theo khẩu khí không tốt nói.

“Cô có thể tới đây tham gia phỏng vấn, chúng tôi thig không thể sao?” Tiểu Mã nhàn nhã mở miệng, “Lí giáo sư, ừm... là chủ nhiệm hệ biểu diễn của cô

gọi điện thoại đến bảo Bạch Thù của bọn tôi đến đây tranh vai nữ chính nha.”

Mặt Lí Anh nháy mắt cứng lại, rồi nhìn Bạch Thù hồi lâu, “Nữ chính chỉ có thể là tôi!” Nói xong, thờ phỉ phò đẩy Bạch Thù ra, đi thẳng lên lầu.

Bạch Thù lau cánh tay của mình, hồi lâu sau, “Con bà nó!”

Bạch Thù kéo kéo tay áo Bạch Thù, “Chú ý hình tượng, ở đây không phải trong phòng ngủ đâu.”

Đến lầu ba, Bạch Thù vừa muốn đi vào, liền nhìn thấy người cô không nghĩ đến lại đứng ở cửa bên kia – Lí Tô Mặc.

Giờ phút này, hắn đang đứng bên kia nghe thư ký nam báo cáo, biểu cảm trên khuôn mặt rất chuyên chú.

Thật ra Lí Anh đi lên trước các cô ánh mắt vẫn còn đang nhìn thẳng, đứng yên không nhúc nhích.

Lí Tô Mặc đột nhiên ngăn đầu, con người trong treo liền bắt gặp bóng dáng Bạch Thù.

Bạch quay đầu đi vờ như không thấy, chợt nghe mấy người bên cạnh kích động, “Bạch Thù, Bạch Thù, đánh tó một cái, người kia hình như là Lí Tô Mặc!”

“Đúng vậy đúng vậy, tó không nằm mơ đúng không, đi đến đây lại có thể thấy tình nhân trong mộng của tó!”

“Anh ấy chính là Lí Tô Mặc, ông trời ạ, người thật so với trên TV còn đẹp trai hơn, tó muốn ngất, thật đẹp trai.”

Đại khái là Lí Tô Mặc cùng thư ký nói chuyện xong, liền bước tới thang máy.

“Ôi... anh ấy đi rồi, ông trời ơi, ngay cả dáng người của anh ấy cũng khiến cho người ta mất hồn.”

Bạch Thù không ngừng rót mồ hôi, “Chúng ta có cần đi phòng vấn nữa hay không?”

“Đi! Hôm nay ra đường là quyết định chính xác, vậy mà lại có thể thấy được Lí Tô Mặc, thật sự là hạn phúc quá đi!”

Vào địa điểm phỏng vấn, chỉ thấy hơn mười cô nàng nữ sinh xinh đẹp đang ngồi chờ đợi, trong đó có hai người là nữ diễn viên thần tượng – Hoàng Toa Toa cùng Tiết Hiểu Manh. Hai người đó ngồi ở hai đầu, vẻ mặt nghiêm túc. Vẫn có một số bài báo nói các cô ấy bất hòa, tuy rằng hai người đều phủ nhận, nhưng mà với tính huống trước mặt mà nói, có vẻ là sự thật.

Vây quanh các cô ấy là không ít trợ lý, bưng trà đưa nước không nào loạn, cũng có không ít các cô gái chạy đến muốn xin chữ ký. Làm cả hai người đều hất mũi lên trời.

Hơn mười người ở đây, cũng có không ít người từng diễn vài vai nhỏ, tuy rằng không bằng hai vị nổi tiếng kia, nhưng cũng được xem là gương mặt quen thuộc.

Trong đó có một vị mỹ nữ có vẻ chân thành đi tới trước mặt đám Bạch Thù, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Bạch Thù, “Các cô thật lạ mặt, đều là người mới sao?”

Tiểu Mã chỉ chỉ Bạch Thù, “Chúng tôi chỉ là nhân vật phụ, tiền cô ấy đến đây.”

“Tôi bảo sao, làm sao mà người xinh đẹp như vậy lại chưa từng thấy qua. Haha...”

“Cô mau trở về vị trí đi, cũng sắp đến lượt cô rồi.” Tiểu Mật tốt bụng nhắc nhở.

Thân hình gười đẹp kia hơi cứng lại, “Haha... tên tôi là Thục Thiên Tinh, chúng ta cùng nhau kết bạn, trong vòng giải trí có nhiều bạn cũng tốt.”

“Bạch Thù.” Bạch Thù gật đầu với cô ấy.

Chính vào lúc này, Bạch Thù cảm thấy phía sau ồn ào một trận, xoay người nhìn lại mới phát hiện Lí Tô Mặc vừa mới đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 31: Bạch Thù phỏng vấn

Lí Tô Mặc vừa bước vào, có thể nói là làm dậy lên một con bão!

Cho dù là hai cô nàng diễn viên phim thần tượng kiểu ngạo không ai bì nổi, nháy mắt đều đứng dậy, trên mặt lộ ra nụ cười xán lạn đi đến bên cạnh Lí Tô Mặc.

Lí Tô Mặc lịch sự gật đầu với các cô, sau đó liền đi vào phòng phỏng vấn.

Sự có mặt của Lí Tô Mặc giống như ném một quả bom, nháy mắt, khu vực ngồi chờ liền bùng nổ.

“Ông trời... người đó chính là người thừa kế tập đoàn Phong Liên, thiếu gia Lí Tô Mặc? Lần trước tôi từ xa nhìn đã cảm thấy anh ta rất đẹp trai, không thể tưởng được nhìn gần thật giống như thiên tiên!”

Những câu nói bất quá không ngừng truyền vào trong tai Bạch Thù, thần thánh ới, “giống như thiên tiên”? Như vậy cũng quá khoa trương rồi!

Đám Tiểu Mã cũng khác là bao, quả thực giống như là đám sói cái chưa từng thấy qua đàn ông, “Aiz... thật đẹp trai, làn da tốt đến kỳ lạ!”

“Nhưng mà tại Lí Tô Mặc lại làm giám khảo?”

“Tớ chỉ có thể nói là anh ta rất rảnh rỗi.” Bạch Thù cho ra kết luận. Theo cô biết, công việc của vị đại thần này hận không thể có ba đầu sáu tay, giờ phút này lại vì một chuyện nhỏ như vậy mà chạy tới đây làm giám khảo, thật sự là rất kì quái.

Phòng vấn chia ra từng nhóm nhỏ, năm người một tổ, Bạch Thù cùng cô nàng Thiên Tinh kia với hai vị diễn viên phim thần tượng đều cùng một tổ. Giờ phút này hai cô nàng diễn viên thần tượng bày ra dáng vẻ chán ghét, liền tiếp phát ra âm thanh hừ lạnh, khiến Bạch Thù nghe đến đầu cũng cảm thấy đau.

Vào phòng, phát hiện Lí Tô Mặc ngồi ở đầu bàn, vẻ mặt nhàn nhả, ngón trỏ thon dài gõ thành nhịp xuống mặt bàn, nhìn các cô bước vào, ngẩng đầu, liếc nhẹ các cô một cái, sau đó dùng trên người Bạch Thù, “Ngồi.”

Năm người ngồi xuống, Hoàng Toa Toa mỉm cười, “Lí tổng khỏe.”

Lí Tô Mặc ngay cả mày cũng không thèm nâng, sau đó nói với đạo diễn bên cạnh, “Ông có thể bắt đầu phỏng vấn.”

Đạo diễn gật đầu, sau đó tỉ mỉ nhìn thoáng qua năm người, lúc này mới thanh thanh cổ họng chậm rãi mở miệng, “Các cô đừng trách tôi nói thẳng, bộ phim này, quan trọng nhất chính là vẻ ngoài của nữ chính, cô ấy là cô gái phi thường xinh đẹp.”

Hoàng Toa Toa nháy mắt đen mặt, lạc giọng nói, “Vẻ ngoài đẹp không nhất định có thể diễn, không thể diễn thì bộ phim thần tượng này cũng không được hoan nghênh!”

Hoàng Toa Toa thuộc loại ngoại hình thanh thuần, tốt nghiệp học viện điện ảnh chính quy, diễn rất tốt.

Tiết Hiểu Manh cười dụ dỗ, “Cũng không hẳn là như vậy, vẻ ngoài xinh đẹp dù không làm gì cũng khiến người xem thích, ai mà lại không thích thưởng thức cái đẹp cơ chứ?”

Tiết Hiểu Minh thuộc loại người đẹp hiện đại, diễn cũng bình thường, không tính là tệ, nhưng vì vẻ ngoài xinh đẹp, cho nên có rất nhiều fan, mỗi bộ phim đều có hiệu suất người xem rất cao.

Đạo diễn đảo qua năm người, “Các cô cũng thấy được, người đến phỏng vấn vai nữ chính thật sự nhiều lắm, chúng tôi chỉ có thể tuyển ra bốn người, đến lúc đó lại cho quay thử trước ống kính, xem ai phù hợp với vai nữ chính của chúng tôi hơn.”

Bốn người, bên ngoài có hơn ba mươi người, tỉ lệ thắng là một chọi chín. Không tính là thấp, dù sao hôm nay chính là tuyển bốn cô gái tốt nhất, khả năng cô được chọn không tính là lớn. Nhưng mà nhìn thấy Lí Tô Mặc cũng ngồi ở đây, cô rất sợ người này sẽ làm khó cô.

“Các cô nói một chút về chiều cao, cân nặng cũng như số đo ba vòng.” Nữ biên kịch bên cạnh vẻ mặt nghiêm túc.

Mấy cô gái nháy mắt khẩn trương, Hoàng Toa Toa dẫn đầu đứng dậy, “Dù sao lịch diễn của tôi cũng xếp đến mùa thu sang năm, diễn bộ phim này còn phải xem tôi chịu hay không! Đúng là buổi phỏng vấn rác rưởi!” Nói xong, cao ngạo đứng dậy tính đi ra ngoài.

Trên mặt Tiết Hiểu Manh càng thêm vui tươi hơn hờ, kinh địch đi rồi, diện mạo của cô ta rất hợp, nếu không có bất ngờ gì xảy ra khẳng định có thể nhận diễn bộ phim này.

Đạo diễn ngược ngừng liếc nhìn Lí Tô Mặc, Lí Tô Mặc giương mắt, nói với trợ lý phía sau, “Về sau bất cứ kịch bản nào của tập đoàn Phong Liên, người đại diện sản phẩm cũng không cần nhắc đến Hoàng Toa Toa.”

“Danh sách diễn viên của Triệu thị cũng không cần nhắc đến Hoàng Toa Toa.” Mọi người lúc này mới phát hiện, ông chủ Triệu Đại Vĩ đã bước vào phòng phỏng vấn.

Sắc mặt Hoàng Toa Toa trong nháy mắt tái xanh, nhưng mà hơn mười ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô ta, cô ta không chọc nổi đám người này, cho nên Hoàng Toa Toa rất bình tĩnh nhìn lại quần áo của mình, rồi dẫn trợ lý của cô ta rời khỏi phòng phỏng vấn.

“Cậu đến rồi?” Lí Tô Mặc nhìn lướt qua Triệu Đại Vĩ.

Biểu tình nghiêm túc của Triệu Đại Vĩ nháy mắt trở nên ôn hòa, “Đúng vậy, Lí thiếu.”

Đạo diễn đứng dậy, “Triệu tiên sinh, mời ngồi.”

Trợ lý nhỏ bên cạnh đạo diễn rất biết quan sát sắc mặt, lập tức đi lấy thêm ghế.

Triệu Đại Vĩ vui tươi hơn hờ ngồi xuống, nhìn phía trước chỉ còn lại có bốn cô gái.

Đều là người đẹp, muôn vàn dáng vẻ khác nhau. Lúc Triệu Đại Vĩ nhìn đến Bạch Thù, không khỏi sáng ngời mắt: cực phẩm nhân gian! Nhưng mà người phụ nữ như vậy thật sự rất không an toàn, chỉ có người phụ nữ của mình là tốt, ít nhất không cần mình lo lắng cô ấy bị người đàn ông khác mơ ước.

Triệu Đại Vĩ nghĩ, nhìn thoáng qua Lí Tô Mặc, chỉ thấy Lí Tô Mặc cúi đầu chơi xếp hình trên điện thoại, Triệu Đại Vĩ thầm mắng Lí Tô Mặc một câu ngây thơ, ngẩng đầu nhìn về phía bốn người đẹp trước mặt, gật đầu với Tiết Hiểu Mạnh, “Tôi biết Tiết Hiểu Mạnh, diễn qua không ít phim thần tượng, nhưng mà cách diễn vẫn còn cần rèn luyện thêm.”

Tiết Hiểu Mạnh cảm thấy người đầu tiên Triệu Đại Vĩ nhắc đến là mình, trong lòng có chút đắc ý, nhưng sau khi nghe thấy câu nói kia, nụ cười trên mặt liền cứng đờ. Tuy nhiên, cô ta không ngốc như Hoàng Toa Toa, cùng người không chọc nổi cứng đối cứng, kết quả cuối cùng chỉ khiến chính mình thảm bại thêm thôi. Cho nên Tiết Hiểu Mạnh cười một cái, nói với Triệu Đại Vĩ, “Triệu tiên sinh nói đúng, Tiểu Mạnh nhất định cố gắng gấp bội.”

“Đã diễn bảy tám bộ phim thần tượng, tôi cũng không thấy diễn xuất của cô có tiến bộ gì, hơn nữa cô xem lại khuôn mặt của mình đi, trang điểm như vậy không thấy mệt sao? Cô vẫn nên về nhà tẩy trang rồi ngủ đi.” Một giọng nam cắt ngang lời Tiết Hiểu Mạnh.

Bạch Thù thầm nghĩ, đây là tình huống gì? Một đám người tùy ý ra vào phòng phỏng vấn, đã vậy còn khiến người ta mất hết cả thể diện?

Mọi người quay đầu, chỉ thấy một chàng trai đẹp rực rỡ như ánh mặt trời đứng ở cửa, cười cười nói Tiết Hiểu Mạnh.

Nhưng mà người này nói cũng đúng, Tiết Hiểu Mạnh đã diễn bảy tám bộ phim thần tượng, tất cả các nhân vật cô ta diễn đều cùng một loại hình, cũng chẳng thấy có thay đổi gì nhiều.

“Tiền Dương, sao cậu lại tới đây?” Triệu Đại Vĩ là người đầu tiên phản ứng.

Tiền Dương cười hi hi, “Tôi thấy A Mặc đã tới cho nên cũng tới đây góp vui.” Tiền Dương đi lên phía trước, sau đó xoay người, nhìn bốn người Bạch Thù, kinh hô, “Wow... thật nhiều người đẹp!”

Lập tức, Tiền Dương mắt cũng không thèm nháy nhìn chăm chăm Bạch Thù, “Người đẹp, anh là Tiền Dương, em tên gì?”

Bạch Thù bĩu môi, những tên lăng nhăng như anh ta cũng không cần nhiều đến vậy?

Lí Tô Mặc híp mắt lại, “Tiền Dương, bây giờ vẫn còn đang phỏng vấn.” (ND: Tân gái trước mặt chồng người ta là chuyện đại nhất trên đời... coi chừng thiên lôi một bữa giáng lâm đời >”

“Còn phỏng vấn cái gì nữa, chọn cô ấy ngay!”

Mấy cô nàng còn lại mặt mũi xanh mét, một cô gái yên lặng từ đầu tới cuối nói, “Tiền thiếu gia, ở đây tuyển nữ chính chứ không tuyển người mẫu.”

Tiền Dương nhú mày, nhìn cô gái kia, “Cho dù không phải cô ấy cũng không tới lượt cô, cô kích động làm gì?”

Cô gái kia bị Tiền Dương nói thế đã muốn khóc, Triệu Đại Vĩ cảm thấy tình hình không được tốt, lập tức trầm giọng với Tiền Dương, “Tiền Dương, đừng có náo loạn!”

“Nhưng mà tớ nói thật nha, người đẹp này thật sự rất đẹp, không đóng nữ chính thì thật tiếc! Hơn nữa người phụ nữ của cậu lúc viết kịch bản chẳng phải đã nói là muốn một cô gái thật đẹp sao? Không phải cô ấy thì còn có thể là ai?”

Bạch Thù 囧, cô có thể cảm giác được, ba cô nàng vừa bị lu mờ kia đang gắt gao nhìn chăm chăm cô!

Bạch Thù ngẩn đầu, nhìn thấy ánh mắt có chút suy tư của Lí Tô Mặc.

Tầm mắt hai người chạm nhau, môi Lí Tô Mặc gợi lên một nụ cười yếu ớt, thật đúng là yêu nghiệt câu hồn nhiếp phách người ta mà!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 32: Cuộc gọi của hoa thiên



Tiền Dương lấy ra danh thiếp đưa cho Bạch Thù, “Có chuyện gì cần cứ call.” Nói xong, vui tươi hơn hờ đi ra khỏi phòng, nói với đám người bị hóa đá sau lưng, “Mọi người cứ tiếp tục.”

Bạch Thù nhận được danh thiếp liền bị bốn đạo ánh mắt lẳng trì, ba cái là của ba người phụ nữ kia, cái còn lại là của Lí Tô Mặc.

Triệu Đại Vĩ nói với trợ lý của mình, “Khóa cửa lại.”

Phòng vẫn tiếp tục, Bạch Thù cảm thấy vất vả giống như đánh trận.

Lúc đi ra, Tiết Hiểu Manh đi nhanh tới cửa, dáng vẻ kiêu ngạo đi trước bốn người, theo sau đó là cô gái tranh luận cùng Tiền Dương – Lệ Na, cuối cùng là Bạch Thù cùng Thực Thiên Tinh.

Trước khi Lệ Na đi còn dùng giọng điệu cao ngạo nói với Bạch Thù, “Bạch Thù tiểu thư, cô cần phải nắm lấy cơ hội này cho thật tốt nha!”

Bạch Thù không mặn không nhạt trả lại một câu, “Liên quan gì đến cô? Dù cho tôi không nhận được vai nữ chính, thì cũng không tới lượt cô, cô kích động cái gì?”

Mặt Lệ Na nháy mắt xanh mét, cầm túi xách bước đi trước.

Đám Tiểu Mật nháy mắt xông tới, “Thế nào?”

Bạch Thù nhún nhún vai, “Cũng không rõ.”

“Aiz...cậu nói không rõ thì hẳn là không có vấn đề.” Tiểu Mật tự động lý giải.

Bạch Thù nhìn trời mà không biết nói gì.

Tiểu Mã rất tinh mắt, nhìn thấy tám danh thiếp trong tay Bạch Thù, “Tiền Dương, Tổng giám đốc chuỗi nhà hàng Hoàng Mã, số điện thoại 188...” Sau đó Tiểu Mã nhìn Bạch Thù, “Bạch Thù, làm sao cậu có được danh thiếp của tên hoa hoa công tử này?”

“A...tớ không biết anh ta, là anh ta cứng rắn đưa cho tớ.”

Tiểu Mã hèn mọn, “Tên kia cứ ba ngày đổi một người phụ nữ, thật sự chính là một con ngựa đực, cũng không sợ tương lai bị AIDS...”

“Vị tiểu thư này, nếu cô tiếp tục nói tôi sẽ kiện cô tội phi báng nha.” Thanh âm của Tiền Dương đột nhiên xuất hiện.

Tiểu Mã cả kinh quay đầu, chỉ thấy vẻ mặt cười bí hiểm của Tiền Dương đang đi đến.

“Tiền đại thiếu, đã lâu không gặp nha.” Thanh âm nũng nịu của Tiểu Mật đánh gãy Tiền Dương.

“A...cung là?” Tiền Dương nhìn Tiểu Mật.

Tiểu Mật xấu hổ nói, “Người ta mới thấy anh tối qua. Anh quên rồi? Trong phòng thay đồ của câu lạc bộ Trần Phong, lúc anh mới bước ra còn cùng người ta nói chuyện.” Nói xong, Tiểu Mật còn ái muội tặng một cái mị nhãn.

Cả người Tiền Dương mềm nhũn, vì muốn để lại ấn tượng tốt trước mặt Bạch Thù, lập tức trả lời, “Haha...khẳng định là nhìn lầm rồi.”

“Sao có thể được, thị lực của người ta 5.2 nha.” Tiểu Mật lập tức mở to mắt, “Anh xem, người ta cũng không mang kính sát trùng.”

“Phải không?” Cái trán Tiền Dương hơi nhíu lại.

“Tối qua người ta ngủ còn nhớ đến Tiểu thiếu gia, chắc chắn, thân hình kia, thể lực kia...” Tiểu Mật nói xong còn sờ ngực Tiền Dương.

Tiền Dương chịu không nổi, “Bạch tiểu thư, tôi còn có việc, liên lạc sau.”

Chờ hẳn chạy trời chết, mọi người đều ôm bụng cười to, “Tiểu Mật, cậu giỏi!”

“Thật ra, tớ có nhìn thấy anh ta, bằng không anh ta cũng sẽ không rời đi nhanh như vậy.”

“Chuyện là sao?”

“Ngày hôm qua tớ cùng A Bảo đi đến câu lạc bộ Trần Phong, tớ đột nhiên nghe được ở phòng thay đồ cách vách mấy tiếng ừ a a, các cậu cũng biết, là trình diễn đồng cung sống nha, tớ có thể không kích động đi nghe sao? TMD, các cậu không biết đâu, tiếng ừ a a này tớ nghe suốt hơn hai tiếng! Ôi...tớ thật sự bội phục anh ta sát đất, vì thể liền chò cửa bên kia mở ra, sau đó, hắc hắc...liền thấy anh ta...”

Tiểu Mật buông tay, “Đi, chúng ta đi chúc mừng Bạch Thù thành công.”

Bạch Thù 囧, “Tớ còn chưa được chọn đâu.”

"Yên tâm, cậu khẳng định sẽ được chọn!"

\*\*\*

Quả nhiên, qua ba ngày Bạch Thủ liền nhận được thông báo thử trước ống kính.

Ba cô gái bên trong phòng ngủ so với cô còn hưng phấn hơn.

Đi thử kính, Bạch Thủ mới biết được, bốn người được chọn cô đều biết. Một người là diễn viên phim thần tượng Tiết Hiểu Manh, một người là Thiên Tinh, người còn lại chính là Lí Anh.

Bốn người gặp nhau, trừ Thực Thiên Tinh cười một cái với Bạch Thủ, còn hai người còn lại chỉ là cười nhạt với cô, nhất là Lí Anh, không có việc gì lại trềng mắt nhìn Bạch Thủ, giống như trềng mắt mãi vẫn không thấy chán.

Thực Thiên Tinh tỏ thái độ hết sức thân thiết, nói "Hợp tác tốt đẹp", lập tức nghe được tiếng "Hừ" nặng của Lí Anh, "Thu lại cái vẻ giả mù sa mưa của cô đi, hợp tác tốt đẹp, vậy cuối cùng cô muốn nhận cái gì?"

Tiết Hiểu Manh không kiên nhẫn nhìn Lí Anh, "Vẫn chưa tốt nghiệp đâu, vậy mà đã hô to gọi nhỏ, đám người mới hiện nay thật không có thể thống gì."

Ngoài mặt Tiết Hiểu Manh là nói Lí Anh, nhưng trên thực tế là mắng cả ba người.

Lí Anh trào phúng, "Tiền bối cô vẫn mang bộ dáng của người xưa nha, tôi thật sự rất bội phục!" (ND: Cái này chắc là nói chị kia cổ hủ, lạc hậu gì đó? )

Bạch Thủ nhìn mắt Lí Anh, khi nào thì người này nói chuyện có chút trình độ? Đang suy nghĩ bên kia giống như đã xong việc, nhân viên phụ trách trang phục đến dẫn các cô vào phòng thay đồ, nói với bốn người các cô, "Mỗi người các cô tự chọn bốn bộ quần áo, sau đó đi chụp ảnh."

Bốn cô gái, trừ Thực Thiên Tinh chọn màu trắng, ba người còn lại đều chọn quần áo màu đỏ.

Thực Thiên Tinh nhìn thấy mình khác mọi người, trong lòng có chút đắc ý.

Lí Anh nhìn bộ váy màu rượu đỏ trong tay Bạch Thủ, "Cô cho là đang đi dự tiệc rượu hay sao?"

Bạch Thủ buông tay, "Cô thích chú ý tôi đến như vậy, thực sự là vinh hạnh của tôi!"

Sau khi Lí Anh nghe không được lời này, sắc mặt xanh mét, "Cô tự dát vàng lên mặt!" Nói xong, lão đảo cầm lấy hai bộ quần áo màu đỏ, một bộ màu lam và một bộ màu hồng nhạt rồi rời đi.

\*\*\*

Sau khi chụp xong, nhận được một câu nói chờ tin tức, trên đường trở về Bạch Thủ nhận được cuộc gọi của Kỳ Liên. "Alo" một tiếng, bên kia đầu dây lại truyền đến âm thanh một cô gái, "Xin chào, tôi là Hoa Thiên."

"Hoa Thiên?" Hoa Thiên là ai?

Là một cô gái bình thường, suy nghĩ đầu tiên chính là, vì sao cô gái này lại lấy di động của bạn trai mình gọi cho mình, nhưng đối với đứa nhỏ không tìm không phôi như Bạch Thủ thì lại khác.

"Chào, ta là Hoa Thiên." Hoa Thiên bên kia cho rằng Bạch Thủ đang nhớ tới cô.

"Hoa Thiên là ai?" Những lời này của Bạch Thủ hoàn toàn đã kích Hoa Thiên.

"Cô!" Hoa Thiên nổi giận, sau đó lại khôi phục bình tĩnh, "Tôi muốn đính hôn cùng Kỳ Liên, nếu cô thức thời thì nên nhanh chóng chia tay cũng anh ấy!"

Bạch Thủ lúc này mới kịp phản ứng lại, hóa ra là một người xem trọng đàn ông của cô! Sau đó giống như Bạch Thủ nhớ tới cô gái này đã từng xuất hiện, "À...tôi nhớ rồi, cô chính là người giả đàn ông ở buổi tiệc lần trước!"

"Tôi khinh! Cô mới giả đàn ông! Cả nhà cô đều giả đàn ông!"

Bạch Thủ phong tình vạn chủng cười, "Hoa tiểu thư, tôi giả đàn ông sao? Ân?" Tiếng "Ân" cuối cùng giống như lẩm bẩm, đàn ông bình thường nếu như nghe xoong đã sớm mềm nhũn cả người.

Mặt Hoa Thiên hết đỏ lại trắng, "Tôi mặc kệ, cô nhanh chóng chia tay với Kỳ Liên, sớm tụt sớm tan!"

"Hoa tiểu thư, tôi cảm thấy rất kỳ quái, Kỳ Liên mới là bạn trai của tôi đi, mà cô lại luôn miệng bảo chúng tôi chia tay, làm tiểu tam đến cái trình độ này, tôi bội phục sát đất!"

"Cô!"

“Cô khoan đã, tôi và cô không quen.” Bạch Thủ im lặng một chút, “Nếu Kỳ Liên thật sự muốn cùng cô đính hôn, tôi tin chắc không cần cô gọi cho tôi, anh ấy cũng sẽ nói cho tôi biết, nhưng cho tới bây giờ, anh ấy cũng chưa từng gọi, cô lại vụng trộm lấy điện thoại anh ấy gọi cho tôi, cho nên sự thật thế nào tôi cũng đoán được một chút. Hoa tiểu thư, tôi khuyên cô trước hết vẫn là nên đem mình biến thành một cô gái thực sự đi.”

Nói xong, Bạch Thủ liền ngắt máy. Thời điểm Bạch Thủ ngắt đầu lên sau khi bỏ điện thoại vào túi xách, liền thấy một chiếc xe chạy đến trước mặt cô, sau đó, vang lên hai tiếng thanh thúy, “Lên xe!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 33: Lí thiếu mạnh như hổ

Bởi vì trong tay Lí Tô Mặc có ảnh để uy hiếp Bạch Thủ, cho nên cô tự nhiên ngoan ngoãn ngồi lên xe Lí Tô Mặc.

Hôm nay Lí Tô Mặc tự mình lái xe cho nên trên xe chỉ có hai người bọn họ.

Vì vậy, hai con người nửa đời không quen biết, lại còn khác phái, ở cùng một chỗ trong không gian nhỏ hẹp như vậy tất nhiên sẽ xấu hổ. Định luật này đối với Bạch Thủ cũng không ngoại lệ, giờ phút này cô đang rất xấu hổ.

Nhưng mà đối với Lí Tô Mặc... ừm... tất nhiên là không quan tâm.

Về mặt vị đại gia này rất thân thiện, khéo miệng hơi cong, chỉ kém là chưa ngâm nga hát, hoàn toàn không nhìn ra chút xấu hổ nào.

Bạch Thủ bức vì mình quá vô dụng, học đại học bốn năm, dạng nam sinh gì mà cô chưa gặp qua. Sĩ tình, hoa tâm, suốt ngày ghen tuông, thấy mới nói cũ, có lòng hư vinh, nghèo, giàu...

Nhưng mà chẳng phải đến cuối cùng cô vẫn xử lí tốt sao? Nhưng mà đối mặt với người này, trong lòng Bạch Thủ thật sự sợ anh ta. Tuy rằng số lần cô rống lên với anh đêm không hết, nhưng mỗi lần rống xong, cô liền hối hận, sau đó gặp lại anh thì giống như chuột sợ mèo! Thật giống như con thú nhỏ gặp phải đối thủ mạnh hơn, cảm giác ấy khiến cô rất khó chịu!

Cô là nữ vương của đại học S nha! Lúc nào thì bắt đầu túng quẫn như vậy?

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?” Bạch Thủ nhìn Lí Tô Mặc.

“Trước đi ăn, sau đó đưa cô về trường.”

“Tôi là bạn gái của Kỳ Liên!” Bạch Thủ không quên cường điệu một câu!

“Tôi biết.” Lí Tô Mặc thân thiện đáp lại.

“Anh không phải không thích kiểu phụ nữ giống hồ ly tinh sao?” Được rồi, mặc dù cô biết cô có dáng của hồ ly tinh!

Lí Tô Mặc quay đầu liếc cô một cái, “Tôi có nói là thích cô sao?”

Bạch Thủ đen mặt, vậy tại sao hành động của ngài này lại giống như thế?

Xe vẫn chạy, cảnh vật hai bên đường từ hàng cây chuyển thành những cánh đồng cỏ vàng khô. Xem ra nơi này cách rất xa.

Bạch Thủ khần trương, trong lòng thầm mắng chính tại sao lại ngu như vậy mà leo lên xe anh? Cô đắc tội vị đại gia này cũng không đâu! Lỡ như anh ta đem cô bán đi thì sao đây? Cô cũng không phải là nữ chính tiểu bạch thủ trong truyện ngôn tình, có dáng vẻ bình thường không sợ bị bán đi! Bạch Thủ rơi lệ trong lòng: Ngọc Hoàng đại đế ơi... ngài không nên sinh tôi ra đẹp thế này...

“Tôi cũng không ăn thịt cô, cô làm ra vẻ mặt cầu xin đó làm gì?” Lí Tô Mặc nhìn vẻ mặt bí trắng của Bạch Thủ, biểu tình thấy chết không sờn, không biết nói gì cho phải.

Bạch Thủ bĩu môi, “Tất nhiên là tôi không sợ anh ăn thịt tôi, anh cũng không phải tang thi.”

Lí Tô Mặc triệt để im lặng, chuyên chú lái xe. Từ lâu anh đã biết cô nhóc này rất ngốc, nhưng lại không nghĩ là có thể ngốc đến trình độ này!

Lí Tô Mặc mang Bạch Thủ đến một nhà hàng kiểu nông thôn, lúc đến, trên mặt bàn đã bày rất nhiều món. Bạch Thủ nhìn hơn mười món ăn đủ màu sắc, thậm chí, hai người bọn họ có thể ăn nhiều như vậy sao?

Nhưng mà sau đó, Bạch Thù lại cảm thấy thỏa mãn, bởi đa số các món ăn đều là món cô thích, không thể tin được rằng khẩu vị của tên Lí Tô Mặc này lại giống cô như vậy, rốt cuộc cũng thấy hai người họ hợp nhau một chút.

Bạch Thù ngồi xuống, “Chỉ có hai người chúng ta?”

“Cô còn muốn có ai nữa?”

“Không phải.” Đừng nói giỡn nha, hai người bọn họ nửa đời không thân quen lại ngồi chung một chỗ ăn cơm, không biết truyền ra ngoài sẽ thành cái dạng gì!

“Vậy ăn đi!”

“Aiz... Lí thiếu... có phải anh có khuynh hướng tự ngược hay không?”

Lí Tô Mặc giật giật mí mắt, “Phán đoán của cô có phải quá nghiêm trọng rồi không?”

Bạch Thù bĩu môi, sau đó cầm đũa hướng tới món ăn cô thích nhất – bánh khoai tây.

Một bữa cơm, trong lòng Bạch Thù bất ổn, cảm thấy mình giống như đang dự Hồng Môn Yến. =w=

Vô sự lại ăn cần, không gian tức là trộm.

Vì thế, ăn một bữa cơm, không biết Bạch Thù nhìn Lí Tô Mặc hết bao nhiêu lần.

Lí Tô Mặc ăn xong, lấy khăn tay lau miệng, “Công ty tôi có một cái hợp đồng quảng cáo rất thích hợp với cô, cô muốn nhận không?”

Bạch Thù hoảng hốt, đầu đã bắt đầu suy nghĩ lung tung, cuối cùng trực tiếp tuôn ra: “Không phải là anh muốn dùng cơ này để bao nuôi tôi đấy chứ? Tôi nói trước với anh, tôi là người đã có bạn trai! Tôi bán nghệ chứ không bán thân!”

Mặt Lí Tô Mặc đen lại, trầm giọng nói, “Bạch tiểu thư!”

Bạch Thù cười “ha ha”, “Lí thiếu, tôi chỉ hay nói đùa, hay nói đùa thôi.”

“Haha... thật buồn cười.” Lí Tô Mặc ngoài cười nhưng trong không cười.

Đầu Bạch Thù chấn động, trong đầu đau như búa bổ, “Không buồn cười, tuyệt đối không buồn cười.”

“Bạch tiểu thư vẫn còn biết tự hiểu lấy.” Lí Tô Mặc nhìn thoáng qua Bạch Thù còn đang hỗn loạn, sau đó lấy ra một phản hợp đồng quảng cáo trong cặp, đưa cho Bạch Thù, “Ba ngày sau cho tôi câu trả lời thuyết phục.”

Bạch Thù ngượng ngùng tiếp nhận, “Được”. Sau đó hình như là do cảm thấy không khí hơi lạ, Bạch Thù lại nói thêm một câu, “Thì ra Lí thiếu vì chuyện này mà mời tôi ăn cơm, haha...”

Sắc mặt Lí Tô Mặc hơi kì quái, nửa ngày sau, “Ừ.”

\*\*\*

Sau khi trở về ký túc xá, Bạch Thù cảm thấy não mình bắt đầu co thắt. Aiz... bạn nghĩ thử xem, Lí Tô Mặc chỉ vì đưa bán hợp đồng quảng cáo mà chở cô đến cái địa phương xa xôi như vậy để ăn cơm, nghĩ thế nào cũng cảm thấy lạ! Nói là anh theo đuổi cô, anh lại không thừa nhận, nhìn anh ta như vậy, có lẽ không cần phải nói dối, hướng chỉ loại người như anh ta, chỉ cần đứng tại chỗ nói một câu, đến con gái ngoại quốc cũng chen chúc nhau nhào tới.

Bạch Thù nhìn hợp đồng quảng cáo trong tay, đầu óc đã bắt đầu suy nghĩ tộn độn.

Lúc chuông điện thoại vang lên ầm ỹ, Bạch Thù mới lấy lại tinh thần, cần di động nhấn phím trò chuyện.

“Là anh, Kỳ Liên.”

Bạch Thù đáp một tiếng, sau đó nghĩ đến cuộc gọi của Hoa Thiên vào buổi sáng, trong lòng hiện một chút không thoải mái, “Khi nào anh về?”

“Ừm... hẳn là cuối tháng này.”

Hiện tại mới đầu tháng, cuối tháng này, chẳng phải còn hơn hai mươi ngày nữa sao?

Nghĩ đến thời gian còn dài như vậy, Bạch Thù hơi buồn bực một chút, “Bà nội anh khỏe chưa?”

“Không, vẫn còn đang hôn mê. Cũng không biết bao giờ có thể tỉnh lại.” Nói đến bà nội, thanh âm của Kỳ Liên trở nên dịu dàng, “Bạch Thù, anh không ở đó, em phải nhớ anh nha.”

Những lời này, ngày nào Kỳ Liên cũng đều lặp lại.

Bạch Thủ 白頭, “Anh thật là, còn nữa, điện thoại lúc nào cũng phải mang theo bên người.”

“Được.”

Sau đó lại hàn huyên một chút chuyện vui xảy ra ngày hôm nay, xong rồi mới lưu luyến ngắt điện thoại.

Giờ phút này Kỳ Liên đang ngồi trên sofa, nhìn chằm chằm cái tên trên di động, sau một khoảng thời gian dài ngồi ngốc ra, nghe thấy tiếng “đang đang” của đồng hồ quả lắc, Kỳ Liên mới lấy lại tinh thần, không cẩn thận liền bấm nhận gọi.

Hắn không muốn nhận, nhưng lại luyến tiếc, đây giống như một cơ hội trời cho hắn, làm sao hắn lại buông tha cơ chứ!

Không lâu sau, Lí Tô Mặc nhận cuộc gọi, “Có việc?”

Trước sau như một rõ ràng, giống như là sau sự kiện kia, mối liên hệ giữa hai người ngày càng ít.

Thứ duy nhất thể hiện mối liên hệ giữa hai người lúc này chính là – hắn chiếm lấy người con gái người đó yêu!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 34: Lí thiếu VS Bạch Thủ

Kỳ Liên phát ngốc khi nghe giọng nói của Lí Tô Mặc, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

“Kỳ Liên, có chuyện gì sao?”

“Không, chỉ muốn gọi điện thoại nói chuyện với anh.” Kỳ thật hai người bọn họ hiện tại đều cảm thấy hỗn loạn, chính là cả hai đều không phá vỡ tầng cửa sổ giấy kia.

“...” Bên kia Lí Tô Mặc cũng không lên tiếng.

“A Mặc, tôi muốn đính hôn.”

“Chúc mừng.”

“Tôi sẽ thương Bạch Thủ, dù sao cô ta đã yêu tôi đến không thể tự kiềm chế được rồi!” Kỳ Liên cười to, nhưng tâm của hắn lại đau như bị xé rách ra.

Hắn cũng chỉ có thể dùng loại phương pháp này mới có thể khiến cho Lí Tô Mặc cũng đau như hắn! Chỉ có như vậy hắn mới có thể cảm thấy họ đang ở cùng nhau.

“Sẽ không!” Lí Tô Mặc trầm giọng

Kỳ Liên im lặng, lúc sau mới nói, “Cô ta sẽ!”

“Sẽ không! Tôi sẽ khiến cho cô ấy không có dư thời gian mà suy nghĩ tới cậu!” Lí Tô Mặc siết chặt bàn tay.

“Anh!”. Qua nửa ngày, Kỳ Liên mới cất tiếng cười to đứng lên, “A Mặc, có phải hay không chỉ khi cô ta bị ta phá thân thì anh mới không còn tự tin như vậy? Anh mới có thể đau lòng giống như tôi?”

“Kỳ Liên, Cô ấy cũng không có tổn thương tới cậu!” Thanh âm của Lí Tô Mặc đã lạnh như băng.

“Cô ta như thế nào không có làm tổn thương tôi! Anh thích cô ta chính là tổn thương lớn nhất đối với tôi!” Kỳ Liên hoàn toàn không còn giữ được bình tĩnh nữa, giờ phút này tâm tình của hắn vận vẹo giống như bệnh tâm thần.

“Kỳ Liên, tình cảm không thể nào miễn cưỡng được! Cậu không phải là thiếu niên 14 tuổi, cậu đã là người đàn ông 24 tuổi! Làm việc gì cũng phải suy nghĩ một chút!”

“Anh nghĩ rằng tôi đối với anh là ảo tưởng sao!” Kỳ Liên rống lớn tiếng trong di động.

“Trưởng bối của anh đều đang mong chờ ‘ngâm kẹo dừa cháu’”. Chưa bao giờ khuyên ai nên hơn nữa ngày Lí Tô Mặc mới nói được một câu như vậy.

“Ha ha, không có việc gì, dù sao còn có Hoa Thiển, cô ta nguyện ý vì tôi sinh đứa nhỏ. Nga, đứng rồi, tôi tin tưởng Bạch Thù cũng sẽ vô cùng nguyện ý!” Kỳ Liên nhìn lên trần nhà cười đến sáng lạn.

“Kỳ Liên! Cậu vẫn là Kỳ Liên sao? Chẳng lẽ cậu không biết làm như vậy đối với các cô ấy không công bằng sao?!” Sắc mặt Lí Tô Mặc không còn như cũ.

“Ha ha, công bằng? Chó má! Nếu công bằng như anh nói, vì sao tôi thích anh nhưng anh lại không thích tôi, ngược lại anh lại đi thích cái người nhìn như hồ ly tinh kia!”

“Kỳ Liên...” Tình cảm không thể miễn cưỡng, anh lớn như vậy còn không thể hiểu rõ sao?

“A Mặc, có phải hay không người trong lòng của anh trong đầu bây giờ chỉ nghĩ đến tôi? Ha ha, hiện tại anh cũng cảm thấy không công bằng đi?”

“Kỳ Liên, cậu điên rồi!” Nói xong, Lí Tô Mặc ngắt điện thoại.

Kỳ Liên nhìn thời gian trò chuyện trên điện thoại, ngẩng đầu nhìn trần nhà.

Điên? Hắn đã sớm điên rồi! Tại thời điểm anh cự tuyệt hẳn, tại thời điểm hắn biết anh thích Bạch Thù, hắn cũng đã điên rồi!

Vì sao, vì sao chính mình lại không thích phụ nữ, lại thích đàn ông? Cho dù là hắn biết Hoa Thiển thích hắn, nhưng là vì sao chính mình làm không được.

Kỳ Liên hai tay ôm lấy đầu, nghĩ tới Lí Tô Mặc nắm tay hắn đi siêu thị mua đường, nghĩ Lí Tô Mặc thúc giục hắn học tập, nghĩ Lí Tô Mặc....

Hắn hận chính mình không phải là phụ nữ! Như vậy hắn sẽ không bị cự tuyệt! Hắn có thể quang minh chính đại xuất hiện bên cạnh anh! Hắn sẽ không phải giữ người phụ nữ anh thích ở bên cạnh!

Biết rõ chính mình có tình gây sự, nhưng vì sao chính mình không thể bỏ xuống được?

Lí Tô Mặc thờ dài đặt điện thoại xuống, anh thật sự không thể tưởng tượng, từ nhỏ cùng nhau lớn lên vậy mà lại đi thích mình! Anh xem hắn như em trai của mình!

Bởi anh được sinh ra trong gia đình chính trị, ba mẹ anh không thể sinh đứa con thứ hai, nên tự nhiên mọi người trong nhà xem anh như bảo bối. Anh luôn hy vọng mình có em trai em gái, nhưng không được, anh tự nhiên đối tốt với đám nhóc nhỏ tuổi, trong đó đối với Kỳ Liên tốt nhất, lại không nghĩ đến hôm nay lại xảy ra loại tình huống này!

Thờ dài, Lí Tô Mặc cầm điện thoại của mình, nhìn hình nền, khoe miệng mỉm cười, thì thảo tự nói, “Nha đầu ngọc, em không phải nói tốt nghiệp xong mới quen bạn trai sao? Như vậy là không ngoan! Nếu như em chậm lại 1 năm, như vậy em cũng sẽ không khổ...”

Nghĩ, Lí Tô Mặc gọi một cuộc điện thoại, “Tề Nhạc, đã lấy hình chụp chưa?”

“Ân, lấy rồi! Tôi đã cho người đưa tới!”

“Uhm”

Tề Nhạc tự nhiên là biết rõ chuyện tình cảm của sếp nhà mình, dù sao anh đi theo Lí Tô Mặc gần mười hai năm!

Thời điểm anh vừa tòng quân năm mười bảy tuổi, làm lính cần vụ, anh bị phái đi bảo vệ Lí Tô Mặc. Khi đó trong lòng anh không phục: dựa vào cái gì mà con của quan lớn cũng phải lính tới bảo vệ. Nhưng là một binh sĩ, luôn phục tùng mệnh lệnh, cho đến khi anh lớn hơn mới chút mới hiểu rõ, kì thật đứa nhỏ này rất dễ bị người ta bắt cóc.

Thời điểm anh biết Lí Tô Mặc, anh ta mới mười bốn tuổi, đúng là thời điểm tuổi trẻ, trưởng thành sớm nên thiếu nam thiếu nữ đã muốn mất đi mây lại, tặng thư tình!

Lí Tô Mặc là đứa nhỏ cực kì xinh đẹp, tự nhiên sẽ thành bạch mã hoàng tử trong lòng nữ sinh, vô số nữ sinh gửi thư tình cho anh, Lí Tô Mặc lại trốn tránh như gặp sói gặp hổ. Học xong trung học, anh vẫn không yêu sớm! Nhưng ba mẹ anh thì vô cùng thoải mái.

Ba của Lí Tô Mặc thực vui vì con trai di truyền gen tình cảm của mình, không giống đứa nhỏ ở Trần gia, mới sơ trung mà mẹ của rất nhiều nữ sinh tìm tới cửa!

Nếu nói trung học không yêu đương là bình thường đi, nhưng đến đại học anh cũng không yêu ai, cái này không bình thường!

Ba Lí Tô Mặc bắt đầu sốt ruột, ông lo cho con mình thích đàn ông a! Lí gia trước giờ là độc đinh, nếu xảy ra chuyện như vậy bọn họ thực sẽ bị tổn thương không dậy nổi, cho nên Ba Lí đi tìm bà vợ cũ nhân của mình để thương lượng.

Hai vợ chồng thương lượng tới, thương lượng lui, quyết định đem con gái của bạn bè giới thiệu cho Lí Tô Mặc, Lí Tô Mặc vừa nhìn đến ảnh chụp đã nói, “Rất xấu.”

Hai vợ chồng cao hứng, thì ra con mình thích con gái đẹp, vì thế hai vợ chồng đem ánh mắt hướng tới nhóm nữ nhân đang tham gia hoạt động nghệ thuật.

Nhưng nhìn đến ảnh chụp của các mỹ nhân này, Lí Tô Mặc thản nhiên nói, “So với con còn khó coi hơn, các cô này mà nhìn con còn không tự ti đến chết!”

Cha mẹ Lí vẫn không chết tâm, nhưng là muốn tìm một cô gái còn đẹp hơn con trai mình, thật sự là rất khó khăn a! Vì thế liền kéo dài cho tới năm anh hai mươi hai tuổi! Thẳng tới khi tốt nghiệp đại học anh cũng không có nói qua chuyện yêu đương.

Anh ta cảm thấy chỉ là ba mẹ Lí quá mức khoa trương, đại học không yêu đương cũng có chuyện gì đâu!

Cho đến một lần, Lí Tô Mặc đi đưa giúp Kỳ Liên vài thứ, trên đường nhìn thấy cô gái mặc bộ đồ màu hồng, tóc quăn, mang theo va li hành lý cực lớn, vẻ mặt có chút quật cường, miệng nói nhỏ, đúng lúc đi ngang qua bọn họ nên cũng xem như là nghe rõ: Mẹ nó, bà đây không tin tìm không thấy kì túc xá!

Lúc ấy anh và Lí Tô Mặc đều giật mình không thôi, nha đầu kia cũng quá hung dữ đi!

Vừa lúc có một nam sinh đi tới, nhảy mắt liền ân cần hỏi, “Sur muội, em là sinh viên mới hả, anh dẫn em đến kí túc xá?”

“Sur huynh, không cần, tôi không muốn đi kí túc xá!” Giọng nói nữ sinh mềm mại, làm cho xương cốt người ta đều mềm yếu. Cũng không biết vì sao, rõ ràng muốn đi kí túc xá nhưng cô ta lại cự tuyệt nam sinh kia.

Nam sinh tất nhiên là thất vọng rồi đi, sau khi rời khỏi, lại nghe cô gái kia thấp giọng nói: “Khi thật, ngoại hình như vậy cũng dám tán gái!”

Lúc ấy anh và Lí Tô Mặc liếc mắt nhìn một cái, anh thì cảm thấy chẳng có gì để nói, nhưng mà trong mắt Lí Tô Mặc lại lấp lánh ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 35: Tề nhạc nhớ lại

Khó có được, anh nhìn Lí Tô Mặc chủ động đi lên giúp nữ sinh kia.

Cô thực sự đã quá mệt mỏi rồi, do vừa rồi cô đã cự tuyệt rất rất nhiều sự giúp đỡ của các nam sinh, cho nên lần này nghe đề nghị được giúp đỡ, đầu cũng không ngẩng lên, lười biếng nói, “Cảm ơn học trưởng.”

Giọng nói thật mềm mại, nếu là vừa rồi chưa từng nghe qua cô nói “Bà nó” hai người còn có thể cảm thấy đây là một mỹ nhân khiến cho người ta xương cốt đều mềm, nhưng vì đã nghe cô gái này nói tục nên chỉ khiến cho hai người cảm thấy da đầu run lên.

Lí Tô Mặc giúp cô mang hành lý, sau khi hỏi cô kí túc xá ở đâu liền dẫn cô đi, dọc đường đi, bộ dáng muốn nói lại thôi của anh tựa hồ như muốn hỏi số điện thoại của cô.

Anh chưa từng thấy Lí Tô Mặc như vậy, thường thì những cô gái khi nhìn thấy ngoại hình hình của Lí Tô Mặc đã sớm kích động hết lên, nhưng mỹ nhân này ngay cả mí mắt cũng không nâng lên một chút, không thèm nhìn đến Lí Tô Mặc.

Khi đến dưới lầu kí túc xá, cô nàng nhận lấy hành lý, ném lại một câu “Cảm ơn” liền quay đầu chạy đi, đại khái là sợ dây dưa với họ!

Khi đó anh nhìn Lí Tô Mặc đang ngây ngốc đứng nhìn về phía kí túc xá, thật lâu sau mới hỏi anh, “A Nhạc, cậu nói rốt cuộc cô ấy có nhìn thấy tôi không?”

Nghe được một người mắt luôn cao hơn đầu như Lí Tô Mặc hỏi như vậy, anh không khỏi cảm thấy buồn cười, nhưng mà anh vẫn thành thật nói, “Tôi thấy từ đầu đến giờ, cô ấy cũng chưa có nhìn đến anh.”

Mị lực của anh không dùng được với cô ấy a!

Được rồi, khi đó khuôn mặt của sếp nhìn không ra cảm xúc gì.

Lúc này, Kỳ Liên gọi điện thoại tới, giọng nói có chút trách cứ Lí Tô Mặc đến chậm, vì thế Lí Tô Mặc liền đem chuyện mới xảy ra nói cho Kỳ Liên nghe.

Đối với đứa nhỏ Kỳ Liên này, anh không thể nói là thích hay không thích hẳn, cảm giác là lạ, về phần tại sao như vậy, anh lại không thể nói rõ được.

Đối với đứa nhỏ này, bộ dạng có vẻ dựa dẫm (Tề Nhạc là quân nhân), tính tình còn rất hào sảng, nhưng có đôi khi lại giống như tiểu cô nương, lúc nào cũng ý lại Lí Tô Mặc, thậm chí ngay cả đi mua đồ lót, cũng kéo Lí Tô Mặc theo.

Lí Tô Mặc đối với hắn rất tốt, yêu thương như em trai của mình vậy, cũng bởi anh là con một, phía dưới lại không có ai nhỏ hơn anh cả.

Sau khi giúp Kỳ Liên xong, trên đường trở về, lần đầu tiên Lí Tô Mặc nói chuyện về phụ nữ.

Lí Tô Mặc nói chưa bao giờ gặp qua cô gái nào thú vị như vậy. Hắn cảm thấy cô trước một kiểu, sau lưng một kiểu, chính là cảm thấy cô rất đối trá.

Lí Tô Mặc còn nói, cô nàng này rất hung dữ. Anh nghĩ, kỳ thật nội tâm của cô ấy vô cùng hung dữ, chính là mọi người không biết thôi.

Lí Tô Mặc còn nói, ai, cô ấy xinh đẹp như vậy, cậu nói cô như thế nào lại có thể thô lỗ đến thế? Anh nghĩ, đúng vậy, cô gái vừa xinh đẹp lại vừa hung dữ như vậy thật là hiếm thấy!

Cho tới bây giờ chưa có cô gái nào khiến cho Lí thiếu hứng thú như vậy, cùng anh nói về một cô gái xa lạ, đến thân phận còn chưa biết rõ, mà ánh mắt vốn tối đen cũng trở nên vô cùng trong trẻo!

Sau đó anh được lệnh đi điều tra cô gái này, càng điều tra càng phát hiện ra nhiều chuyện!

Nhìn tư liệu điều tra, anh cũng rất kinh ngạc. Bởi vì anh thật sự không ngờ tới, cô gái xinh đẹp tự tin, hung dữ kia cư nhiên lại là trẻ mồ côi!

Thế giới này trẻ mồ côi không ít, trẻ mồ côi xinh đẹp lại không thiếu, nhưng là trẻ mồ côi xinh đẹp lại chưa yêu ai bao giờ thật đúng là rất ít.

Trẻ mồ côi thường thiếu hụt về tình cảm, nhất là yêu, cho nên chỉ cần người khác đối xử tốt với họ một chút, họ sẽ bất tri bất giác mà yêu thương. Trẻ mồ côi xinh đẹp lại càng được nhiều người theo đuổi, đồng nghĩa với việc các cô ấy gặp phải cảm dỗ càng nhiều.

Có thể kiên trì sống trong những cảm dỗ đó thực sự rất ít, mà trước mắt có một người, cô ấy là “Bạch Thù”.

Tình sử của cô trống rỗng, cuộc sống thời trung học của cô tựa hồ chỉ có học tập và học tập, chủ nhiệm lớp và hiệu trưởng trường trung học vô cùng tán thưởng cô!

“Trò Bạch Thù, tốt, kiên định! Không theo đuổi phù hoa, khó có được một người xinh đẹp nhưng luôn theo đuổi việc học, người như thế không nhiều!”

Bọn họ thực sự kinh ngạc khi biết được thành tích học xuất sắc của Bạch Thù, dù sao nó cũng không phù hợp với những gì họ tưởng tượng về cô. Sau lần đầu tiên gặp mặt, họ mặc nhiên nghĩ cô là bình hoa di động.

Tin tức về Bạch Thù càng ngày càng nhiều, Lí Tô Mặc càng ngày càng lún sâu, thậm chí có khi tự mình lái xe đến dưới lầu kí túc xá, chỉ để liếc nhìn cô một cái.

Lí Tô Mặc là chàng trai văn nhả, cư nhiên lại đi thăm mền một nữ sinh viên, thật sự làm cho anh giật mình không thôi! Quan trọng nhất là, Lí Tô Mặc tựa hồ cũng không tính nói cho bất kì người nào biết, ngay cả anh đây cũng không cho nói.

Sếp không chịu nói, anh đây là thư kí cao cấp tự nhiên cũng biết nói năng phải thận trọng.

Aiz, nếu anh không phải là người đi thu thập tư liệu về Bạch Thù thì anh cũng không cách nào biết được Lí Tô Mặc lại đi thăm mền nữ sinh.

Mỗi lần anh đều suy nghĩ, nếu đem tin tức “Lí Tô Mặc thăm mền nữ sinh” nói cho người khác biết, bọn họ có tin không?

Được rồi, Lí Tô Mặc thực sự yêu thương cô gái này.

Anh cứ tưởng rằng Lí Tô Mặc sẽ theo đuổi, đơn giản là anh chậm chạp chưa có hành động, không nghĩ tới tình huống như vậy kiên trì gần 4 năm! Sau này mới biết được, là vì cô gái kia từng nói: Trong 4 năm đại học cô không yêu đương.

Vì thế, Lí Tô Mặc liền đứng từ xa nhìn cô, không đi quấy rầy cuộc sống của cô, yên lặng chờ cô tốt nghiệp!

Anh vốn không gần nữ sắc, người bên ngoài lại loan truyền anh là GAY, chỉ có thư kí như anh mới biết sếp của anh yêu phụ nữ, hơn nữa còn là yêu thăm! Nói ra sợ vô số phụ nữ phải chảy nước mắt đi.

Nhưng mà cô gái kia là một cô gái tốt, nhiều nam sinh theo đuổi cô như thế, tất nhiên cũng có những nam sinh xuất sắc, nhưng cô lại không hề động tâm, cho nên anh thấy Lí Tô Mặc như vậy cũng đáng.

Có thể xứng với sếp của anh cũng chỉ có cô gái này!

Chính là không nghĩ tới, vẫn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sếp luôn tự tin về cô nhưng chung quy cô cũng chỉ là con gái, bỏ qua sự theo đuổi của những nam sinh xuất sắc, cuối cùng lại cùng Kỳ Liên nói chuyện yêu thương!

Anh cũng không nghĩ tới, cho tới bây giờ Kỳ Liên cũng chưa nói qua chuyện yêu đương, trốn tránh con gái như rắn rết, mắt nhìn cũng chẳng thua kém Lí Tô Mặc, cư nhiên lại đi nói chuyện yêu thương với Bạch Thù! Người mà sếp nói yêu thăm suốt 4 năm qua!

Đối với chuyện này anh cũng cảm thấy khó xử thay cho sếp. Một bên là anh em, một bên là người mình yêu, sếp đây là muốn thành toàn cho hai người, hay sẽ quyết tâm tiến lên?

Tuy anh vì Lí Tô Mặc mà sốt ruột, nhưng Lí Tô Mặc lại lắc đầu với anh, làm cho anh an tâm một chút, cô còn chưa có kết hôn, cũng chưa phải là



chuyện xấu!

Nhìn bộ dáng như đã đoán trước được của Lí Tô Mặc, anh cũng chỉ có thể lắc đầu, dù sao đối với chuyện tình cảm, có muốn can cũng không được.

Tề Nhạc lắc đầu, nhìn hình chụp trong tay, lại bước nhanh về phòng của Lí Tô Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 36: Nhận được dự án quảng cáo

Hôm sau, Bạch Thủ nhận được hợp đồng quảng cáo. Nội dung đại khái là cô được thuê để quay phim và chụp hình cho sản phẩm trang điểm mới của tập đoàn Phong Khiêm, tiền thù lao lên tới 10 vạn, cô xem mà nóng cả mặt. Phải biết rằng từ lúc chào đời cho tới nay, mức lương cao nhất mà cô nhận cũng chỉ có ba ngàn thôi!

Hiện tại cô chỉ chụp một cái quảng cáo mà đã trở thành tiểu phú bà rồi, như vậy mua bán thật sự rất có lời a!

Đương nhiên, nếu là người khác gửi cho cô hợp đồng này, cô khẳng định mình sẽ không chút nghỉ ngơi mà từ chối, ai biết người kia có lừa gạt hay không, nhưng đây là hợp đồng do chính tay Lí Tô Mặc gửi cho cô, cô căn bản không phải lo lắng chuyện này.

Lợi ích này mà cô còn từ chối, nếu cô mặc kệ thì cô chính là người ngu!

Kích động qua đi, Bạch Thủ một tay cầm hợp đồng, một tay chống cằm trầm tư. Bạn nói xem Lí Tô Mặc rốt cuộc là muốn gì? Trước kia cũng có nói qua, khả năng anh ta theo đuổi cô là không có, nhưng sao anh ta tốt với mình như vậy!

Đúng rồi, có phải hay không là do nể mặt của Kỳ Liên?

Bạch Thủ nghĩ rất có thể là khả năng này, nháy mắt mắt sáng rực lên.

Bằng không đối với một người trước không có bối cảnh, sau lại nhiều lần đắc tội với anh ta như vậy, sớm đã bị anh chinh đến chết rồi, thế nào còn có thể giống như bây giờ vui vẻ sung sướng sống qua ngày, lại còn có thể nhận được hợp đồng quảng cáo của tập đoàn Phong Khiêm!

Tại sao???

Hơn nữa, trong giới giải trí, ai mà chẳng biết quảng cáo của tập đoàn Phong Khiêm trước giờ đều là do các ngôi sao lớn đảm nhiệm, tại sao Lí Tô Mặc lại đem cơ hội này cho cô – một con tép riu!

Tại sao???

Quan trọng nhất là thông qua quảng cáo của Tập đoàn Phong Khiêm có thể khiến cho một ngôi sao hạng 3 trong nháy mắt trở thành đại minh tinh, chỉ cần như vậy cũng đủ để mọi người hò hét giành nhau, cho dù tập đoàn Phong Khiêm không có trả thù lao thì các ngôi sao lớn nhỏ cũng xếp hàng để được nhận case, khi nào thì mới đến phiên cô chứ?

So, kết luận là: Cô dựa vào “Kỳ Liên” mà dùng quy tắc ngầm! Tuy không muốn thừa nhận, but, đây lại là sự thật. Aiiii, dù sao cũng kiếm được 10 vạn, không nên nghĩ nhiều như vậy!

Sau khi tự trấn an mình, Bạch thủ lại gật gật đầu: Giới giải trí này đúng là mảnh đất quý, cũng chỉ là quay chụp một cái quảng cáo đã có liền 10 vạn, khó trách nhiều người chỉ hơi có chút nhan sắc đều muốn tham gia vào giới này.

Bạch Thủ tìm trong danh sách các cuộc gọi đến một số điện thoại lạ, cô gọi đến số này.

“Bạch Thủ?” Lí Tô Mặc rất nhanh nhận điện thoại.

Bạch Thủ cũng không thắc mắc vì sao anh biết là cô gọi, dù sao cũng là anh lúc trước cho cô số điện thoại.

“Tôi đồng ý.”

“Không suy nghĩ thêm một ngày nữa a?”

“Không cần, điều kiện cùng thù lao đều rất vừa lòng, tôi sợ trễ 1 ngày, việc tốt như vậy cũng sẽ bị người khác giành mất.”

“Được, hai giờ chiều ngày mai em đến công ty tôi, chi tiết cụ thể ngày mai lại thương lượng.”

“Được.” Vào buổi chiều là quá tốt. Bởi vì buổi sáng cô còn có bài tập phải làm, cũng có thể thừa dịp này hoàn thành luôn.

Cắt điện thoại, Bạch Thủ nằm trên giường, trong đầu toàn là màu hồng, lại có đôi cánh mang cô bay đến nơi hạnh phúc.

Thời điểm Bạch Thủ đi vào tập đoàn phong Khiêm một lần nữa, đột nhiên cảm thấy nơi này nhìn thuận mắt hơn lần trước nhiều.

Bởi vì Bạch Thủ đã tới nơi này một lần rồi, nên mọi người ở đây đối với cô cũng có chút ấn tượng, cho nên tiếp tân khách khí nói Bạch Thủ đợi một chút, sau đó gọi điện thông báo lên bộ phận thư ký của Tổng giám đốc.

Xác nhận lại lần nữa, lại nói Bạch Thủ có thể sử dụng thang máy từ 1 đến 6 để đi lên phòng Tổng giám đốc.

Bạch Thủ bĩu môi, không phải là còn thang máy số 7 sao, nhưng ngắm lại mình còn muốn tiếp tục nhận case ở đây, nên không nên tùy hứng, cũng ngoan ngoãn đứng chờ thang máy.

Cũng may hôm nay thang máy có vẻ vắng, cô đợi 2 phút thì cũng có thang máy đi xuống.

Lên tới văn phòng của Lí Tô Mặc cô mới phát hiện, thì ra anh có tới 5 thư ký!

Bạch Thủ không khỏi hoảng sợ, cảm khái nghĩ: Đúng là tổng giám đốc tập đoàn lớn nha, ngay cả thư ký mà cũng nhiều như thế!

Thư ký tổng giám đốc, nam có nữ có, trong đó chỉ có 1 người mà cô đã gặp qua vài lần, còn lại hoàn toàn không biết.

Nhưng những người kia đều nhìn cô cười thân thiện, nhất là người đàn ông cao ráo, nhìn có vẻ rất nghiêm túc, khi nhìn thấy cô, miệng hơi mở ra.

Người thư ký kia rất bình thường khi nhìn thấy cô, tự nhiên nói, “Cô Bạch, cô đã đến, tổng giám đốc đang đợi cô bên trong.”

“Nga, được.”

Bạch Thủ gật gù đầu, lướt qua bọn họ đi về phía cánh cửa đang đóng chặt kia. Đang muốn gõ cửa, liền nghe thấy tiếng thảo luận to nhỏ ở phía sau.

Lỗ tai của cô đặc biệt thính, nhất là khi người khác thảo luận về cô, dù có nói rất nhỏ, cô cũng có thể nghe thấy. Cho nên thời điểm cô định gõ cửa lại nghe được nữ thư ký cuối đầu nhỏ giọng hỏi người trên, “Nói nghe, case nhỏ như vậy giao cho người bên dưới làm là được rồi, sao tổng giám đốc còn tự mình nói chuyện?”

Bạch Thủ đỏ mặt, trong lòng yên lặng nói: Đây không phải là vì bạn trai của cô là anh em tốt với Lí Tô Mặc sao. Hô, đi cửa sau thật đáng xấu hổ!

Tuy rằng cũng có vài chuyện Bạch Thủ đi cửa sau, nhưng phần lớn đều dựa vào thực lực của chính mình, được các thầy cô tán thành mới có cơ hội đi cửa sau, nhưng lần này là vì chính bạn trai của mình, nói thế nào cũng không được quang minh chính đại cho lắm!

Vì thế Bạch Thủ cơ hồ chạy trời chết, tùy ý gõ cửa, cũng không đợi Lí Tô Mặc nói “Tiến vào”, cửa mở liền bước vào sau đó ngay lập tức đóng cửa lại, làm cho những thư ký bên ngoài nghi hoặc không thôi.

“Thư ký Tề, anh thấy sao?” Thư ký Lí đẩy đẩy gọng kính trên mũi mình.

Về mặt bí hiểm của thư ký Tề, ngay cả bản mặt bình thường cũng mang theo tia bát quái, “Các người nha, ít nhiều chuyện lại đi!”

Mọi người gật gù đầu, trong lòng ai cũng rõ ràng, mới vừa rồi nữ thư ký nhỏ giọng nói thầm, “Không thể tưởng tượng được Boss lại thích kiểu bình hoa di động như thế này.”

Thư ký Tề mỉm cười, chọc cho mọi người tò mò, “Mọi người làm việc cho tốt vào, đừng có lo bát quái chuyện riêng của sếp.”

Vào văn phòng của Lí Tô Mặc, chỉ thấy anh đang cúi đầu xử lý công việc, ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng, tư thế cầm bút nhìn rất đẹp mắt.

Bạch Thủ vẫn cảm thấy đàn ông khi làm việc đều nhìn rất đẹp, nhìn Lí Tô Mặc lại đang tập trung như vậy, cô không muốn quấy rầy.

Nhưng Lí Tô Mặc cảm thấy không khí có chút kì quái, ngẩng đầu vừa thấy Bạch Thủ có chút háo sắc đang nhìn mình, cảm thấy có chút ngọt ngào, ngay cả giọng điệu khi nói chuyện cũng ôn nhu không ít, “Em lại đây.”

Bạch Thủ có chút không được tự nhiên, như thế nào lại cảm thấy cách nói chuyện thân thiết như vậy, cho dù cô là bạn gái của anh em tốt đi nữa, nhưng thực tế hai người không hề quen nha?

“Ách, dạ.”

Lí Tô Mặc chỉ chỉ về phía trước “Ngồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 37: Bị hớ

Bởi vì giọng nói của Lí Tô Mặc quá mức cường đại, Bạch Thủ giống như học sinh tiểu học khi nghe lệnh của giáo viên, lập tức ngồi xuống.

Lí Tô Mặc mỉm cười, cuối người lấy một cái hộp rất tinh xảo, mở ra, đưa cho Bạch Thủ, nói, "Em ăn trước, chờ tôi xử lý xong công việc đã."

Anh vẫn nói năng nho nhã lễ độ, Bạch Thủ nghĩ cũng không nghĩ liền gật gật đầu, nhận lấy cái hộp, "Dạ, anh cứ làm việc, tôi cũng không vội."

Mở cái hộp ra đồ ăn bên trong thật phong phú, Bạch Thủ chỉ liếc một cái ánh mắt liền sáng lên: Socola, nải đường, bánh bích quy, bò khô, cá mực sợi, ô mai, thạch hoa quả,....

Toàn những thứ cô thích ăn, Bạch Thủ cực kì vui vẻ, hớn hờ ngồi xuống một bên bắt đầu ăn, hoàn toàn không để ý đến việc mình là khách.

Mà Lí Tô Mặc ngắm nhìn vẻ mặt sung sướng khi ăn của Bạch Thủ, đến cả văn kiện cũng không tiếp tục xem.

Kỳ thật các điều khoản của hợp đồng anh đã sớm chuẩn bị xong, chỉ chờ Bạch Thủ đến là có thể ký tên. Nhưng anh chính là muốn Bạch Thủ ở lại đây lâu hơn một chút, ở bên cạnh anh! Loại cảm giác này thực tốt, nói không chừng anh có thể "từ từ" mà ngồi đây xử lý tốt công việc!

Nhưng tình huống tựa hồ, khụ khụ, có chút ngoài ý muốn, bởi vì tâm tư của anh hoàn toàn không thể tập trung vào công việc. Nhưng mà không quan hệ, anh vui vẻ chịu đựng.

Nói không chừng, cứ ngồi như thế này cho đến chiều, anh cùng cô sau khi thảo luận về hợp đồng xong có thể cùng ăn cơm chiều, nghĩ đến đây trong lòng anh cảm thấy rất thỏa mãn.

Đương nhiên, làm như vậy có chút xấu xa, anh sẽ không nói cho cô gái trước mặt biết đâu!

Anh mang tâm tư rối loạn thấp đầu tiếp tục xem văn kiện, sắc mặt như thường, chính là mặt mày bên trong hơi hơi lộ ra một chút vui mừng đã bán đứng anh.

Ăn cũng kha khá, Bạch Thủ ngừng đầu, nhìn Lí Tô Mặc còn đang làm việc, thầm nghĩ: Anh làm việc như vậy, kì thật không phải thật sự vì nể mặt bạn trai của tôi mà tiếp đón tôi. Hoặc anh có thể phân phó cho một quản lí cùng tôi thương lượng hợp đồng cũng được vậy, cũng không nhất thiết nói tôi ngồi đợi như thế này, bây giờ đã là bốn giờ rồi, anh có chút xíu quan niệm về thời gian không hả? Tuy rằng tôi rất cảm động chuyện anh nể mặt bạn trai tôi mà tiếp đón tôi, nhưng tôi đã phải ngồi đợi hơn 2 tiếng rồi, thật sự rất mệt a! Cái gì cũng đã ăn hết rồi, anh cư nhiên còn chưa có xong.

Bạch Thủ ai oán liếc nhìn Lí Tô Mặc, sau đó lại nhìn đến cái hộp trên bàn chứa đầy vỏ bánh kẹo.

Lí Tô Mặc giương mắt nhìn Bạch Thủ đang nhìn chăm chăm cái hộp nhỏ, ngừng công việc trong tay, "Ăn xong rồi?"

Bạch Thủ nghe câu hỏi thẳng, mặt ửng đỏ, "Anh cũng muốn ăn?"

Lí Tô Mặc lắc đầu, lại đưa ra một cái hộp khác, "Em ăn tiếp đi."

Bạch Thủ lắc mạnh đầu, "Anh xem bây giờ đã không còn sớm nữa."

À, đã bốn giờ rồi, trời cũng bắt đầu tối, Lí Tô Mặc nhìn thoáng qua cửa sổ, lúc này mới đứng thẳng dậy, không nhanh không chậm đưa ra 2 bản hợp đồng, "Được rồi, cô Bạch, chúng ta thương lượng một chút chi tiết của hợp đồng."

Bạch Thủ muốn khóc, cuối cùng cũng đất đầu thảo luận hợp đồng rồi.

"Một khi cô đồng ý chụp quảng cáo cho chúng tôi, cô không được nhận bất kì quảng cáo cho sản phẩm trang điểm nào khác."

Bạch Thủ không hiểu cái này, nhưng mà đạo đức nghề nghiệp cơ bản cô vẫn phải có, cô cũng hiểu chính mình đã đi quảng cáo cho sản phẩm trang điểm của họ, lại đi chụp cho đối thủ cạnh tranh của họ, thật không đạo đức, cho nên Bạch Thủ gật đầu như gà mổ thóc.

"Cô Bạch đối với bản hợp đồng này có ý kiến về nội dung gì không?"

"Không có, không có, mọi thứ tốt lắm" Bạch Thủ cười hờ hờ, cô thực vừa lòng, nói như thế nào cũng có 10 vạn nha!

"Đây là hợp đồng cô xem kỹ lại một chút." Lí Tô Mặc mỉm cười đưa cho Bạch Thủ một phần hợp đồng, tiếp theo lại đưa thêm một phần hiệp ước khác, "Xem lại hợp đồng một lần nữa, trong tương lai chúng ta sẽ còn hợp tác lâu dài, cho nên cô nên nhìn kỹ một chút."

Bạch Thủ lắc đầu, lười phải xem lại, đưa tay lấy hai phần hợp đồng.

“Tôi cảm thấy cô vẫn nên xem lại một lần nữa.” Lí Tô Mặc lấy lại 2 bản hợp đồng, cầm tay Bạch Thủ rơi vào khoảng không, “Dù sao trong tương lai chúng ta còn hợp tác với nhau!”

Lí Tô Mặc nhấn mạnh hai chữ “tương lai”, về mặt đầy bí ẩn.

Bạch Thủ trong lòng có chút kinh ngạc, nghĩ rằng, tôi là không cần xem, anh còn dong dài cái gì, cho dù có chịu thiệt cũng là tôi chịu thiệt nha! “Không cần.” vừa nói, vừa nhường người lấy 2 bản hợp đồng trên tay của Lí Tô Mặc, sau đó cũng không thèm nhìn tới, vung bút kí tên lên phần của mình, cuối cùng, nhìn Lí Tô Mặc cười yếu ớt, nói: “Tôi tin anh!”

Trong đôi mắt trong trẻo của Lí Tô Mặc hiện lên tia giả hoạt, cầm tay Bạch Thủ, “Như vậy a, hoan nghênh cô gia nhập công ty a.”

Bạch Thủ sững sốt, có chút chần chừ nói, “Tôi chỉ quay chụp quảng cáo cho công ty thôi mà, cũng không có gia nhập công ty a!”

“Cô Bạch, xem ra cô đọc không cẩn thận a, tôi nhớ rõ khi đưa cho cô bản hợp đồng có ghi rõ “Hy vọng” cô có thể gia nhập công ty chúng tôi, nếu không có bất kì ý kiến gì, thì điều khoản này sẽ được ghi vào trong hợp đồng. Tôi vừa rồi có hỏi cô có hay không ý kiến, cô nói không có, tôi mới đem hợp đồng thứ 2 đưa cho cô.” Lí Tô Mặc biểu hiện vô cùng “thành khẩn”.

Bạch Thủ nghe anh nói đi từ sững sốt này đến sững sốt khác.

Lí Tô Mặc chậm rãi nói, “Cô Bạch, khi tôi đưa cho cô bản hợp đồng thứ 2, còn nhắc nhở cô nên xem kĩ một lần nữa. Vừa rồi cô kí 2 bản hợp đồng, trong đó 1 bản chính là gia nhập công ty chúng tôi, trở thành nghệ sĩ do công ty tôi quản lý!”

Lí Tô Mặc điều chỉnh sắc mặt, giọng điệu mang chút trách cứ, “Tôi nghĩ cô đã xem kĩ, thì ra cô xem hợp đồng đều không cẩn thận như vậy! cũng may cô kí hợp đồng với công ty tôi, bằng không cô có bị mang đi bán cũng không biết đâu!”

Bạch Thủ đang trong tình trạng không biết gì lại nghe bài “diễn thuyết” vô nghĩa của Lí Tô Mặc, lập tức xem lại hợp đồng.

Lần này Bạch Thủ xem thật cẩn thận, quả nhiên trong bản hợp đồng thứ nhất có một đoạn tương tự: Sau khi kí bản hợp đồng này, nếu đối phương không có bất kì dị nghị gì, thì dựa vào bản hợp đồng gia nhập vào công ty, kí hợp đồng làm nghệ sĩ thuộc sự quản lí của công ty. Ghi chú: đối phương phải tuân thủ mọi điều khoản đã kí trong hợp đồng, nếu không khi xảy ra tranh chấp về pháp luật, đối phương phải tự chịu trách nhiệm, công ty không chịu trách nhiệm”

Với điều kiện này, đối với nghệ sĩ khác không chừng đã nhảy lên sung sướng, chỉ dựa vào một cái hợp đồng quảng cáo là có thể tiến vào tập đoàn Phong Khiêm làm nghệ sĩ thuộc sự quản lí của công ty, ai mà không muốn làm a!

Sau đó Bạch Thủ lấy hợp đồng mình mang theo bên người ra xem lần nữa, quả nhiên ở đây cũng có một hàng tương tự.

Bạch Thủ muốn khóc, vì sao lúc ở phòng cô xem không cẩn thận? Thật bi thương a, Bạch Thủ lại xem bản hợp đồng thứ hai, bản hợp đồng này thực muốn làm mù mắt Bạch Thủ.

Bởi vì tiêu đề của bản hợp đồng này thật hoành tráng, còn thêm dòng chữ được phóng to: Hợp đồng nghệ sĩ cho tập đoàn Phong Khiêm

Bạch Thủ tròn tròn mắt, mặt trên của hợp đồng, hai chữ “Bạch Thủ” hoa lệ được viết, giống như đang điều võ dương oai, nhìn xem tâm can của Bạch Thủ đang run lên run lên.

“Đây là giả đi?”

“Ở phía trên có con dấu của công ty.” Lí Tô Mặc nhìn về mặt như bị sấm đánh trúng của Bạch Thủ, độ cong ở khóe miệng càng sâu.

Bạch Thủ chỉ vào hợp đồng, “Tôi có thể không thừa nhận?”

“Không thể.” Lí Tô Mặc thực bình tĩnh. “Cô Bạch, hoan nghênh gia nhập công ty chúng tôi.”

“Anh lừa gạt!” Bạch Thủ giận, mặt đều đỏ lên.

Lí Tô Mặc ngã người ra sau, tựa lưng vào ghế ngồi, “Cô Bạch, nói chuyện phải suy nghĩ. Chuyện hợp đồng, vốn dĩ được xem kĩ trước khi kí, xin hỏi tôi làm sao lừa gạt?”

Bạch Thủ trầm mặc, lần này phiền chết cô rồi, nhưng là, cô muốn làm người dẫn chương trình, không muốn làm nghệ sĩ a! Nếu muốn làm nghệ sĩ, thì từ hồi trung học cô đã làm rồi, còn gì phải chờ đến công ty bọn họ chứ!

“Tôi mặc kệ, dù sao tôi cũng sẽ không gia nhập công ty các người! Anh đây là lừa gạt, bản hợp đồng thứ hai tôi không thừa nhận!”

“Chúng ta gặp nhau tại tòa đi, chuẩn bị tốt 500 vạn tiền bồi thường hợp đồng.”

Bạch Thủ tròn tròn con mắt, “500 vạn?”

Lí Tô Mặc gạt đầu, “Cô lại không xem hợp đồng cẩn thận à?”

Bạch Thù mặt đỏ, hơn nửa ngày, “Anh đi ăn cướp a!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 38: Cái gọi là nấu nước luộc ếch

Bạch Thù rơi lệ, một cô nhi nghèo túng không có 500 vạn như cô, vấn đề là làm sao bây giờ moi từ trong túi cô ra 500 đồng! Vì thế Bạch Thù đáng thương hề hề nhìn Lí Tô Mặc, "Lí thiếu?"

"Hừ hừ ~" Thiếu gia Lí Tô Mặc đắc ý dào dạt.

"Tôi vẫn chưa mang đến công ty anh tổn thất gì? Từ lúc ký đến bây giờ nhiều lắm cũng chỉ hơn năm sáu phút!"

"Thời gian của tôi là vàng." Lí Tô Mặc liếc mắt nhìn Bạch Thù một cái.

Bạch Thù xiết chặt nắm tay, cuối cùng, tuôn ra một câu, "Rác rưởi!"

Mày Lí Tô Mặc vừa động, trầm giọng nói, "Bạch Thù, tôi có thể tha thứ cô trong ngoài không đồng nhất, nhưng là, tôi hy vọng cô ở trước mặt người ngoài vẫn có thể duy trì được biểu tượng thực nữ."

Bạch Thù tức giận, "Anh mới là người ngoài!"

"Ừ, tôi là người ngoài, cô là người trong!" Lí Tô Mặc tỏ vẻ đồng ý.

Bạch Thù hỗn độn, mắng như thế nào lại bị thẳng nhai này đùa giỡn?

Bạch Thù rơi lệ, vì sao mỗi lần gặp tên này đều xui xẻo, vì sao?!

"Tôi phải làm trợ lý! Nếu tôi muốn làm nghệ sĩ, đã sớm cùng công ty khác ký kết, làm sao tới công ty các anh. Anh biết không, cho tới bây giờ tôi đều rất khổ, một tuổi ông nội chết, hai tuổi bà ngoại chết, ba tuổi ông ngoại chết, bốn tuổi bà nội chết, năm tuổi cha mẹ tôi chết, sáu tuổi tôi..." Bạch Thù nói xong lệ rơi đầy mặt, hy vọng có thể thông qua sự đau khổ của cô làm cho cảm động.

Lí Tô Mặc phui tro bụi trên quần áo, không nhanh không chậm, không cao không thấp nói câu, "Tôi nhớ rõ, cha mẹ của cô đều là trẻ mồ côi."

Bạch Thù ngốc tại chỗ, càng thêm hỗn độn : Vì sao anh ta lại biết bối cảnh gia đình của cô?

Sau đó Lí Tô Mặc đứng dậy, "Thành, hợp đồng cũng ký, cô cũng là người của tôi." (ND: Câu này hơi gây hiểu lầm :>)

Bạch Thù trước mắt quay cuồng, trong lòng vô số câu hỏi rít gào: Tôi khi nào thì thành người của anh!

Lí Tô Mặc như là nhìn thấu Bạch Thù, "Hợp đồng đây, ký xuống chính là có hiệu lực, cái khác cô cũng không cần nghĩ nhiều, thanh toán ổn định kiếm tiền là tốt rồi."

~o(>\_

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 39: Gặp tiền dương

Kỳ Liên vẫn chưa về nước!

Bạch Thù cau mày nhìn điện thoại. Vừa nói chuyện điện thoại cùng hần xong, Bạch Thù cứ có cảm giác hai người nói chuyện phiếm, càng ngày càng theo xu hướng công thức hóa.

Rõ ràng cô có rất nhiều lời muốn nói cùng Kỳ Liên, nhưng Kỳ Liên không hỏi gì tới cô, cho dù cô có chủ động nhắc tới, Kỳ Liên cũng chỉ “ừ” vài tiếng

xem như trả lời, khiến cho cô cảm thấy giống như cô đang tự nói chuyện, thực không có ý nghĩa. Mà mỗi ngày Kỳ Liên đều hỏi một câu cơ bản, “Em có nhớ anh không?” “Em không được phép ngoại tình.”

Mới đầu Bạch Thu chỉ nghĩ đây là mấy câu dằn dò của các cặp tình nhân, nhưng mà càng nghe, cô lại càng thấy phản cảm. Dáng vẻ này của cô khiến hấn bất an như vậy sao? Hay là hấn không có lòng tin đối với cô? Cũng có thể nói là không tin tưởng vào chính hấn?

Lúc A La trở về, nhìn thấy bộ dạng ngẩn ngơ của Bạch Thu, vì thế A La buông cái túi trong tay, hỏi, “Kỳ đại thiếu vẫn chưa về?”

Bạch Thu gật đầu, “Tại sao càng ngày tớ càng không có cảm giác như đang yêu?”

A La tròn trĩnh mắt liếc nhìn Bạch Thu một cái, “Tại vì hai người tách ra quá lâu cho nên mới có cảm giác như vậy.”

“Thật không?”

“Thật!” A La gật đầu, “Cậu cũng đừng ở đó suy nghĩ nhiều, tốt hơn hết là lo cho cái quảng cáo cậu sắp chụp đi!”

Bạch Thu đã đem chuyện chụp quảng cáo cho tập đoàn Phong Khiêm nói cho đám bạn cùng phòng

“Ách... lịch chụp quảng cáo đã định vào ngày mai.” Bạch Thu 囧, “Tớ chỉ muốn chụp vài tấm là được rồi.”

A La hèn mọn, “Cậu thật ngớ ngẩn sao?”

“Tất nhiên là không!” Qua coi thường cô rồi! Nói như thế nào thì cô cũng là cô gái hoàn hảo được quảng cáo nức beng của thời đại mới!

“Vậy chúc cậu thành công, đến lúc đó nhớ đưa bọn tớ đi Hoàng Mã “chà xát” một chút.”

“Tón lăm!”

“Tón cái rắm! Cậu không nhớ cậu mới kiếm được mười vạn sao? Chỉ mới mời mấy người ăn ít như bọn tớ đã khiến cậu đau cả thịt trên người, cậu phải biết rằng sau này cậu có thể trở thành người phụ nữ giàu có!”

Bạch Thu 囧, “Cậu không hiểu là chuyện này không có lời sao? Rõ ràng đều là đồ ăn giống nhau, bên ngoài bán chỉ mười đồng, bên trong lại bán tới một trăm hay một ngàn?”

“Cậu thì biết gì, cúng ta gọi đó là thưởng thức!”

“Thưởng thức em gái nhà hấn! Tư tưởng của cậu chính là tư tưởng của giai cấp chủ nghĩa tư bản! Một đĩa trứng sốt cà chua một trăm tám mươi đồng, tớ ăn chẳng thấy cái gì gọi là thưởng thức, chỉ thấy thịt cả người đau đến mức nói không thành lời!”

A La bày ra vẻ mặt cậu hết cứu nổi rồi, “Bạch Thu, cậu đã không còn là người dân nhỏ bé nữa, cậu là đại minh tinh của quần chúng nhân dân!”

“Cho dù tớ là đại minh tinh, cũng vẫn là một người dân nhỏ bé!” Bạch Thu buông tay, “Cho dù lòng tớ không đủ lương thiện đi chăng nữa, nhưng tớ thà rằng đem số tiền chênh lệch của món trứng sốt cà chua kia đi quyên góp cho cô nhi viện, vẫn còn có ý nghĩa hơn đem cho giai cấp bóc lột tư bản chủ nghĩa!”

A La 囧, “Chúng ta không ở cùng một hành tinh.”

“Ừ...cậu là người sao hỏa.”

A La đứng dậy bẹo hai má Bạch Thu, tức giận nói, “Chắc vậy quá, đem giá tiền chênh lệch đi cho cô nhi viện! Cậu chính là người lương thiện, đem tớ nói thành người đại ác!”

“Sao có thể được, chỉ là cảm thấy giá cả ở Hoàng Mã quá cao! Một hai ngàn đồng ở một tiệm cơm nhỏ có thể ăn được rất nhiều thức ăn, đi hoàng Mã, một vạn đồng cũng không đủ để cậu ăn no!”

“Phim truyền hình bên kia có tin báo chưa?”

“Có, ngày mai đi thử ống kính.” Aiz...vai nữ chính nhất định là cô, còn phải chạy đi thử ống kính, thật là làm điều thừa.

“Nhớ, ăn mặc rực rỡ lên một chút!”

“Thèm vào, chị đây là con gái đảng hoàng!”

Ngày hôm sau, Bạch Thu đi thử kính, đạo diễn lại bất ngờ tự đi đón cô, làm cho Bạch Thu cả người run lên. Trong ánh mắt của đạo diễn nhìn cô cũng có thêm một tia kính cần!

Đúng vậy, cô không nhìn lầm! Chính là một tia kính cần! Một nhân vật tôm tép nhỏ bé chưa tốt nghiệp như cô mà lại có thể làm cho đạo diễn của một tổ kịch lớn sinh ra ý kính cần, thật sự quá đáng sợ!

Bạch Thù bắt an chụp mấy tấm ảnh, diễn một đoạn bi kịch trong “Câu lạc bộ tình yêu”, sau đó đạo diễn liền cười hì hì nói với cô trở về chờ tin tức.

Chuyện này còn cần về chờ sao, ông ta rõ ràng đã nói với cô rằng, “Nữ chính chính là cô!”

Trở về phòng ngủ, toàn bộ đám bạn tốt dùng ánh mắt chờ mong nhìn Bạch Thù, Bạch Thù đương nhiên biết, đám các cô ấy không phải là đang chờ tin tốt của cô, mà là chờ cô khoe các cô ấy một bữa.

Vì thế Bạch Thù vung tay lên. “Đi, đi Thanh Tân quán.”

Thanh Tân quán là quán ăn tốt nhất cạnh đại học S, không chỉ thức ăn ngon, quan trọng hơn là phong cảnh thanh u, tuy rằng giá cả cao hơn các hàng quán bên cạnh một chút, nhưng giá như vậy cũng đáng.

Thanh Tân quán cũng có phòng bao riêng, nhưng mà với độ đắt khách của quán mà nói thì không bao giờ có dư phòng, cho nên một số người chỉ có thể ngồi ngoài sảnh ăn cơm.

Đại sảnh bên ngoài tuy không thể so với phòng bao riêng nhưng mỗi bàn được ngăn cách nhau thành từng gian bởi một dãy cây điều lan thật dài, từ xa nhìn lại giống như một tấm màn che màu xanh bình thường.

Tuy không có phòng, nhưng mấy cô gái lại high phi thường gọi hai mươi mấy món ăn. Thanh Tân quán làm rất nhanh, chỉ chốc lát sau đã mang các món ăn lên.

“Ngô... tuy không thể đi Hoàng Mã, nhưng đến Thanh Tân quán ăn thì tính ra chúng ta cũng có lời!” Tiểu Mật thỏa mãn nói.

“Hoàng mã có cái gì ăn ngon, Thanh Tân hương vị tốt hơn nhiều.” Tiểu Mã rất khinh bỉ nhìn Tiểu Mật.

“Được rồi, đó là do người đàn ông của cậu mỗi ngày đều đưa cậu đi Hoàng Mã.”

“Đừng có thảo luận về cái Hoàng Mã lừa bịp sát phong cảnh ấy nữa, chúng ta vẫn nên ăn của chúng ta đi.” Bạch Thù nhàn nhã lột tôm hùm.

“Hoàng Mã lừa bịp?” Một giọng nam trầm thấp, trong trẻo xuất hiện bên tai mọi người.

Đám Bạch Thù các cô nháy mắt ngẩng đầu, người này là ai, nhìn có vẻ quen mắt? Bạch Thù đối với những người đàn ông không thân, trước đến nay luôn nhìn qua một cái liền quên mất, trừ phi người nọ giống Lí Tô Mặc gây ấn tượng khắc sâu cho cô!

Nhưng thật ra Tiểu Mã và Tiểu Mật lại có phản ứng rất lớn.

“Là anh!” Biểu tình của Tiểu Mã giống như rất không thích người đàn ông này.

“Tiền thiếu, anh đến tìm em sao?” Tiểu Mật theo quy tắc nói cười tủm tỉm phóng một cái mị nhãn sang.

Cả người Tiền Dương chấn động, hần chỉ dẫn người bạn đến đại học S tìm riêng diễn viên, bởi vì cũng đã tới giờ cơm chiều, cho nên bọn họ liền đến đây ăn. Không nghĩ tới mới ăn một chút, hần liền nghe thấy bàn sát vách nói “Hoàng Mã lừa bịp”, nói thế nào thì hần cũng là tổng giám đốc của Hoàng Mã, tương lai sẽ là người thừa kế, vậy mà chính tai lại nghe thấy có người nói Hoàng Mã lừa bịp, tất nhiên là hần muốn đến xem.

Chưa thấy thì không sao, nhìn thấy thì hoảng sợ, đây không phải là đại mỹ nữ hần đưa danh thiếp cho hay sao? Bên cạnh cô còn có ba đại mỹ nữ với ba phong cách khác xa nhau.

“Hi, cô Bạch, đã lâu không gặp, cô cũng tới đây ăn cơm chiều sao?” Đầu tiên, Tiền Dương chào hỏi cũng Bạch Thù.

Từ trước đến nay Bạch Thù nhìn đáng vẻ luôn tính toán và cách ăn mặc của hần đều cảm thấy khó chịu, cô ghét nhất chính là những người thích tính toán người khác! Tuy chán ghét thì chán ghét, nhưng đáng vẻ thì vẫn phải nguy trang. Cho nên Bạch Thù vẫn rất thực nữ đáp trả, “Anh khỏe.”

Vừa xong, trong lòng Bạch Thù liền cảm thấy giống như bị lừa, bởi vì không biết tại sao lúc này, trong đầu cô tràn ngập câu nói kia của Lí Tô Mặc: “Bạch Thù, tôi có thể tha thứ em trong ngoài không đồng nhất, nhưng mà, tôi hy vọng trước mặt người ngoài, em vẫn duy trì biểu tượng thực nữ của em.”

Nhất định là cô điên rồi! Vậy mà lại nhớ đến lời của Lí Tô Mặc!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 40: Tiền dương kinh ngạc

Tiền Dương vui tươi hơn hờ đặt mông ngồi ở bên cạnh Bạch Thủ, dùng giọng điệu rất ái muội hỏi, “Các em là học sinh đại học C sao?”

Đại học C nằm cạnh đại học S, hai trường sát bên nhau, nhưng trường đại học S là trường đại học trọng điểm trong nước, còn đại học C là trường nghệ thuật, tuy bên trong có rất nhiều tuấn nam mỹ nữ, nhưng đa số là những người không có học vấn và nghề nghiệp.

Câu hỏi như vậy, làm trong lòng mấy cô gái đều khó chịu.

Bạch Thủ buông đũa trong tay, mặt mang vẻ mỉm cười, “Tại sao Tiền tiên sinh lại nghĩ chúng tôi là sinh viên đại học C mà không phải đại học S?”

Tiền Dương nghĩ mình đã đoán trúng rồi, trong lòng vui tươi hơn hờ, thầm nghĩ: Đoán cũng biết, mấy em gái này đều xinh đẹp như vậy, có thể chuyên tâm học hành sao? Nếu có cũng chỉ có thể là hệ nghệ thuật của đại học S đi.

Đương nhiên, trong lòng Tiền Dương hèn mọn nghĩ mấy cô gái này bên ngoài không có tự trọng, nhưng đối với sự xinh đẹp của các cô, nửa phần sức chống cự hẳn cũng không có, nhất là Bạch Thủ. Nhìn dáng vẻ của cô hẳn liền xúc động, ôi...rất kích thích, nói thế nào thì hẳn cũng đã gặp qua nhiều dạng phụ nữ rồi!

Nghĩ thì nghĩ, Tiền Dương vẫn cảm thấy chính mình rất phong độ, “Chủ yếu là các vị tiểu thư thật sự rất đẹp.”

A La mỉm cười nói với mấy chị em, “Tôi hôm qua mơ thấy một cái gối thêu hoa có cái cánh dài bay loạn, không nghĩ rằng giấc mơ đó linh nghiệm như vậy.”

“Nhìn thì là gối thêu hoa, nhưng ai biết được bên ngoài có phải giấu cầm thú hay không? Cậu xác định không phải là cậu mơ thấy một đồng vãi bỏ bỏ đi?”  
Tiểu Mã hừ lạnh.

“Ai ôi...người ta chỉ chúng ta xinh đẹp thôi mà.” Tiểu Mật dịu dàng nói một câu, sau đó nháy mắt mấy cái với Tiền Dương, “Tiền thiếu...tuy học sinh tiểu học đều chỉ trông mặt mà bắt hình dong là không đúng, nhưng chúng tôi có xinh đẹp thật, như vậy nên hiểu lầm sự xinh đẹp của bọn tôi cũng có thể tạm tha thứ!”

Tiền Dương không ngốc, tất nhiên là nghe ra ẩn ý trong lời nói của các cô, có chút xấu hổ nhìn bốn người bọn họ, “Các em là hệ nghệ thuật của đại học S?”

“Hừ.” Tiểu Mã cười lạnh.

“Haha.” A La ngoài cười nhưng trong không cười.

“...” Bạch Thủ không tiếng động cười yếu ớt.

“Hihi...” Tiểu Mật cười đến vô cùng dịu dàng, “Tiền thiếu, vừa rồi hiểu lầm bọn tôi có thể tha thứ, bây giờ mà còn nữa là không thể tha nha!”

Tiền Dương 囧, thầm nghĩ: Thật sự là sinh viên đại học S? Nếu đúng như vậy, hẳn thật muốn tìm một cái hố để chui xuống, thật sự rất mất mặt!

Chính vào lúc này thanh âm của Cố Tử Minh truyền tới, “A Dương, nói chuyện chưa xong sao!”

Tiền Dương xấu hổ nhìn Cố Tử Minh, Cố Tử Minh nhìn một vòng, sau đó ánh mắt sáng lên, “A...Tiền Dương, hóa ra là đang bồi dưỡng tình cảm với mỹ nhân, vui đến quên cả trời đất.”

Tiền Dương cười, “Sao có thể.” Sự tồn tại của nhóm người này giống như đám cọp mẹ, cố tình khiến đại thiếu gia như hắn vô cùng xấu hổ!

“Xin chào mấy em gái, tôi là Cố Tử Minh, bạn của Tiền Dương.”

Bạch Thủ bĩu môi, “Bọn tôi lại không quen anh ta.”

Tiền Dương xò cứng tại tại chỗ, lại thấy Cố Tử Minh miệng há thành chữ O, càng cảm thấy vô cùng mất mặt!

“Không biết gần đây thế nào lại khiến cho hai đại thiếu gia giống như chưa từng thấy qua mỹ nữ! Cho dù bọn tôi có đẹp thật, muốn làm quen cũng phải biết thông tin cơ bản về bọn tôi chứ.” Tiểu Mã nhìn Tiền Dương tràn đầy hèn mọn.

“Đúng nha...ngay cả việc làm một cái gối thêu hoa cũng không làm được, còn không bằng một đồng vãi bỏ cứng ngắt.” A La buông tay.

Tiểu Mật ngọt ngào cười, “Tiền thiếu, một lần trông mặt mà bắt hình dong có thể tha thứ, hai lần, em sẽ không tha thứ nha, rất tổn thương lòng em.”

Sắc mặt Tiền Dương từ xanh chuyển sang tím, sau đó nói “Xin phép”, lôi kéo Cố Tử Minh trở về vị trí ban đầu của mình.

“Chúng ta tiếp tục ăn thôi.” Tiền Dương vừa xoay người đi, Bạch Thủ liền vui tươi hơn hờ nói với đám bạn cùng phòng, “Không cần vì một cái gối mà ảnh hưởng đến cảm xúc, hương vị của Thanh Tân quán vẫn rất ngon.”

Tiền Dương đang chạy trốn chét nghe được những lời ấy, liền lao đảo một cái.



Cố Tử Minh vẫn không hiểu, “Rốt cuộc là cậu đắc tội với bọn họ ở chỗ nào vậy? Làm sao lại bị ví như cái gối thêu hoa? Theo lý thì người nổi tiếng đẹp trai như cậu, làm thế nào mà lại bị nói móc thành ra thế này?”

Tiền Dương giận dữ nói, "Một lời khó nói hết."

“Vậy nói đơn giản đi.” Cố Tử Minh bĩu môi, "Đúng rồi, cậu đi tìm các cô ấy không là vì bọn họ nói câu 'Hoàng mã lừa bịp' sao?"

Tiền Dương sừng sốt, "Ha ha, quên mất chính sự, chủ yếu là đã từng gặp mấy người kia một lần, nhất là cô nàng xinh đẹp nhất kia!"

“Là người mặc quần áo màu trắng?”

“Hừ... ánh mắt của cậu làm sao vậy? Áo màu trắng nhạt nhẽo như vậy mà cậu lại cho rằng cô ta đẹp nhất, cậu đùa sao?” Tiền Dương hèn mọn, "Cô gái đó, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì sẽ nữ diễn viên chính mới xuất sắc!"

“Người nào cơ, tớ chỉ thấy cô gái mặc áo trắng kia, thanh đạm, có hơi thờ cổ điển nồng đậm. Là loại hình tớ thích!”

“Hừ... bộ dạng thế thôi, nói chuyện độc chết người! Chính cô ta nói tớ là cái gối thêu hoa! Cậu quay đầu lại nhìn xem, người xinh đẹp nhất, dáng người tốt nhất, bộ ngực kia, đôi chân kia, thắt lưng kia, làn da kia, cái miệng nhỏ nhắn kia, đôi mắt kia, cái mũi kia, quả là cực phẩm!"

“Mặc áo lông mà cậu cũng nhìn ra được có ngực có thắt lưng, mắt cậu đúng là hỏa nhãn kim tinh, cái đồ sắc lang!”

“Sao lại nhìn không ra! Ngực không cup D cũng là cup C, bằng không cũng không nhô ra như thế! Còn nếu không có thắt lưng sao lại có thể ăn mặc yếu điệu như vậy? Đừng nói là cậu nhìn không thấy! Thật sự thì cậu còn háo sắc hơn tớ! Đừng có giả bộ thuần khiết, thuần cái cọng lông! Nếu cậu là A Mặc, nói lời này thì không sai!”

“Được, người thuần khiết là cậu, rất đứng đắn! Cậu vẫn chưa kể cho tớ tại sao mọi chuyện lại như vậy?”

“Aiz... còn không phải là do nói bọn họ là sinh viên đại học C sao, kết quả là người ta nói móc tớ! Tớ nói là sinh viên hệ nghệ thuật đại học S, người ta lại bắt đầu châm chọc tớ! Hừ... sao bọn họ lại không chịu nói thẳng đi!”

Cố Tử Minh về mặt hèn mọn nhìn hẩn, "Sao cậu không nói bọn họ là sinh viên hệ phát thanh của đại học S! Ngay cả lòng của phụ nữ cũng không biết, hạ thấp bọn họ như vậy, có thể không tức giận sao! Ra ngoài đường đừng nói tớ quen cậu, thực mất mặt, khó trách bị nữ sinh viên người ta nói ngay cả cái gối thêu hoa cũng không bằng!"

Hai người kịch liệt tranh luận, cũng may âm lượng rất thấp, không khiến cho mọi người chú ý.

Ngồi vào vị trí của mình, hai người lại tính tiếp tục tranh luận, lại nghe thấy một nam sinh bên cạnh đang nói: “Ôi... vận khí hôm nay tốt thật, vậy mà lại có thể gặp được bốn đóa hoa của hệ phát thanh trường đại học S!”

“Làm sao làm sao? Bạch Thủ ở đây?” Một nam sinh khác tiếp lời.

“Bên kia, Bạch Thủ ở đó, ôi! Đúng là hoa hậu giảng đường đại học S, thật đẹp! Có muốn đi qua chào hỏi hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 41: Dám ngắt điện thoại của tôi, hửm?

Bạch Thủ không nghĩ tới nhanh như vậy đã gặp lại cái gối thêu hoa Tiền Dương.

Đó là vào hôm sau lúc Bạch Thủ tới tập đoàn Phong Khiêm chụp quảng cáo, vào thời điểm đang đợi thang máy, Bạch Thủ đụng phải Tiền Dương.

Tiền Dương nhìn thấy Bạch Thủ, hoàn toàn không nhớ đến chuyện xấu hổ ngày hôm qua, vẫn như bình thường tiến về phía trước chào hỏi Bạch Thủ, “Cô Bạch, chúng ta thật có duyên.”

Trong lòng Bạch Thủ khinh bỉ, nhanh như vậy đã đem chuyện ngày hôm qua quên sạch sẽ, quả thực không phải thứ tốt lành gì! Trong lòng tuy nghịch như vậy, nhưng ngoài miệng vẫn cười nhạt, “Hóa ra là Tiền thiếu.”

Bạch Thủ nhấn mạnh từ “thiếu”, sau đó âm thầm đem so sánh hẩn với Kỳ Liên và Lí Tô Mặc.

Đều là thiếu gia giống nhau, vì sao hai vị kia có mười phần khí chất quý tộc? Mà hẩn lại giống như khuôn đúc một dạng với cún? (ND: Thật ra nguyên văn là “cẩu”, tớ lại không dám dịch là chó vì thấy hơi nặng. T^T)

Nếu Tiền Dương mà biết Bạch Thủ nghĩ vậy về hắn, nhất định sẽ khóc chết! Hắn cũng rất hối hận vì mình đã trông mặt mà bắt hình dong, nhưng mà tướng mạo của các cô, cùng với lời nói của cô gái mảnh mai nhu nhược kia, có thể không khiến hắn hiểu lầm sao? Hắn hoàn toàn vô tội có được hay không TAT? Các cô đã biết hắn hiểu nhầm, lại còn tiếp tục dẫn đường hắn “lạc lối”!

Trong lòng Tiền Dương vẫn còn chút xấu hổ, dù sao trong cảm nhận của các cô hành vi của hắn ngày hôm qua rất đáng khinh bỉ, đánh giá này không biết đám người quen của hắn cười hắn thế nào đâu! Nhưng mà muốn bắt tâm của mỹ nhân làm tù binh, hắn chỉ có thể ra về như đã quên mất chuyện ngày hôm qua.

“Cô Bạch đến nơi này làm gì?”

“Việc tư, không thể nói.” Mối Bạch Thủ hơi mở, nói vài tiếng.

Nhìn biểu tình phản kích trên mặt Tiền Dương, trong lòng Bạch Thủ rất thích, nói ra lời này thật có cảm giác, lần trước lúc Lí Tô Mặc phun ra bốn chữ này, có lẽ cảm giác trong lòng cũng sẽ thế này!

“Hahaha...”

Bạch Thủ chợt nghĩ đến một câu nói rất được lưu hành trên mạng: lời đồn đã chỉ dành cho người học thức, nói chuyện phiếm chỉ có thể cười haha. (ND: Thật sự là không hiểu nghĩa của câu này TT\_\_\_TT)

"Tiền thiếu, tôi còn có việc, đi trước một bước." Nhìn thấy thang máy đến, Bạch Thủ lập tức đi vào thang máy, ai ngờ Tiền Dương phía sau cũng bước vào theo, "Haha, chúng ta cùng nhau đi thang máy."

Tuy trong lòng Bạch Thủ khó chịu, nhưng thang máy là phương tiện công cộng, hắn muốn đi cũng không thể trách được gì.

Đến tầng 31, Bạch Thủ lập tức đi ra ngoài.

Trong lòng Tiền Dương có cảm giác rất khó nói, ôi, khi nào thì hắn đứng trước một người phụ nữ mà không đạt được mục đích! Nói thế nào thì hắn cũng là một chàng trai trẻ đẹp đầy hứa hẹn, nhưng mà cô gái này đến nháy mắt cũng không nháy với hắn một cái, rất tổn thương lòng tự tôn của hắn.

Ra khỏi thang máy, Bạch Thủ cảm thấy hô hấp thông hơn rất nhiều, sau đó Bạch Thủ tìm được người phụ trách sân khấu nói cho cô biết địa điểm, chỉ nhìn thấy đám người bên kia rất bận rộn.

Nhiếp ảnh gia, nhà trang điểm, đạo diễn, tất cả đã bắt đầu bắt tay vào làm công tác chuẩn bị đâu vào đấy.

Đại khái là đạo diễn đã xem qua ảnh chụp của Bạch Thủ, thấy Bạch Thủ đến, gật đầu với cô, sau đó nói với nhà trang điểm, “Đi giúp cô ấy trang điểm, không cần đậm quá.”

Nhà trang điểm nhận được lệnh của đạo diễn, dẫn Bạch Thủ vào phòng hóa trang.

“Cô Bạch thật đẹp, tôi tin rằng quảng cáo này nhất định sẽ nổi tiếng.”

“Haha...cảm ơn lời chúc của cô.”

Sau khi trang điểm thì tiến hành chụp quảng cáo, Bạch Thủ cảm thấy các nhân viên công tác đều rất tốt, không dữ dằn giống như Tiểu Mã nói. Ít nhất vào lúc cô bị NG (cảnh quay hỏng), đạo diễn dùng giọng nói ôn hòa giảng giải cho cô biết nên chú ý chỗ nào. Trên mặt nhà trang điểm, nhiếp ảnh gia cũng mỉm cười, chưa bao giờ cao giọng nói chuyện.

Aiz... (´\_`), tổ chức tổ đạo diễn của một tập đoàn lớn cao hơn các chỗ khác không ít.

Làm sao Bạch Thủ biết được, người ta đối tốt với cô hoàn toàn là vì không dám đắc tội với cô!

Những người này, đã lẫn lộn biết bao lâu trong vòng giải trí, có ai mà không thành tinh cơ chứ!

Bằng một sinh viên chưa tốt nghiệp mới ra đời chưa có kinh nghiệm như cô, vậy mà có thể đến tập đoàn Phong Khiêm chụp quảng cáo bộ mỹ phẩm trang điểm mới nhất, bên trong không có mờ ám thì ai mà tin?

Cả ngày chụp hình quảng cáo, thân người Bạch Thủ có chút cứng ngắt, nụ cười trên mặt cũng trở nên máy móc không ít.

“Ok! Kết thúc công việc! Ngày mai tiếp tục.” Đạo diễn vung tay lên, “Ngày mai sẽ chụp ngoại cảnh, mọi người nên mặc thêm nhiều áo vào.”

Bạch Thủ thở dài, sau đó mặc áo lông vào, chính vào lúc này, điện thoại trong túi cũng chậm chậm vang lên, sắc mặt mọi người ㄟ, trầm nghĩ, tiếng chuông của cô gái nhỏ này cũng thật giản dị, không giống như các nữ sinh đương thời, thích cài đủ loại nhạc chuông cho mình.

Bọn họ nào biết rằng không phải Bạch Thủ không muốn cài nhạc chuông thật cá tính, mà là cái điện thoại này của cô không hề có chức năng đó!

“Alo~” Bạch Thủ tưởng Kỳ Liên gọi, ngay lập tức nghe máy, khoe miệng hơi nhếch lên.

“Đi ăn com.” Thanh âm lạnh lẽo của Lí Tô Mặc rơi vào trong tai Bạch Thủ.

Trước kia đã từng nói qua, đi động của Bạch Thủ và cái loa phóng thanh cũng không khác gì nhau, cho nên mọi người ngay lập tức trầm mặc.

Bạch Thủ hỗn độn, luống cuống tay chân ngắt điện thoại! Nhất định là cô choáng váng nên mới không đi đến chỗ không người nghe điện thoại. TAT

Mọi người thấy thần sắc của Bạch Thủ kỳ quái, sau đó vẫn là đạo diễn nói một câu, “Mọi người có thể về rồi.”

Đám nhà trang điểm, nhiếp ảnh gia, nhân viên phụ trách ánh sáng, trợ lý toàn bộ yên lặng gật đầu, xoay người đi, để lại Bạch Thủ hóa đá trước máy sùi trong phòng chụp.

Lúc này điện thoại của cô lại vang, đáng người chưa đi xa kia, thân mình nháy mắt cứng lại, sau đó liều mạng chạy ra ngoài.

Bạch Thủ cắn khần tay rơi lệ, oán giận nhận cuộc gọi, “Anh có để cho tôi yên không!”

“Bạch Thủ?” Thanh âm ôn nhu tựa như long chim của Kỳ Liên nháy mắt khiến tâm tư rối loạn của Bạch Thủ bình tĩnh.

“Kỳ Liên.” Bạch Thủ chảy hai hàng lệ, vì sao anh không gọi sớm chứ!

“Có ai quấy rầy em sao?”

Bạch Thủ lắc đầu, sau đó nhớ rằng Kỳ Liên không nhìn thấy, vì thế liền nói, “Chỉ là người xa lạ, đánh mãi không chết, cũng không biết bị em từ chối bao nhiêu lần, phiền muốn chết! Chưa từng thấy đảm ông nào mặt dày như vậy!” (ND: Không biết được Mặc ca nếu biết chị nói vậy sẽ chính chết chị thể nào nhĩ O.O)

“Haha...ai bảo Tiểu Thủ nhà chúng ta đáng yêu như vậy.”

Bạch Thủ nghe xong rất hưởng thụ, “Kỳ Liên, đã gần một tháng rồi em chưa gặp anh.”

“Nhớ anh sao? Buổi tối chúng ta xài webcam? Hửm?” Tiếng mềm yếu cuối cùng kia khiến xương cốt Bạch Thủ giật lên một cái.

“Em không có máy tính.” Cô nào có thời gian lên mạng chứ, huống chi phóng xạ từ máy tính rất có hại cho da.

“Được rồi, anh sẽ về sớm một chút.” Kỳ Liên cười hớ hớ nói với Bạch Thủ.

“Vậy cúp nhé?”

“Ừ...nhớ không được ngoại tình, chờ anh trở lại.” Nói xong, Kỳ Liên liền ngắt điện thoại.

Bạch Thủ thờ dãi, lần nào cũng kết thúc bằng một câu sát phong cảnh như vậy! Cắt điện thoại, Bạch Thủ liền thấy trước mặt nhiều hơn một người.

Cô sợ tới mức nháy mắt liền nhảy dựng lên, sau đó mới thấy rõ người trước mặt trung ra vẻ mặt của bà mẹ kế, mà đôi mắt trong trẻo lại vô cùng u ám.

“Haha...Lí thiếu.” Bạch Thủ nhếch môi, cười đến vô cùng chân chó.

Cô có thể không cười sao? Trước mắt, người đàn ông này chính là người lãnh đạo trực tiếp của cô!

“Ngắt điện thoại của tôi?” Thanh âm Lí Tô Mặc không nặng không nhẹ, lại giống như đang nện lên đầu quả tim Bạch Thủ, khiến cả người cô run lên.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 42: Đấu cùng lí thiếu, là vô cùng khó khăn

“A...Tôi ngắt điện thoại của anh? Có ư? Có ư?” Bạch Thủ mở to hai mắt nhìn Lí Tô Mặc.

Lí Tô Mặc vươn tay búng lên trán Bạch Thủ, khoé miệng hơi cong, “Ăn com thôi.”

Bạch Thủ không biết hôm nay mình đã khóc bao nhiêu lần, sao bây giờ không chảy xuống đi, nước mắt của cô ời!

“Lí thiếu, tối nay anh có xã giao sao?” Theo cô biết, các bữa tiệc xã giao của anh chất thành đồng lớn cơ mà.

“Cô quan tâm tôi sao?” Con người Lí Tô Mặc mang mang theo một tầng ý tứ khác.

Bạch Thù sợ đến mức liên tục xua tay, “Tất nhiên là không có.”

Ai ôi, nếu cứ tiếp tục như vậy, cô sẽ vỡ tim mất! Nói chuyện cũng không cần dọa người như vậy chứ!

Lí Tô Mặc tiếp tục nhú mày, “Chẳng lẽ làm nhân viên thì không nên quan tâm cấp trên sao?”

Bạch Thù càng nghe càng không biết đây là tư vị gì, may mà không nói, cổ nhân nói đúng, nói ít làm nhiều mới là vương đạo!

Lí Tô Mặc thấy đáng về buồn chán không nói của Bạch Thù, tâm tình rất tốt, ngay cả bước chân cũng nhẹ nhàng đi.

\*\*\*

Hiểu làm xảy ra như thế nào? Làm thế nào mà lời đồn có thể truyền đi? Nếu trước đó Bạch Thù không hiểu vì sao thì bây giờ đã rõ rồi.

Vừa bước vào tập đoàn Phong Khiêm, đám nhân viên tinh anh đang đi đi lại lại nháy mắt đều đồng loạt quay đầu nhìn chằm chằm Bạch Thù. Alexander ơi, cô vẫn ra về bình tĩnh đi tới chỗ đạo diễn tập trung ngày hôm qua. Mọi ánh mắt từ bốn phương tám hướng bắn tới với vận tốc 500 vạn năm ánh sáng, chiếu vào thân thể cô giống như muốn nhìn xuyên hết cả người cô!

“Là cô ấy sao?”

“Rất xinh đẹp, nhưng mà quá diễm lệ, không xứng với boss.”

"Chắc chắn, cực phẩm, khó trách boss thích."

Bạch Thù yên lặng roi lệ, đều là bịa đặt a bịa đặt, cô với Lí thiếu là trong sạch đến mức không thể trong sạch hơn!

Đến đại sảnh tập hợp, người bên trong thấy cô đến liền dùng ánh mắt bát quái nhìn chằm chằm cô. Bạch Thù rất bình tĩnh đi đến chỗ bọn họ.

Đến khi mọi người tới đông đủ, đạo diễn gật đầu, “Được rồi, bây giờ thì đem những thứ nên mang theo, rồi sau đó xuống xe dưới lầu ngòi.”

Sau đó đạo diễn đi đến bên người Bạch Thù, nói với mọi người, “Lí tổng phân phó, muốn chúng ta chiếu cố tốt cho cô Bạch, không để cô ấy bị cảm mạo.”

Bạch Thù hóa đá, cô cảm thấy cuộc đời cô chính là quá trình “tiến hóa” thành “người đá”!

Mà mọi người nháy mắt kích động, thậm chí có người còn ôm tim! Rất kích thích, big-news a! Lí đại thiếu chưa từng có tin đồn luyến ái nào vậy mà lại có người trong lòng!

Lúc chụp ảnh, bởi vì địa điểm được chọn là bãi biển, Bạch Thù muốn mặc quần áo mùa hè mỏng manh đi chân trần trên bãi cát. Khi cô đang đi chân trần trên cát, đột nhiên một con sóng vỗ vào, thật sự rất lạnh! Ngoài trời chỉ có 3 độ, khốn kiếp cô còn muốn mặc trang phục hè, mặt mang về nhiệt tình mỉm cười chụp ảnh! Mười vạn đồng tiền này nhiên không dễ kiếm! Nhà tư bản bóc lột vẫn là nhà tư bản bóc lột!

Bởi vì ngày hôm qua ngày thơ, cho nên buổi tối trở về, bù lại Bạch Thù có thêm không ít vấn đề cần lưu ý khi chụp quảng cáo, hơn nữa hôm nay thật sự rất lạnh, Bạch Thù sợ mình chịu không nổi, cho nên hôm nay Bạch Thù đặc biệt tiến vào trạng thái, ngay cả một lần NG cũng không có, hoàn thành nhiệm vụ được đạo diễn chỉ định.

Vì thế, đạo diễn nhìn Bạch Thù với cặp mắt khác xưa, “Bạch Thù, cố gắng nhiều vào, cô là đứa nhỏ có tiềm năng bẩm sinh, cho dù cô không dựa vào quan hệ với Lí thiếu, tôi tin tưởng rồi cũng có một ngày cô nổi tiếng.”

Bạch Thù gật đầu, roi lệ, trong lòng yên lặng nói: Tôi không hề dựa vào quan hệ với anh ta! Nhiều lắm thì chỉ là hưởng chút ánh hào quang của bạn gái Kỳ Liên mà thôi.

Loại hiểu lầm này không có cách nào giải thích cho rõ ràng được, lời đồn đãi loại này loại kia nhất thời cũng không thể dẹp yên. Bạn càng giải thích, người ta lại càng tin tưởng lời đồn kia là sự thật. Không phải trên mạng cũng có một câu nói hay sao: Lời đồn đãi dành cho những người có hiểu biết (Nghĩa là thật giả của lời đồn chỉ những người thông minh mới biết được)! Cho nên cô luôn vững tin rằng, một ngày nào đó, tin đồn về cô và Lí Tô Mặc sẽ tự nhiên biến mất sạch sẽ! (ND: Với kẻ phúc hắc nào đó, chị chắc là lời đồn sẽ mất à? =Δ=)

Chẳng qua, những kẻ thông minh trên đời này không có nhiều, cho nên lời đồn về cô không những không giảm bớt, ngược lại giống như quả cầu tuyết đang lăn, càng ngày lại càng nghiêm trọng hơn!

Ngay cả thời kỳ cô thực tập tại đài truyền B lúc trước, ngay cả tin chuyên mục “Vấn đáp Kinh tế - Tài chính” của đài B do cô phỏng vấn Lí Tô Mặc cũng bị đào ra.

Bạch Thù than thở, sức mạnh của bát quái thật mạnh mẽ, chưa đến một ngày thì chuyện xấu đã bay đầy trời. Nhưng mà nếu nhân vật chính của câu chuyện xấu đó là người khác, nói không chừng cô còn có hứng thú xem một chút, nhưng khi nhân vật chính lại là cô, cô lại cảm giác đầu thật đau.

Ngày thứ ba, Bạch Thù nhận được điện thoại của tổ kịch “Câu lạc bộ tình yêu”, nói xác định nữ chính là cô, bảo cô ngày mai đến nhà hàng Hoàng Mã

lầu 3 phòng 521 để thảo luận hợp đồng.

Đám người trong phòng ngủ biết Bạch Thủ được chọn, kích động không thôi.

“Bạch Thủ, có phải số cậu gần đây đặc biệt tốt hay không, trước thì chụp quảng cáo cho tập đoàn Phong Khiêm, sau đó ký hợp đồng dài hạn cùng bọn họ, bây giờ lại còn dành được vai diễn truyền hình của Triệu thị, quá tuyệt rồi!”

Bạch Thủ cũng tự hỏi, “A...cũng đúng nhỉ. Tại sao vận khí của tớ gần đây lại tốt như vậy? Có phải là Ngọc Hoàng đại đế đang chiếu cố đứa con gái xinh đẹp này của ông ấy hay không?”

“Mơ tưởng!” Ba cái gỏi đầu đồng loạt bay tới chỗ Bạch Thủ.

Hôm sau.

Bạch Thủ vui tươi hơn hờ đi xuống dưới lầu phòng ngủ, chỉ thấy một chiếc xe Porsche màu lam nhìn rất quen dừng trước mặt cô, Quả nhiên, Lí Tô Mặc đang đứng dựa vào cửa xe.

Bạch Thủ kêu rên, mới sáng tinh mơ đã gặp thằng nhãi này, vận khí của cô sao lại tốt như vậy? Nhưng sau đó Bạch Thủ nghĩ, lần đầu tiên cô thấy Lí Tô Mặc, hình như cũng là lúc anh ta đang đợi người, ngay lập tức ngưng tự mình đa tình cho rằng anh ta tới tìm cô.

Mỗi lần gặp anh ta ở đây, cũng đều là anh ta đang đứng chờ người, điều này đại biểu cho việc ở đây có một nữ sinh là bạn gái anh ta, trước đó đã thấy qua hai lần, lần này đã là lần thứ ba!

Giờ, hóa ra là như vậy! Trong lòng Bạch Thủ hiện lên những suy nghĩ xấu xa. Sau đó có chút khó chịu đi qua trước mặt anh. Còn chưa bước qua khỏi, đã bị Lí Tô Mặc đột nhiên vươn tay nắm lấy cổ tay.

“Lên xe.”

Mặt Bạch Thủ đỏ rực, lập tức vùng tay ra khỏi Lí Tô Mặc, “Hôm nay tôi không chụp quảng cáo!”

“Tôi biết.” Khó có được lúc Lí Tô Mặc không bày ra vẻ mặt mẹ kế, tâm tình rất tốt nói với Bạch Thủ, “Tôi còn biết cô muốn đi Hoàng Mã.”

Bạch Thủ nói không nên lời, nghe thấy anh nói chuyện ôn nhu với cô như vậy, trong lòng cô cảm thấy bất ổn, ngay cả dũng khí liếc nhìn Lí Tô Mặc một cái cũng không có, sau đó lại sợ bạn học nhìn thấy, Bạch Thủ rất không có cốt khí nhanh chóng ngồi vào ghế lái phụ của chiếc xe Porsche, nói với Lí Tô Mặc, “Mau lái đi!”

Lí Tô Mặc cười cười, xoay cái chìa khóa xe trong tay một vòng, sau đó mới cắm vào khởi động xe. Cnh vật vun vút chạy qua, rất nhanh đã ra khỏi cổng trường. Mới sáng sớm, xe trên đường không nhiều, cho nên xe đi rất dễ.

Lí Tô Mặc đưa qua cho Bạch Thủ một cái túi to, bên trong có rất nhiều thứ, bánh quẩy, sữa đậu nành, bánh bao, chưng giảo (không biết cái gì), sữa chua. Toàn là những món cô thích.

Anh, đây là tỏ vẻ thích cô, sau đó muốn theo đuổi cô sao? Nhưng mà không nên nha, bây giờ cô đã là người có bạn trai, hay là anh ta muốn làm tiểu tam? (ND: Ý như vậy, mình dịch chữ tiểu tam dường như không hợp hình tượng nhỉ? )

Lại một lần nữa Bạch Thủ bị hoang mang.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 43: Ký kết thành công

Vừa đến khách sạn Hoàng Mã, một câu cảm ơn Bạch Thủ cũng không nói, liền chạy như bay đến cửa khách sạn, giống như sau lưng có bảy con sói lớn đang đuổi theo cô.

Lí Tô Mặc nhìn bước chân chạy như điên của Bạch Thủ, sững sốt một chút, sau đó lại cúi đầu cười ra tiếng, giống như một bức tranh thủy mặc nở rộ đẹp kinh diễm.

Bạch Thủ cứ chạy như điên, một lúc sau mới cảm thấy mình rất mất mặt, vì sao cô lại phải chạy chứ! Vì thế bước chân của cô chậm lại, sau đó chậm rãi nhìn nơi cô chạy đến.

Phía bên kia, chỉ thấy trừ cô ra còn có mặt vài người nữa. Đều không quen, đoán chừng là giống cô, đều là người mới thử kính thành công.

“Cô là Bạch Thù?” Một người đàn ông trung niên nhả nhai mang kính đen bên kia nhìn thoáng qua Bạch Thù, sau đó gật đầu, “Ừ...rất phù hợp với hình tượng nữ chính.”

Bạch Thù 囧, sau đó người đàn ông trung niên kia đưa ra một phần hợp đồng, “Đây là hợp đồng của chúng ta, cô xem trước một chút.”

Bạch Thù nhìn xung quanh, chỉ thấy mấy người khác cũng đang xem hợp đồng, dáng vẻ rất nghiêm túc.

Bạch Thù cũng tìm vị trí ngồi xuống, lúc này mới xem kỹ hợp đồng.

Bộ phim này tổng cộng có ba mươi tập, không tính là ngắn nhưng cũng không dài, xem thời gian được sắp xếp, hình như có hơi nhanh, cũng may là đề cương luận văn của cô đã làm xong từ sớm, bằng không cô nhất định bận ngập đầu.

Điều kiện trong hợp đồng rất tốt, thù lao là 6 vạn một tập, đối với một nữ diễn viên chính mới vào nghề như cô mà nói, cái giá này vẫn rất hợp lý, sau đó Bạch Thù lại nhìn tiếp những nội dung cô phải tuân thủ, đơn giản chỉ là vào thời điểm quay phim không thể tiết lộ cho bên ngoài trước nội dung mà thôi.

Điều này Bạch Thù vẫn có thể tuân thủ, dù sao bản thân cô cũng không phải loại người lảm nhảm này.

Đợi cho mọi người đều ký hợp đồng xong, người đàn ông trung niên kia mới mỉm cười gật đầu, “Hoan nghênh mọi người tiến vào đại gia đình “Câu lạc bộ tình yêu” này. Chúng ta sẽ khởi quay vào cuối tháng, trước đó sẽ có một buổi họp báo, chính là ngày 22 tháng này, cho nên tôi hy vọng ngày đó mọi người sẽ không ra ngoài.”

Bạch Thù gật đầu, cô chuẩn bị cho việc tốt nghiệp rất nhiều, cho nên không có thời gian. Mấy người khác cũng gật đầu, giống như muốn nói bọn họ không thành vấn đề.

Người đàn ông trung niên cười cười, từ trong cặp công văn màu đen lấy ra vài cuốn sách đóng bằng giấy A4, “Đây là kịch bản, lời kịch của mọi người đều ở trong này. Lúc trở về có trách nhiệm phải đọc trước, nếu không đến lúc đó lại lúng túng tay chân.”

Mọi người tiếp nhận kịch bản, lật xem vài tờ.

“Hiện tại mọi người làm quen với nhau một chút đi, bởi vì đều là người mới, phần lớn đều là sinh viên chưa tốt nghiệp, tôi tin rằng mọi người không quá khó để thân với nhau.” Người đàn ông trung niên nói với mọi người.

Vì thế, bên cạnh có một cô gái nhỏ, dáng vẻ rất xinh đẹp, lập tức cười sáng lạn với Bạch Thù, “Cô là Bạch Thù đúng không, thật đẹp. Tôi là Tần Minh Minh, về sau cùng nhau quay phim xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Bạch Thù mỉm cười, “Haha...người đẹp, nói chuyện thật đáng yêu.”

“Haha...đúng vậy, tôi rất đáng yêu, mọi người đều nói như thế. Đúng rồi, tôi là sinh viên hệ biểu diễn của đại học B, cô thì sao?”

“Hệ phát thanh đại học S.” Bạch Thù mỉm cười.

“Mẹ ơi, nhân tài!” Một nam sinh kinh ngạc lên tiếng.

Sau đó có vài người mỉm cười, cảm giác mới lạ vừa rồi nhanh chóng biến mất.

Người đàn ông trung niên nhả nhai mang mắt kính đen gật đầu, “Tôi vẫn chưa giới thiệu về bản thân, tôi sao, là người chế tác của bộ phim này, mọi người có thể gọi tôi là Lâm Đại Vận, Linsen. Ừ...không khí của mọi người bây giờ rất tốt, tôi hy vọng trong quá trình quay phim mọi người vẫn giữ vững không khí này.”

“Hóa ra ngài chính là Lâm Đại Vận!” Tần Minh Minh kinh hô, “Là người chế tác của “Nguy yêu”, “Một phong thư tình của tương lai” sao?”

Lâm Đại Vận cười haha, “A...cô gái nhỏ này biết rất nhiều.”

Mọi người 囧, đây đều là những bộ phim điện ảnh nổi danh, ai mà không biết cơ chứ! Nhất là “Nguy yêu”, năm ngoái đã dễ dàng đạt được nhiều giải thưởng điện ảnh lớn!

“Haha...mọi người xuống phòng bi-a dưới sảnh thả lỏng một chút đi, giữa trưa tôi mời khách, ở đây ăn một chút, xem như chúng ta chính thức làm quen.” Lâm đại vận vui tươi hơn hờ nói.

“Được thôi, chế tác Lâm!” Mọi người vui tươi hơn hờ.

Cũng may ở đây đều là người trẻ tuổi, nói đến nói đi cũng chẳng có gì khác nhau, cho nên rất nhanh một đám người đã trở nên quen thuộc.

Dưới tầng một nhà hàng Hoàng Mã là một nơi ăn chơi, bên trong chủ yếu là bi-a, bowling, bóng bàn, cầu lông

Đại bộ phận những người ra vào nhà hàng Hoàng Mã đều là nhân sĩ tinh anh, cho nên phần lớn đều hướng vào bi-a, thế nên phong bi-a lớn hơn so với những nơi khác, cũng náo nhiệt hơn nhiều.

Bạch Thù đối với những trò chơi vận động không có hứng thú, cho nên cô cũng thiếu hứng thú đối với bi-a. Một chàng trai đang đi tới thấy Bạch Thù không cảm gây bi-a, nghĩ rằng cô không biết chơi, cho nên phi thường nhiệt tình muốn hướng dẫn.

Bạch Thù sau vài lần dụi dằng từ chối, nhưng chàng trai kia vẫn rất nhiệt tình.

Bạch Thù không biết nói gì, cô là không thích, chứ không phải là không biết, vậy mà vẫn có nhiều người tự cho là đúng như vậy. Nói thế nào thì cô cũng từng là nhân viên của câu lạc bộ dụng cụ thể thao hai năm rồi!

Vì để cho chàng trai này “bớt ham muốn” dạy cô chơi bi-a, Bạch Thù tiến lên phía trước dùng một tư thế phi thường đẹp áp sát bàn đánh vào quả cầu màu đỏ, làm cho chàng trai kia phải há hốc mồm.

Sau đó Bạch Thù đi một vòng, lại cúi người, đường cong của cái gáy duyên dáng xuất hiện trước tầm mắt mọi người. Bạch Thù nhắm một cái banh vài nhiều màu, sau đó thổi can, rất nhanh một cái banh vài nhiều màu lạc túi.

Chàng trai kia đã muốn kinh ngạc không nói nên lời, “Bạch Thù, cô biết chơi sao?”

“Chỉ một chút.”

Chàng trai kia giống như kẻ dở hơi kêu lên, “Ngay cả cơ hội hiển ân cần trước mặt người đẹp cũng bị cô bóp chết, điều này làm cho tôi khó mà chấp nhận được!”

Mọi người cười to.

Lúc Bạch Thù đi toilet, Tần Minh Minh cũng đi theo, “Bạch Thù, Bạch Thù, vừa rồi cô chơi snooker đúng không?”

Bạch Thù nhìn vào mắt của Tần Minh Minh, cũng không phủ nhận, “Đúng vậy.”

“Thật lợi hại, anh trai tôi chính là vận động viên chơi snooker, cách chơi của cô rất tốt.”

“Haha, tôi rất vui khi nghe cô khen như vậy.”

“Bạch Thù, có vẻ như cô là một người thâm tàng bất lộ.”

“Hừm... tôi chính là thâm tàng bất lộ, chẳng lẽ cô phát hiện ra rồi sao.” Bạch Thù trêu ghẹo, “Chỉ là tôi không thích vận động mà thôi, bây giờ đang là mùa đông, lười động lắm.”

“Hihi... cô thật dễ ở chung. Tôi nghĩ mỹ nhân đều hát cảm, ngẩng cao cổ, héch mui lên.”

Bạch Thù 囧, hình như cái biểu hiện của cô khi ở trường chính là như vậy. Không thể tưởng tượng rằng chỉ ngần ngừn mấy tháng thực tập, đã khiến thói quen đó của cô biến mất.

“Haha... thật không?”

“Đúng vậy, trong trường của chúng tôi cũng có một cô gái tên Lí Doanh Phi như vậy. Là một mỹ nhân nũng nịu, vừa thấy nam sinh liền giống như không có xương, thấy nữ sinh thì kiêu ngạo giẫm dưới chân. Lần này là do tháng trước cô ta được giáo sư của chúng tôi đề cử vai nữ chính một bộ phim cổ trang cho tổ diễn, bằng không lần phỏng vấn này cũng không tới phiên tôi, lãnh đạo trường học đã sớm đem cơ hội này cho cô ta.”

Bạch Thù càng 囧, sao lại giống như đang nói cô vậy, cô thật sự rất muốn gặp Lí Doanh Phi này, ngộ, hành động của cô khi ở trường không khác lắm cũng ngang ngửa như thế.

Hai người vừa nói vừa ra khỏi toilet, chính vào lúc này, Tần Minh Minh tỉnh mắt, “Bạch Thù, Bạch Thù, tôi nhìn thấy một người siêu cấp đẹp trai, một siêu cấp đại soái ca! Hừm, nhìn thật quen mắt.”

Bạch Thù nhìn theo ánh mắt của cô ấy, trong lòng kêu rên một trận: Làm thế nào mà thằng nhãi này lại xuất hiện ở đây!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 44: Tôm nhỏ thì không ra Biển lớn

Edit: ThuTrangFam

Beta: Nguyệt Dao

Bạch Thù lại âm thầm roi lệ trong lòng.

"Kia không phải là Lí Tô Mặc sao!" Tần Minh Minh cuối cùng nhớ đến chuyện gì đó vỗ trán. "Đại soái, nếu anh ta mà cũng giống như các thương nhân khác sau lưng bao nuôi tình nhân, thì nhất định lúc đó tôi là người đầu tiên chạy đến xếp hàng!"

Bạch Thù bất giác cau mày, "Cô làm sao biết anh ta không bao dưỡng tình nhân?"

Cô đã từng gặp thẳng nhãi này đi chung với hai cô gái rồi nha!

"Cô ngay cả chuyện này cũng không biết?" Tần Minh Minh có chút khó tin nhìn thoáng qua Bạch Thù, "Nếu anh ta bao dưỡng tình nhân, còn có thể có tin đồn anh ta là GAY sao?"

Bạch Thù miệng hình chữ "O", "Cô nói anh ta là GAY sao?"

"Cũng không ai biết tường tận, nhưng dù sao anh ta cũng không có phụ nữ! Đã hai mươi sáu tuổi mà tình nhân cũng không có... không biết anh ta giải quyết vấn đề sinh lý như thế nào." Tần Minh Minh buông thõng "Tôi cũng muốn giúp anh ta à."

"Phốc ----" Bạch Thù phì cười.

"Cô đừng cười tôi, người đàn ông cực phẩm như vậy, ai mà chẳng động lòng! Nhìn khuôn mặt anh ta mà xem, tôi tin tưởng có vô số phụ nữ ngã gục, sau nhiều hơn trước, kể cả mắt tiền cũng cam lòng".

"Tần Minh Minh, cô rất thoáng nha!"

"Dựa vào, tôi thoáng cái cọng long! Tôi vẫn còn là một người rất trong sáng nhé! Nhưng mà nghe cách nói của cô, hình như cô biết cũng không ít đâu?"

Mặt Bạch Thù ứng đo: "Cô có thể không nói đến đề tài này không?"

"Cái gì, thật sự có sao? Thật sự có bạn trai sao?"

Bạch Thù then thùng: "Chỉ vừa mới quen thôi."

"Mối tình đầu?"

Bạch Thù khẽ gật đầu, mặt mang vẻ then thùng với nụ cười ngọt ngào, "Chúng ta đi thôi, mọi người đang chờ."

"Ồi, cô đúng là một cô gái kỳ lạ!" Tần Minh Minh cảm thán ngửa mặt lên trời, vừa vặn đúng tầm mắt Lí Tô Mặc.

Lí Tô Mặc ở phía sau đang hướng về phía các cô đi đến, ánh mắt anh nhìn chằm chằm Bạch Thù. Bạch Thù giật mình dờn tầm mắt, cô không thể chọc giận đáng gì tới anh ta.

Mà Tần Minh Minh lại đang há hốc mồm nhìn theo hai người bọn họ chỉ chỉ, "Anh ấy...anh ấy..."

Bạch Thù biết là bị hiểu lầm vội xua tay "Không phải, không phải, tôi với anh ta không quen biết!"

Tần Minh Minh xem thường liếc một cái, đây là giấu đầu lòi đuôi sao, thật sự là không cần thiết! Nếu vậy Bạch Thù thật hạnh phúc, cứ nhiên lại là bạn gái của Lí Tô Mặc, thật là gặp vận cứt chó à.

Sau đó Tần Minh Minh liếc mắt chỉ thấy biểu tình của Bạch Thù giống như chuột thấy mèo, mà Lí Tô Mặc thì bất tri bất giác nhìn Bạch Thù, Tần Minh Minh trong nháy mắt nhận ra tìm được đại soái ca làm bạn trai thật tốt.

"Buổi sáng sao lại chạy nhanh như vậy? Sao vậy? Cô ở cùng một chỗ với tôi đáng sợ đến vậy sao?" Lí Tô Mặc nhìn Bạch Thù mỉm cười, giọng nói mang ý sủng nịnh rõ ràng.

Bạch Thù nhìn Tần Minh Minh mang bộ mặt xem kịch vui, trong lòng bối rối. Lại nhìn Lí Tô Mặc đang nhìn cô trêu tức, cố ý trước mặt mọi người nói nhưng lời ám muội, ánh mắt tức giận nhìn thẳng Lí Tô Mặc, "Tiên sinh, anh nhận lầm người rồi".

ㄟ ( ͡ \_ ͡ ) ㄟ Bạch Thù đáng thương, bất tri bất giác đem Lí Tô Mặc trở thành người xa lạ.

Lí Tô Mặc mỉm cười, đôi mắt đào hoa nheo lại, chậm rãi nhả từng chữ "Không biết a.."

Giác quan nhạy bén của Bạch Thù trong nháy mắt cảm thấy nguy hiểm, âm thầm nắn chửi bản thân. Ngay lập tức trưng ra bộ dạng nịnh hót "Làm sao có thể không biết, ha ha ha ha. ha haha..."

Tần Minh Minh lén lén nhìn, cô sợ nếu tiếp tục nhìn thì hình tượng Bạch Thù trong lòng cô sẽ sụp đổ mất, thế nên pha trò cùng Bạch Thù, "Bạch Thù, tôi cần đi vệ sinh, vợ chồng hai người cứ trò chuyện, tôi đi trước."



Trần Bạch Thủ đầy hắc tuyến, vệ sinh? Chẳng phải bọn họ mới từ trong toilet ra sao! Soa lại có thể lấy cơ không có đầu óc như vậy!

Lí Tô Mặc nhìn Tần Minh Minh vội vàng bỏ chạy trong lòng thầm tự nhủ, nhân tài về sau có thể bồi dưỡng.

Bạch Thủ nhìn Lí Tô Mặc giọng nói vô cùng nịnh hót: " Lý thiếu? Lí Boss?"

" Ha Ha, không phải không biết sao?"

" Làm sao có thể không biết nha, anh là cơm áo, là cha mẹ, tôi làm sao có thể không biết anh được! ha ha ha ha."

" A...A...?" Lí Tô Mặc cúi đầu sửa sang cổ tay áo, sau đó ngẩng đầu nhìn Bạch Thủ " Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi? Ở cùng một chỗ với tôi thật sự đáng sợ như vậy sao?"

" Làm sao có thể" Bạch Thủ vội vàng nói, " Anh có vẻ đẹp quốc sắc thiên hương...."

" Quốc sắc thiên hương?" Lí Tô Mặc lạnh lùng cắt đứt lời nịnh hót của Bạch Thủ.

" Là dung mạo thần thánh, tình tình sâu sắc!" Bạch Thủ lập tức sửa miệng, " Anh nhìn ở xa cao cao tại thượng như thần tiên, lại gần như một cực phẩm bích họa, tôi ở gần cạnh anh chính là bị anh đầu độc!"

Lí Tô Mặc sờ cằm, " Thì ra trong lòng cô hình ảnh của tôi không phải là người."

Bạch Thủ rơi lệ, thật khi dễ người mà!

" Hừ hừ, đi, ăn cơm đi." Lí Tô Mặc nhìn thấy biểu tình khổ sở của Bạch Thủ cũng không chọc cô nữa.

Bạch Thủ dứt khoát lắc đầu, " Lâm chế tác nói mời chúng tôi ăn cơm, tôi là người mới mà tỏ thái độ kiêu căng từ chối thì không phải là chuyện tốt."

Lí Tô Mặc gật đầu, trầm nghĩ, cô trước đây cũng không có kiêu căng. Mà chỉ nghĩ cô thà theo người xa lạ ăn cơm còn hơn là theo anh ăn cơm thì trong lòng cảm thấy khó chịu, " Tôi đi cùng hai người, nói chuyện với chế tác một chút."

Lí công tử rất tự tin, lại hoàn toàn không biết, anh ở trong lòng cô không chỉ là người xa lạ mà còn muốn làm cho cô nuốt không trôi.

Vừa nghe thấy Lí công tử muốn đi cùng gặp Lâm chế tác, Bạch Thủ lập tức giữ chặt anh hét lên: "Không cho phép anh đi!"

Lí Tô Mặc nho nhả nhìn tay Bạch Thủ giữ chặt tay anh, " Lý do?"

" Anh là nhân vật lớn, Lâm chế tác mời tôi ăn cơm, anh cũng đi người khác thấy sẽ như thế nào!" Ah, Tần Minh Minh đã hiểu lầm rồi.

Bọn họ rõ ràng là quan hệ ông chủ và nhân viên đơn thuần, nhưng anh ta nhất định phải ở trước mặt người ngoài có những biểu cảm ái muội, hại cô bị mọi người hiểu lầm!?

Càng nghĩ càng bức mình, Bạch Thủ ai oán liếc mắt lườm Lí Tô Mặc.

Lí Tô Mặc bị đôi mắt đầy ai oán của Bạch Thủ liếc mà giật mình, sau đó bình tĩnh nói, " Được, nhưng ngày mai cô phải cùng ăn cơm với tôi."

Bạch Thủ mặt nổi đầy gân xanh, TAT, anh muốn tiếp tục làm cho tôi khó tiêu sao? Tôi không muốn mình phải ăn thuốc a.

" Nhìn biểu tình cảm động của cô mà tôi cảm thấy rất mong đợi nha." Lí Tô Mặc mỉm cười gật đầu trung ra bộ mặt " Tôi rất hài lòng"

Còn Bạch Thủ có cảm giác như nuốt phải ruồi, mặt như bị táo bón, cuối cùng chỉ có thể gật đầu, " Uhm, tôi đi trước."

Lí Tô Mặc cười gượng tay lên " Đi thôi, ăn cơm xong điện thoại lại cho tôi."

Bạch Thủ chỉ nghe thấy duy nhất hai chữ " Đi thôi", xong lập tức co chân chạy như điên làm sao có thể nghe thấy hắn nói gì sau đó.

Lí Tô Mặc cau chặt mày, thầm tự nhủ, từ từ sẽ đến.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 45: Chân chó là được luyện thành như vậy

Bạch Thù quay về phòng bi-a, chỉ thấy Tần Minh Minh đang dùng ánh mắt ái muội nhìn cô. Sau đó lấy khuỷu tay thúc Bạch Thù một cái, “Tôi thật sự không nghĩ tới mối tình đầu của cô lại là vị đại boss này nha! Tôi chết mất! Thật sự là một siêu cấp đại thần đồ! Mau nói thật đi, làm sao cô lừa gạt được anh ta tới tay?”

Bạch Thù hỗn độn trong gió, hồi lâu sau, trong lòng cô rất ức chế, “Thật sự không phải là anh ta, thật sự không phải!”

“Hừ.” Tần Minh Minh khinh thường bĩu môi, “Cô cho là tôi là con nít ba tuổi hả? Quan hệ tốt như vậy mà! Thời điểm lúc hai người đối diện nhau, bùm bùm, tia lửa bắn ra bốn phía, nồng đậm toàn là JQ có được hay không!”

“...” Ánh mắt gì?

“Ai ôi... dù sao tôi thấy Lí Tô Mặc, nhìn thế nào cũng thấy dễ thương muốn chết, ôi~”

“...” Dễ thương? Là khủng bố có được hay không! Bạch Thù chân chính cảm nhận được, cô cùng Tần Minh Minh, quả nhiên là người không cùng một hành tinh.

Tần Minh Minh tiếp tục chìm đắm trong sự YY của chính mình, “Aiz... nếu bạn trai của tôi chỉ bằng một nửa Lí Tô Mặc thì đã tốt rồi.”

Bạch Thù đã muốn không đuổi kịp theo tư duy của Tần Minh Minh. Đúng lúc mấy người bên kia đánh bi-a xong, vui tươi hơn hờ đi về bàn đã đặt chỗ ăn cơm.

Bây giờ Tần Minh Minh mới không còn ảo tưởng, hứng trí bừng bừng đi ăn cơm.

“Đúng là nhà hàng Hoàng Mã cái gì cũng ngon.” Cơm no rượu say xong, Tần Minh Minh thật vừa lòng vỗ vỗ cái bụng nhỏ của mình.

Nam sinh bên cạnh 囧, “Tần Minh Minh, tương lai cô muốn là nghệ sĩ, lỡ như hình chụp lúc lúc này của cô bị đăng lên mạng...”

Tần Minh Minh dùng khăn tay lau miệng, “Theo chúng ta chỉ có vài người trẻ tuổi, muốn truyền khẳng định cũng là anh truyền. Anh nhớ cho kỹ, anh lọt vào mắt tôi rồi đấy!”

“...”

Mọi người trầm mặc.

Đến lúc này Tần Minh Minh mới phản ứng được mình nói cái gì, trong nháy mắt lao đầu vào lòng Bạch Thù, Bạch Thù không chút phòng bị, thiếu hụt nửa là bị Tần Minh Minh bất thành linh đây ngã xuống đất.

“Tần Minh Minh, cô còn thể vô sỉ hơn được nữa hay không! Vậy mà lại ăn đậu hủ của Bạch Thù.”

Bạch Thù xấu hổ, “Thật ra tôi không phải là đậu hủ.”

Mọi người tiếp tục trầm mặc.

Chính Bạch Thù cũng tròn mắt.

Mọi người vừa định khởi xướng đi thêm một tang nữa, nhưng lúc này đang là buổi trưa, thật sự đến nửa điểm hứng thú cũng không có, vì thế tất cả đều tan cuộc.

Mọi người đi theo Lâm chế tác sang đường lớn bên kia, thời điểm Lâm chế tác muốn quẹt thẻ tính tiền, lại được thu ngân nói cho biết rằng, chi phí của bọn họ đã được thanh toán.

Tần Minh Minh đứng một bên nhìn, sau đó rất ái muội nhìn Bạch Thù, “Thật sự là một con rùa vàng, trả hóa đơn mấy vạn đồng mà mắt cũng không chớp lấy một cái.”

“Vì sao cô dám khẳng định người trả là Lí Tô Mặc?”

“Tôi chưa có nói là Lí Tô Mặc nhé! Xem, cô thừa nhận đi, cô mau thừa nhận đi.”

Đối mặt với con bé bị động kinh này, cảm giác duy nhất của Bạch Thù chính là: im lặng là vàng! Đúng lúc im lặng được vài giây, điện thoại Bạch Thù lại vang lên.

Tần Minh Minh thở dài, “Bây giờ đã là thời đại của iphone5, chẳng lẽ cô không thể đổi một cái điện thoại di động khác được hay sao? Lí Tô Mặc cũng thật là, có tiền như vậy, tại sao lại không biết mua cho cô gái của mình một cái điện thoại thời thượng một chút.”

Bạch Thù yên lặng rơi lệ, “Anh ta không có quan hệ gì với tôi mà.” Nói xong, lấy điện thoại di động ra, tiếng chuông di động càng vang dội, gây sự chú ý của mọi người cũng ngày càng nhiều.

“A... tôi biết rồi!” Tần Minh Minh hô to một tiếng, khiến cho mọi người chú ý.

Cô thì hiểu được cái gì? Cô cái gì cũng đều không hiểu! Bạch Thủ oán thăm. Nhìn cái tên không ngừng chớp động trên màn hình di động, Bạch Thủ có cảm giác mình sắp hỏng mắt.

Tần Minh Minh cúi đầu nói nhỏ bên tai Bạch Thủ, “Tôi nói tại sao Lí Tô Mặc lại không mua cho cô, hóa ra là tại cô tiết kiệm! Ừ...con dâu hiền chính là người phải biết cần kiệm! Nhưng mà nói ra thì, anh ta trả hoá đơn mấy vạn cũng không thèm nháy mắt, không có đạo lý nào lại tiết kiệm với cô như thế.” Tần Minh Minh đứng một bên phỏng đoán, lại một bên tự phủ nhận ý nghĩ của chính mình. Bạch Thủ đứng một bên nhìn mà cảm thấy lòng đau như cắt.

Tiếng chuông bên người vẫn như trước không ngừng vang, về mặt bình tĩnh của Bạch Thủ cũng nhanh chóng bị sụp đổ. Những ánh mắt cổ quái trên đường lớn ngày càng tăng, Bạch Thủ đành chạy chậm đi tìm một một ngách nào đó nhận điện thoại.

Không có biện pháp, điện thoại của cô cùng với cái loa khuếch đại âm thanh cũng không khác gì nhau, nếu để cho người khác biết cô nói chuyện với Lí Tô Mặc, chắc chắn cô liền thảm!

“Sao lâu như vậy mới nghe máy?” Thanh âm Lí Tô Mặc giống như gió xuân ấm áp, nhưng vào tai Bạch Thủ lại giống như gió đông rét lạnh.

Bạch Thủ giật mình một cái, đột nhiên nghĩ đến, người ta chính là ông chủ của cô, không phải cảnh sát tới bắt, tại sao cô lại sợ hãi đến như vậy! Huống chi cô cũng không làm chuyện gì xấu!

Bạch Thủ cảm thấy mình càng ngày càng vô dụng, vốn đối với Lí Tô Mặc còn có chút kiêng kỵ, từ sau khi anh ta trở thành com áo cha mẹ của cô (người cho cô việc làm), cô đối với từng lời nói của anh đều nghe theo, cùng với người hầu không khác nhau mấy! Đây vẫn còn là nữ vương đại học S sao? Bạn bè mà biết được chắc cười đã chết mất! (ND: Người hầu? Bạch tỷ có chắc là người hầu? Đây chính là huấn luyện vợ trước khi kết hôn có biết không!!! :)))

Cho nên cô không thể nào tiếp tục như vậy, lại nói cô cũng là người có chút bối cảnh! Kỳ Liên chính là anh em của anh ta, cô chính là bạn gái của Kỳ Liên, Lí Tô Mặc sao có thể đối xử với cô như vậy!

Hừ...với ý tưởng như vậy, Bạch Thủ thẳng thắt lưng, thái độ đối với Lí Tô Mặc cũng bình tĩnh đi không ít, giọng điệu cũng mang theo chút kiêu ngạo, “Lí thiếu, ngài có chuyện gì tìm tôi sao?”

Lí Tô Mặc ở bên này nghe thấy giọng điệu kiêu ngạo của cô khi nói chuyện với anh, khóe miệng cũng hơi gợi lên, thanh âm lúc nói chuyện cũng càng thêm ấm áp, “Hình như tôi có nói qua sau khi cô ăn cơm xong nhất định phải gọi cho tôi nha...”

Tiếng “Nha...” cuối cùng này làm Bạch Thủ lão đảo một cái, cái gì vậy, rối loạn thật! Không thể tưởng tượng được Lí Tô Mặc có thể nói như vậy! Hừ...quả nhiên chỉ là hồ giấy! Vì thế Bạch Thủ càng đắc ý, cảm hơi nâng lên, môi đỏ mọng hé mở, “Tại sao tôi nhất định phải gọi cho anh?”

“Tôi là ông chủ của cô, tôi phân phó như thế nào, tất nhiên là cô phải làm như vậy. Một điều mà các nhân viên có tố chất nhất định phải có chính là nghe theo lời thủ trưởng phân phó.”

Cầm của Bạch Thủ đang nâng lên nháy mắt hạ thấp xuống, ngay cả thắt lưng cũng không còn thẳng như vừa rồi, chỉ có thể yếu ớt nói, “Boss có gì phân phó?”

“Hừ...tôi đây giúp tôi!”

Tôi không phải tam bồi mà!

“Có thắc mắc gì sao?”

“Không có không có! Tôi ra ngay lập tức, không biết boss đang ở đâu?” Nếu không vì năm trăm vạn, nếu không vì bối cảnh gia đình anh ta quá lớn, Bạch Thủ thật muốn cho anh ta hai bạt tai!

Một phút trước cô còn một lần nữa biến thành một nữ vương, kết quả giây tiếp theo lại biến thành một nữ nô. Thật uất ức mà! Trong lòng Bạch Thủ hung hăng khinh bỉ chính mình, sau đó lặp lại một ngàn lần câu “Lí Tô Mặc là SB” trong lòng. Vẫn như trước chưa hết giận, Bạch Thủ quyết định buổi tối đi mua một con búp bê, đem nó thành Lí Tô Mặc, sau đó dùng gạch hung hăng đập nó!

“Lầu hai, phòng 01.”

Con bà nó, phòng VIP, đúng là đồ xa xỉ phá gia chi tử.

Nghĩ, Bạch Thủ vẫn đi tới lầu hai. Vài người đi cũng Bạch Thủ thấy Bạch Thủ vừa quay về đã đi tiếp, rất là khó hiểu, vừa định hỏi, chợt nghe Tần Minh Minh vừa ái muội lại bắt quái nói một câu, “Đây là Bạch Thủ đi tìm tình lang nha...Hahaha...”

Lời này âm thanh thật vang, làm mọi người đều nghe thấy được, đều nhìn chăm chú theo hướng Bạch Thủ đi.

Bạch Thủ cũng nghe thấy được lời nói đáng đánh đòn cùng tiếng cười của Tần Minh Minh, lão đảo một cái.

Lí Tô Mặc này, quả thật là một cái tai họa!

## Chương 46: Kỳ Liên muốn đính hôn?

Editor: Nhan Như Song

Beta: Nguyệt Dao

Đầy ghế lô lâu hai ra, chỉ thấy Lí Tô Mặc ngồi trên cái bàn lớn nhàn nhã uống rượu dùng bữa, nhìn thấy cô tiến vào, chỉ mỉm cười, sau đó tiếp tục dùng bữa.

Bạch Thù có loại cảm giác bị sét đánh.

Nhìn sơn hào hải vị, màu xanh xanh đỏ đỏ trên bàn cơm, nhất thời có loại dục vọng nuốt nước miếng. Thâm hận chính mình rõ ràng đã ăn cơm xong, lại còn có bộ dáng này, thật sự là rất mất mặt. Nhưng là không có biện pháp a, thức ăn trên bàn trên cơ bản đều là cô thích ăn a!

"Muốn lại ăn chút hay không?" Lí Tô Mặc cười bảo Bạch Thù ngồi xuống.

Bạch Thù cảm thấy cả người không được tự nhiên, "Lí thiếu, tôi đã ăn rồi, một mình anh từ từ ăn đi."

"Tổ chất của một nhân viên tốt..."

Bạch Thù "Bá" ngồi xuống, lập tức cầm lấy bát đĩa bên cạnh Lí Tô Mặc, "Ha ha, chúng ta cùng nhau ăn, anh xem nhiều đồ ăn như vậy, một mình cũng ăn không xong, quá lãng phí, ha ha, ha ha."

Mắt hoa đào của Lí Tô Mặc hơi liếc một cái, "Tôi chỉ muốn nói gần đây nhân viên có tổ chất càng ngày càng tốt, tôi điện thoại một cái liền lập tức tới."

Bạch Thù trong lòng khinh bỉ, thâm nghĩ Lí Tô Mặc không biết xấu hổ, rõ ràng mới vừa rồi cũng là lấy chuyện này uy hiếp cô, hiện tại vẫn tiếp tục lần nữa, thật sự là rất không biết xấu hổ o>^,

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 47: Dựa vào khuôn mặt đẹp

Edit: ThuTrangFam

Beta: Nguyệt Dao

Thời gian cứ thế trôi nhanh, trong nháy mắt đã đến cuối tháng. Máy ngày nay Bạch Thù ngây ngốc ở công ty Phong Khiêm, từ sáng đến tận tối muộn tham gia huấn luyện hình thể, thật mệt muốn chết. Khó trách Lí Tô Mặc nhắc nhở cô chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Phong Khiêm sắp xếp cho cô người đại diện tên Mary, là người có tiếng tài năng trong giới, trong tay quản lý một vài ngôi sao, và hiện tại đều là những ngôi sao đang nổi.

Công ty cũng sắp xếp cho cô 4 trợ lý, đều là người hiểu biết, tài giỏi và khôn khéo.

Trước các đãi ngộ của công ty cho một người mới, khiến cho ban lãnh đạo công ty ngạc nhiên, nhưng đây là người mà BOSS tổng ra mặt ký kết, trong lòng không biết là như thế nào cũng không nói thêm được gì. Nhưng khi bọn họ diện kiến dung nhan của Bạch Thù lại cảm thấy con mắt của BOSS nhà mình thật tài tình, cô gái này nhất định mạng lại cho công ty nhiều lợi ích và kinh tế.

Mary đối với Bạch Thù rất hài lòng, hơn nữa Bạch Thù không phải là kiểu kênh kiệu nũng nịu nên đối với cô càng vừa lòng. Tất nhiên là yêu cầu đối với Bạch Thù càng nghiêm khắc hơn.

Mỗi ngày Bạch Thù luyện tập mệt mỏi đến mức thậm chí như cún con, chỉ hận không thể lập tức ngâm mình trong nước ấm. Tuy khổ, nhưng đối mặt với huấn luyện cường độ cao cô vẫn cắn răng kiên trì từ đầu đến cuối, nói như thế nào thì cũng có lợi cho tương lai của cô.

Mỗi ngày sau khi hoàn thành tập luyện, Bạch Thù từ Phong Khiêm trở về phòng lập tức tắm rửa sau đó trực tiếp ngã lên giường.

Tiểu Mã nói: “Thì ra nhân viên Phong Khiêm khổ như vậy nha.”

“Chỗ nào cũng khổ. Nghiệp vụ càng chuyên nghiệp, thì không nói cũng biết đằng sau vất vả như thế nào.” Bạch Thù thở dài.

“Nói cũng đúng.” A La thở dài.

“Ngày mai chính thức khai máy, Bạch Thù, cậu có hồi hộp không?”

Bạch Thù mắt nhìn trần nhà, “Cũng không rõ lắm.”

“Nghe cậu nói thì thấy cậu không hồi hộp. Cũng đúng, cậu đã trải qua nhiều như vậy làm sao có thể còn hồi hộp.”

Hôm sau, ánh nắng tươi sáng, đây là thời tiết thích hợp để ra ngoài vào mùa đông.

“Câu lạc bộ Tình Yêu” họp báo chiều đãi phóng viên và nghi lễ khai máy được tổ chức tại hội trường tầng một của Hoàng Mã.

Tầng một của nhà hàng Hoàng Mã có thể tiếp đón 1000 người mà lại kín chỗ, thật ngoài dự kiến của mọi người, dù sao phóng viên nhiều nhưng cũng không thể nhiều đến mức kín sánh như vậy.

Nhìn kĩ mới phát hiện trong nhóm người này không chỉ có phóng viên mà còn rất nhiều Fan của Hoàng Hạo. cũng không biết vì sao họ lại có thể biết được tin tức này mà trà trộn vào.

Cũng may bộ phim này chỉ có Hoàng Hạo là Siêu sao Châu Á, còn lại toàn bộ là người mới, chưa có Fan, bằng không. ...

Các phóng viên trong phòng đã xông xáo, bởi vì bộ phim này chính là của công ty điện ảnh hàng đầu trong sản xuất phim truyền hình Triệu thị. Mà quan trọng trừ nhân vật nam chính là Siêu sao Châu Á Hoàng Hạo đảm nhận, nhưng vai khác tất cả đều là người mới. Chẳng phải là đánh cược lớn sao, thì trường phim truyền hình thực âm đậm đến vậy à, nên mới bắt đầu sử dụng nhiều người mới như vậy. ...

Lúc đó các nhân vật chính cùng nhau xuất hiện, các phóng viên thật sự bị sock. Mặc kệ là trai hay gái, đều là những người xinh đẹp, ưu tú. Với nhan sắc như vậy thì còn lo lắng cái gì.

Nghi thức khai máy chính thức bắt đầu, đầu tiên đạo diễn và chế tác, biên kịch và Hoàng Hạo cất băng trong tiếng vỗ tay không dứt.

"Tàn tã", "flash flash" âm thanh máy ảnh liên tục, Fan của Hoàng Hạo cũng hô vang: "Hoàng Hạo, em yêu anh!", "Hoàng Hạo, đẹp trai nhất!", "Hoàng Hạo, chúng tôi vĩnh viễn ở bên anh!"

Nói chung cực kì náo nhiệt.

Bạch Thù tuy là nữ chính nhưng về cơ bản cô chưa có tiếng tăm gì, nên giống như những người mới khác. Đợi nghi thức khai máy kết thúc thì cô với những người mới mới được MC mời lên sân khấu.

Vương Xán Xán biết Bạch Thù khi cô thực tập ở đài Truyền Hình, bây giờ làm MC ngữ điệu nhà ngọc, nhà châu, khiến mọi người cười liên tục.

Bạch Thù không khỏi thần phục, Vương Xán Xán so với cô quả thật tốt hơn nhiều.

Đầu tiên người chủ trì giới thiệu các cô với phóng viên, đến lượt Bạch Thù còn đặc biệt dành cho cô nụ cười ả ý như quen biết cô.

Bạch Thù tự bội phục chính mình, giữa nhiều người như vậy có thể nhận ra ánh mắt của bạn cùng phòng giữa đám Fan của Hoàng Hạo..

Sau đó là giới thiệu các tình tiết có trong kịch bản, nụ hôn màn ảnh đầu tiên của Hoàng Hạo, các mối quan hệ yêu hận rắc rối, cuộc đời nhấp nhô của nhân vật chính sẽ gặp phải ..... Nữ chính với thân phận không phải cô nhi, mà là con riêng của kẻ có tiền. ....

Nghe người chủ trì khéo léo thuật lại, trong lòng Bạch Thù chỉ có một suy nghĩ: Đây chẳng phải là một cuốn tiểu thuyết cầu huyết bình thường trên Internet sao?

Tiếp đó là phần giới thiệu tác giả của tác phẩm: Hương Ngọt Ngào.

Sau đó Bạch Thù mới phát hiện đây là tác phẩm được cải biên từ tiểu thuyết cầu huyết trên Internet. Trong hàng ngàn vạn cuốn tiểu thuyết hay, như thế nào lại chọn một cuốn cầu huyết như thế trong hàng ngàn tuyệt tác.

Cái người tên Điền Điền này có hình dáng mập mạp, toàn thân từ thấp tới cao đều tròn tròn, mắt tròn, miệng tròn, mặt tròn cổ tròn. ...

Suy nghĩ duy nhất của Bạch Thù chính là TRÒN!

Người chủ trì đối với cô ấy rất cung kính, từ cử chỉ nhỏ đã thấy rõ, cho nên Bạch Thù trong nháy mắt có thể hiểu được tác giả là người có bối cảnh hơn

người.

Sau đó là phần dành cho phóng viên đặt câu hỏi.

Hiện tại đạo diễn, chế tác đã ngồi ở giữa, kế đến là Hoàng Hạo, bên cạnh anh ta là Bạch Thù và Tần Minh Minh.

Phóng viên phía dưới không ngừng bấm máy chụp ảnh, ánh đèn chớp lóe liên tục làm cho Bạch Thù thấy không thoải mái.

“Xin hỏi đạo diễn một chút, chọn thời điểm này hoàn toàn sử dụng người mới, nguyên nhân xuất phát từ đâu?”

“Các gương mặt cũ ở thị trường phim Truyền hình rất nhiều, tôi hi vọng có thể mang đến dòng nước tươi mát, mới mẻ hơn.”

“Đạo diễn Trần, Ông nguyên là Đạo Diễn điện ảnh nổi tiếng quốc tế, tại sao lần này lại chuyển qua làm phim truyền hình thần tượng?”

“Bởi vì kịch bản rất sâu sắc và có ý nghĩa, tôi thật sự rất thích.” Đạo diễn Trần gật đầu nói.

“ Xin hỏi Hoàng Hạo ...”

"..."

...

Mọi vấn đề thắc mắc cứ thế lần lượt được đưa ra, đại bộ phận câu hỏi đều hướng về đạo diễn, chế tác và Hoàng Hạo. Tần Minh Minh ở bên cạnh ngồi không yên thì thào vào tai Bạch Thù: “Sau này tôi nhất định phải trở thành một ngôi sao nổi tiếng, vậy mà dám xem thường tôi thế này!”

Bạch Thù muốn cười thật to, cũng may trước mặt người ngoài Bạch thù vẫn mang bộ mặt thực nữ, cho nên nhin xuống nói với Tần Minh Minh: “Ừ, bọn họ mắt chó không biết nhìn người.”

Bạch Thù vừa nói xong, liền nghe phóng viên đặt vấn đề: “Bạch tiểu thư, cô là người mới nhưng không học qua diễn xuất, như vậy xin hỏi cô dựa vào cái gì có thể diễn được kịch bản thần tượng như thế này, hơn nữa lại là vai nữ chính?”

Lặng người một lúc, nghĩ đến những điều mình vừa nghe, sau đó nhìn người phóng viên đang mong chờ đáp án từ cô. Bạch Thù lúc này mới chậm rãi trả lời, “Ừ, bằng khuôn mặt của tôi đi!!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 48: Tuyên bố tin tức

Toàn bộ hội trường im bật.

Phóng viên đặt câu hỏi mặt nghệt ra cổ họng nghẹn lại không thốt nên lời, khóe miệng giật giật, ánh mắt kì quái nhìn Bạch Thù giống như người ngoài hành tinh.

Mà Hoàng Hạo và Tần Minh Minh bên cạnh cùng dùng ánh mắt như nhìn quái vật để nhìn Bạch Thù.

OMG! Dù cho đó là sự thật thì tự mình công khai nói ra chẳng phải tự kỷ quá sao!

Bạch Thù bình tĩnh nhìn toàn bộ hội trường đã chết lặng như hóa thạch nở nụ cười mê hoặc chứng sinh, cất âm thanh trong veo: “Nhân vật nữ chính trong tác phẩm có vẻ đẹp nghiêng nước, nghiêng thành mà.”

Dứt lời, hội trường vẫn im lặng.

Tiếp theo đó, là từng đợt vỗ tay phát ra và ngày càng lớn.

Bạch Thù mỉm cười nhìn người phóng viên đặt câu hỏi.

Phóng viên như hiểu ra vấn đề liền cười nói: “Ha ha, đúng vậy.” Sau đó ngồi xuống chuyển mic cho người khác.

Từ một phóng viên đặt câu hỏi thắc mắc về Bạch Thù, các phóng viên khác cũng muốn thu thập tin tức mà lần lượt truy hỏi các tin tức khác từ Bạch Thù.

Có phóng viên hỏi: “Bạch tiểu thư, cô chưa từng học qua diễn xuất, cô cho rằng cô có gây ra gánh nặng cho đoàn phim không?”

Bạch Thù mỉm cười: “.....”

Phóng viên chỉ có thể cười chuyển mic cho người tiếp theo. Có trời mới biết nụ cười của hắn cứng nhắc và miễn cưỡng đến đâu.

Bạch thù tiếp tục bình tĩnh mỉm cười, Tần Minh Minh khóe miệng hơi kéo lên, thanh âm nén xuống: “Bạch Thù ơi Bạch Thù, cô cũng quá lợi hại nha.”

Bạch Thù chớp chớp đôi mắt to: “Nhưng những lời tôi nói đều là nói thật mà.”

Tần Minh Minh “Khụ khụ” nuốt nước miếng, “Ách, tôi không có ý đó. Tôi muốn nói là cô làm cho mấy phóng viên miệng lưỡi như có dao ở đây đều bị nghẹn, đó mới là chuyện phi thường.”

Bạch Thù 囧, tại sao nghẹn nha?

Nghi thức khai máy kết thúc trong không khí náo nhiệt, có thể nói là thành công. Đạo diễn cao hứng, bởi vì kịch bản được chú ý rất cao, đây chính là.....

Vì thế đạo diễn hào phóng vung tay lên thông báo, tổ chức tiệc tại nhà hàng Hoàng Mã, muốn mọi người cùng tham gia.

Bạch Thù muốn về sớm cùng các bạn, nhưng không nghĩ tới chuyện thành ra như vậy. Chỉ có thể gọi điện thông báo tình hình của mình cho bạn cùng phòng.

Cùng ba người bạn cùng phòng trao đổi xong nhưng với điều kiện Bạch Thù phải dẫn họ đến gặp Hoàng Hạo.

Bạch Thù quay đầu nhìn Hoàng Hạo đang bị đám Fan vây quanh, liền quay lại nói với các bạn đi thang máy lên tầng 3 chờ cô.

Haiz, tuy rằng cô với anh ta không quen biết, nhưng nói thế nào đi nữa thì trong thời gian tới hai người đều hóa thân là tình nhân trong phim, hẳn là anh ta sẽ cho cô chút mặt mũi?

Nghĩ là làm Bạch Thù dẫn ba người bạn cùng phòng đến hậu trường.

Tiểu Mã hưng phấn muốn chết, kích động nắm tay Bạch Thù: “Bạch Thù à, quen biết cậu là may mắn của mình đó!”

“Đúng vậy Bạch Thù, cuối cùng hôm nay tớ đã có thể gặp vương tử trong mộng rồi.” Tiểu Mật lộ vẻ mặt say mê.

Bạch Thù hết nói nớ: “Tình nhân trong mộng của mấy người không phải là Lí Tô Mặc sao?”

A La giờ tay đánh vào gáy Bạch Thù nói: “Người đó là thiên chi kiêu tử, tớ làm người phạm đâu dám tơ tưởng!”

“Đúng thế!” Tiểu Mã phụ họa.

Bạch Thù cực kì 囧, thiên chi kiêu không phải là người à, không có thất tình lục dục, không cần giải quyết việc gấp sao? Trong đầu mấy người toàn keo dính à? ㄟ ( ˊ ˋ ) ㄟ haiz, không biết Lí Tô Mặc nghe thấy mấy lời này có cảm động đến mức mắt lưng tròng không.

“Haiz, lại nói cậu ở Phong Khiêm huấn luyện thời gian dài như vậy, có cơ hội gặp qua Lí Tô Mặc không?” Ánh mắt và khuôn mặt của Tiểu Mã như muốn nói với Bạch Thù: tớ muốn nghe bát quái, bát quái!

Bạch thù không định phủ nhận nhưng nhìn thấy ba ánh mắt bát quái lóe sáng Bạch Thù lại phủ nhận, trong lòng thầm nghĩ: Mỗi ngày tớ đều nhìn thấy anh ta! Chẳng lẽ mấy cậu không phát hiện ra gần đây tớ gầy đi một vòng sao? Tớ gầy đi một vòng vì tớ phải tiêu hóa bất lương, tớ tiêu hóa bất lương vì mỗi ngày đều phải cùng anh ta đi ra ngoài ăn com! Chẳng lẽ mấy người vẫn chưa phát hiện ra sao?

Bạch Thù lại nghĩ tới số lần bản thân mình ăn com với anh còn nhiều hơn với Kỳ Liên thì trong lòng buồn bực! Một tổng giám đốc của một đại tập đoàn, tại sao nhân nhả đến vậy?

“Không nha, tớ làm việc ở tầng 31, anh ta chức vụ cao cao tại thượng làm việc tầng 48, làm sao có thể chạm mặt được!” Bạch Thù buông tay, sau đó phát hiện mình gần đây bản lĩnh nói dối ngày càng cao.

Mấy người bọn họ không nghi ngờ gì. Các cô vẫn nghĩ tuy rằng dung nhan Bạch Thù hoàn mỹ, nhưng không nhất định Lí Tô Mặc sẽ coi trọng! Dù sao thì cũng là con của trời, là thân tiên, tiên nữ ở Dao Trì đều có mà đến gần, thì làm sao còn thời gian chiều cổ Mẫu đơn.

Ước chừng trôi qua nửa giờ, Fan của Hoàng Hạo cũng đã vui vẻ ra về, Hoàng Hạo theo lời đạo diễn đến địa điểm tổ chức tiệc.

Bạch Thù đưa ba người bạn đến địa điểm tổ chức tiệc, rất nhanh được mọi người chú ý.

A La nói với đám Tiểu Mã: “Mấy cậu nói xem, chúng ta chạy tới nơi người ta ăn com, có phải là không hay lắm hay không?”

Tiểu Mật nhìn mọi người xung quanh, một đám người cười nói, bình bình ung dung chỉ thấy tóc tai quần áo xẹt qua xẹt lại không ngớt, một số người thuộc dạng tình anh, cổ gồng rút lui có trật tự, nhưng nghĩ tới chưa xin được chữ ký của thần tượng thì lại cau mày, nhẹ nhàng nói, “Trời ơi, tôi mặc kệ, dù sao

tôi tới chỉ vì mê Hoàng Hạo mà thôi.”

Tiểu Mã gật đầu phụ họa: “Me too! Anh ấy là của tớ, không cần tranh giành.”

Bạch Thủ đang muốn khuyên nhóm bạn đi cùng chú ý đến hình tượng, lại thấy Hoàng Hạo đã đi đến phía sau các cô, bộ dạng cứng nhắc. Mà người đại diện phía sau cũng phì cười thành tiếng.

Bạch Thủ ㄟ hận dưới chân không có cái hố nào chui xuống, thật mất mặt mà.

Mà nhóm Tiểu Mã cũng nghe thấy tiếng cười sau lưng, tất nhiên lúc quay đầu lại thì mặt liền biến sắc. Nhưng mà các cô là ai cơ chứ, da mặt so với tường thành chỉ có dày hơn chứ không kém, nên lấy lại bình tĩnh rất nhanh.

“Hi, Hoàng Hạo.” A La thể hiện đáng về thực nữ như Tiểu Mật.

Bạch Thủ nín nhịn, trước tiên bày ra vẻ mặt tươi cười hơn hờ sau đó lại lên giới thiệu với Hoàng Hạo: “Đây là các bạn của tôi, cũng là Fan của anh.”

Hoàng Hạo nhìn A La khoe miệng khê nhắc lên cười: “Xin chào.”

“Hello, tên em là Đào Tiểu Mễ, nhũ danh là Tiểu Mật ~” Tiểu Mật tiến lên nháy mắt rồi ngọt ngào giới thiệu với Hoàng Hạo.

Hoàng Hạo điềm đạm: “Xin chào.”

A La mặc kệ, cũng lập tức giới thiệu với Hoàng Hạo nói: “Em là Trần La, anh có thể gọi em là A La.”

Còn Tiểu Mã lại dùng mảnh quàng tay ôm cổ Hoàng Hạo, còn chưa để mọi người lấy lại tinh thần, Tiểu Mã bất ngờ đặt lên môi Hoàng Hạo một nụ hôn, sau đó ngai ngừng cười. Bạch Thủ cảm thán nhìn trần nhà, thẹn thùng, thẹn thùng hiện lên cả mặt kia! Tiểu Mã vậy mà thẹn thùng cơ đây!

“Em tên là Mã Thiên Thiên nha.” Tiểu Mã trốn sau lưng Bạch Thủ.

Tiểu Mật mặc kệ, định xông lên nhưng bị người đại diện của Hoàng Hạo ngăn lại.

Bạch Thủ lắc đầu, đây là hành động khi fan gặp được thần tượng của mình à! Được rồi, cô về sau nhất định bảo vệ tốt chính mình! Cô ngầm xiết chặt tay.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 49: Chuyện uống rượu

Sau khi nhóm Tiểu Mã được Hoàng Hạo tự tay kí tên trên poster thì rất hài lòng rồi đi. Trước khi đi, Tiểu Mã giống như lúc trước lại gần Hoàng Hạo thì thào: “Nếu anh thích em, cứ nói một tiếng với Bạch Thủ, cô ấy có số của em”

Bạch Thủ trong lòng tự nhủ: Mình không quen con nhóc này.

Cái gọi là party nhưng thực ra chỉ là bữa com giữa các diễn viên, nhà tài trợ cùng đạo diễn và tổ chế tác là chủ yếu, thêm cả buffe nên không quá sáu bàn.

Nhà đầu tư chính cho bộ phim là công ty giải trí quốc tế Triệu thị, nhưng Bạch Thủ không ngờ và mất hứng khi thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Lí Boss!

Bạch Thủ trong lòng toát mồ hôi: Sao anh ta lại ở đây? (Tha thứ cho tin tức chậm chạp của Bạch Thủ)

Trong bàn, Bạch Thủ nhìn thấy Điền Điền với vẻ mặt ngọt ngào ngồi cạnh Triệu Đại Vĩ. Nháy mắt, Bạch Thủ hiểu rõ thì ra tiểu thuyết cầu huyết trên mạng có thể chuyển thể thành phim truyền hình vì đó là người phụ nữ của Triệu Đại Vĩ, khó trách.

Triệu Đại Vĩ này có bộ dạng không được tính là anh tuấn, nhưng đôi mắt cương nghị, mày cong rõ ràng, thêm dáng người cũng có chút cao lớn, thoát nhìn rất đàn ông! Nhưng vậy mà người đàn ông này bên cạnh người phụ nữ của mình lộ ra vẻ lảm nhẽ: Anh muốn ăn cái này, muốn ăn cái kia....

Làm Bạch Thủ nổi da gà, rõ ràng tình cảm lãng mạn, tại sao gắn liền với anh ta lại chẳng thấy liên quan gì?

Tần Minh Minh thở dài: "Thì ra trăm thước thủy tinh công nghiệp chỉ hướng về cái ôm dịu dàng là thế này! Ai, hành động của nam nữ trên thế gian này thật giống đậu hủ chấm nước chát, đúng là vô quýt dày có móng tay nhọn."

Trong bữa com không khí vui vẻ bao trùm toàn bộ, không hề xuất hiện hình ảnh ép rượu như trên mạng vẫn đăng, điều này làm Bạch Thủ đối với đoàn



làm phim và các nhà đầu tư có thiện cảm hơn. Xem ra không phải ai làm giám đốc công ty cũng xấu xa.

Ngồi cùng bàn với Bạch Thủ đa số là diễn viên, hơn nữa tất cả đều là người mới. Siêu sao Hoàng Hạo đã sớm được an bài chỗ ngồi ở bàn chủ tọa, có danh tiếng thì đãi ngộ cũng khác nha.

Bạch Thủ ngồi cùng bàn với Tần Minh Minh, Tần Minh Minh là người có khả năng hoạt náo, cho nên không khí trong bàn náo nhiệt hẳn. Mọi người đều còn trẻ nên sau khi ăn cơm, nâng lên hạ xuống một hai chén, liền vui vẻ đứng lên chúc tụng gọi nhau là anh em.

Cuối bữa ăn các diễn viên đến mời rượu đạo diễn.

Mỗi lần nhìn thấy tình huống này Bạch Thủ không khỏi cảm thấy nhức trứng, bạn nói xem tại sao các bữa tiệc lại có nhiều chuyện phiền phức như vậy? Chẳng phải các người đều ngồi trong góc uống rượu rồi sao?

Thờ dài nhận nhiệm vụ, nhóm Bạch Thủ chỉ có thể cầm lấy ly rượu vang đi tới mời rượu các “cao nhân” ở bàn chủ tọa.

Trong đó có năm người đàn ông là nhà tài trợ, nhìn Bạch Thủ đi tới không khỏi hân hoan trong lòng, anh mắt thẳng tắp nhìn Bạch Thủ chăm chăm. “Vị này là nữ chính sao, thật xinh đẹp nha!”

Bạch Thủ bị người đàn ông trung niên nhìn chăm chăm, trong lòng cảm thấy không thoải mái nhưng vẫn lấy vẻ mặt thực nữ mỉm cười: “Cảm ơn Hoàng tổng đã khích lệ.”

Nghe âm thanh ôn nhu của Bạch Thủ, tâm tình Hoàng tổng bắt đầu ngửa ngáy.

Mặt Lí Tô Mặc vốn không biểu tình trong nháy mắt nhìn lại, đáy mắt lạnh băng. Nếu là bình thường Triệu Đại Vĩ đã nhận ra sự khác thường trong thái độ của bạn tốt, nhưng hiện tại Triệu Đại Vĩ chỉ lo ngồi làm nũng bạn gái, sao có thể để ý lo lắng đến thái độ của Lí Tô Mặc.

Sau đó, người đàn ông trung niên nói với Bạch Thủ: “Bạch tiểu thư có hứng thú gia nhập giải trí quốc tế Triệu Thị sao?”

Tần Minh Minh đi theo sau Bạch Thủ không khỏi nghi ngờ: “Bạch Thủ, cô không kí hợp đồng với Triệu thị sao?”

Bạch Thủ mỉm cười: “Cảm ơn ý tốt của ngài, tôi đã tìm được ông chủ cho mình rồi.”

“Ài? Ai nhanh như vậy đã lấy mầm non mà chúng ta tính bồi dưỡng đi rồi?” Triệu Đại Vĩ lấy lại tinh thần, vẻ mặt kinh ngạc, không hề cảm thấy hành động của mình đối với bạn gái rất buồn nôn.

Tập đoàn của mình chưa kịp ra tay, Bạch Thủ đã bị công ty khác cướp mất, chuyện này thật quá mất mát đi! TAT.

Bạch Thủ tiếp tục mỉm cười, sau đó gờ ly rượu về phía mọi người nói: “Tôi đến đây kính mọi người một ly!” Nói xong uống một hơi cạn sạch.

Mọi người thấy Bạch Thủ hào sảng như vậy, trong lòng tán thưởng không ít, vì thế cũng đem ly rượu uống cạn.

Nhưng Tần Minh Minh ở phía sau Bạch Thủ không bình tĩnh: “Bạch Thủ, tại sao cô không kí hợp đồng với Triệu thị?”

Triệu Đại Vĩ cũng gật gật đầu: “Bạch Thủ, cô không phải lo lắng, giải trí quốc tế Triệu thị chúng tôi là công ty giải trí hàng đầu trong nước, nếu cô kí hợp đồng với công ty chúng tôi, chúng tôi cam đoan có thể làm cho cô nổi tiếng.”

Bạch Thủ đảo mắt nhìn sắc mặt yên lặng như mặt hồ của Lí Tô Mặc, nở nụ cười đẹp mê hồn: “Cảm ơn Triệu tổng có ý tốt, tôi rất hài lòng với ông chủ hiện tại.”

Có trời mới biết cô muốn đổi ông chủ như thế nào? Nhưng mà tự nói cho chính mình nghe, còn có Lí Tô Mặc nắm nhiều nhược điểm của cô trong tay (sự kiện ảnh chụp lén trước), và bối cảnh của Lí Tô Mặc không phải là người bình thường có thể đắc tội nha!

Hướng chỉ cho dù cô có kí hợp đồng với công ty khác, xem chừng Phong Khiêm cũng không cho cô tự do rời đi. Dù sao ở Phong Khiêm, Lí Tô Mặc nắm mặt mũi của Kỳ Liên mà không bạc đãi cô.

“Rất đáng tiếc, rất đáng tiếc!” Triệu Đại Vĩ rất hận, vì sao bộ phận quan hệ xã hội công ty mình không đẩy nhanh tốc độ một chút? Quả nhiên là xuống tay không chớp mắt mà! Vì thế Triệu Đại Vĩ chỉ có thể đen mặt nhìn ánh sáng màu vàng của “¥” mà nói bye bye.

Mọi người luân phiên kính rượu, sau khi hoàn tất, Hoàng tổng hí hửng thưởng thức vẻ xinh đẹp của Bạch Thủ hỏi: “Bạch tiểu thư, không biết năm nay bao nhiêu tuổi?”

Bạch Thủ bình tĩnh trả lời: “Hoàng tiên sinh, hỏi tuổi phụ nữ là điều tối kị nha.”

Hoàng tổng cười, lộ ra ánh sáng của chiếc răng vàng: “Chính xác chính xác, mấy người phụ nữ bên cạnh tôi đều không thích tôi hỏi tuổi.”

Ấn tượng của Bạch Thủ đối với con người này càng chán ghét, nhưng trên mặt vẫn treo nụ cười xinh đẹp. Mà Lí Tô Mặc với vẻ mặt khó chịu đang tiến đến.

Tần Minh Minh kéo kéo tay áo Bạch Thù, ý bảo cô để ý Lí Tô Mặc. Bạch Thù vừa quay lại đã thấy người nào đó đầy tức khí tiến tới.

Tần Minh Minh nhỏ giọng bên tai Bạch Thù: “Chắc chắn, bạn trai cô muốn phát hỏa nha! Thật sự không tương tượng được, người trầm ổn thiên tiên như thiếu gia Lí Tô Mặc cũng có lúc tức giận nha! Thật tốt, thật tốt!”

Bạch Thù vốn đang bình tĩnh nhưng nghe Tần Minh Minh nói, bao nhiêu bình tĩnh đều mất sạch.

Nhưng người có mặt tại bàn đều lộ ra vẻ mặt lấy lòng, nhất là bạn gái Triệu Đại Vĩ khuôn mặt tròn gắp đến độ cũng muốn xoắn lại.

Triệu Đại Vĩ một bên trấn an bạn gái nhỏ, chính bản thân cũng có chút khản trương, ai cũng là nhà tài trợ nha. Thật không có tổ chất!

Sau này, họ mới biết được nguyên nhân là do họ hàng của Phó Đạo Diễn muốn nhận được hợp đồng, Phó Đạo Diễn thì nghĩ nhiều nhà Tài Trợ cũng không ảnh hưởng nhiều, vì thế lên ban chút ân tình mà không nghĩ rằng vì nguyên nhân này mà tự đánh đổ bát com của chính mình. Nhưng mà chuyện này để sau nói... (ND: Chắc ý là ông Hoàng này là bà con của phó đạo diễn???)

Hoàng tổng tựa hồ không quan tâm đến thái độ không thiện cảm của những người xung quanh đối với mình, vẫn cổ tăng bốc bản thân như trước: “Bạch tiểu thư, cô xinh đẹp như vậy chắc có nhiều đàn ông theo đuổi nha?”

Trong đôi mắt ti hí ánh lên dâm đãng ti bỉ, làm Bạch Thù đã chán ghét càng chán ghét hơn.

“Ha ha, Làm sao có thể...”

“Nếu sau này Bạch tiểu thư có gì cần tôi hỗ trợ thì cứ việc tìm tôi!” Hoàng tổng cười, chiếc răng vàng lộ ra làm Bạch Thù hoa mắt. Sau đó hần rút chiếc danh thiếp vàng chói lọi trên người mình, vươn tay hướng tới bàn tay nhỏ nhắn của Bạch Thù: “Danh thiếp, danh tiếp của tôi.”

Trong giây lát Lí Tô Mặc đứng dậy đẩy người đó ra nắm lấy cổ tay Bạch Thù.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 50: Lời đồn đãi được hình thành như thế

Tất cả giật mình kinh ngạc, nhất là Triệu Đại Vĩ! Không tự chủ mà miệng há không ngậm lại được, miệng giật giật. Cha mẹ ơi, đây là lần đầu tiên hần thấy Lí Tô Mặc tức giận như vậy trong suốt hai mươi mấy năm quen biết nha!

Mặt Lí Tô Mặc nguyên bản lạnh lùng đạm mạc không biểu hiện gì, giờ phút này lại bình thản đến vô cảm.

Hần nhìn Hoàng tổng phía trước như muốn xuyên một lỗ trên người ông ta, đáy mắt sắc lạnh không ngừng bắn ra ngoài, làm nhiệt độ xung quanh đông cứng.

Hoàng tổng bị Lí Tô mặc nhìn cả người sợ hãi, ngay cả cổ tay truyền đến cơn đau cũng xem nhẹ. Hoàng tổng xấu hổ cười, chính xác là cười vụn vụn, thanh âm run run: “Lí thiếu...”

Lí Tô Mặc dùng hai ngón tay ở bàn tay còn lại rút danh thiếp từ tay Hoàng tổng, lật qua lật lại hai mặt xem xét, nhẹ giọng thì thầm: “Tập Đoàn Bất Động Sản Hoàng Kim, Hoàng Kim Kim.”

Hoàng Kim Kim mồ hôi túa ra, lúng túng trả lời: “Đúng vậy, Lí thiếu. tôi là Hoàng Kim Kim, ha ha, Hoàng Kim Kim.”

Lí Tô Mặc vẫn không biểu hiện cảm xúc gì, ném danh thiếp đồng thời cũng buông cổ tay Hoàng tổng ra.

Sau đó, Lí Tô Mặc chậm rãi lấy khăn tay, tỉ mỉ lau hai tay của mình nhất là cái tay vừa nắm tay Hoàng tổng thì lau đi lau lại.

Sắc mặt Hoàng tổng vụn vụn, sắc mặt cũng rất khó coi, nhưng ông ta biết mình không thể đắc tội vị đại thần trước mặt này, cho nên ông ta kìm chế nín thở nén giận, làm như mình là phạm nhân nghe quan tòa phán tội.

Những người xung quanh buong đũa chăm chú nhìn về phía bàn chủ tọa. Lúc lâu, thấy chưa có động tĩnh gì thì nín thở, không khí náo nhiệt của bữa com trong giây lát im bặt ngay cả tiếng kim rơi cũng nghe thấy.

Chỉ thấy Lí Tô Mặc cong khóe miệng, đem khăn tay của mình đặt lên bàn, ngừng đầu tiếp tục nhìn Hoàng Kim Kim, đôi mắt đen như bóng đêm ẩn chứa tia lạnh lẽo.

Hoàng Kim Kim hoảng hốt cực độ, mồ hôi trên trán nhỏ xuống từng giọt, Hoàng Kim Kim chỉ thiếu nước quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, tuy rằng ông ta cũng không biết mình đã đắc tội gì với vị Phật Sống này.

Giống như đánh thẳng vào tâm lý, Lí Tô Mặc nhìn sắc mặt biến hóa của Hoàng Kim Kim, mỉm cười giống như thiên sứ giáng trần.

Mà Hoàng Kim Kim thì ngược lại, ông ta giật mình một cái, nhìn Lí Tô Mặc đang cười như không cười, miệng giật giật sau đó phát ra âm thanh ‘hắc hắc’ đáng khinh, sau đó Hoàng Kim Kim có chút xấu hổ nhìn đồng hồ vàng của mình, rồi bàn tay to bất ngờ vỗ vào cái chân béo ú, ‘Ôi, đã đến giờ này rồi à! Tôi còn có cái hợp đồng, vậy mà tôi lại quên mất! Tôi ngốc thật... Thiệt tình, đúng là thư ký của tôi làm không hết chức trách!... Hắc hắc... Mọi người... tôi có việc, tôi phải đi trước rồi...’

Ông ta vừa nói vừa cười, sau đó thân hình mập mập như rùa rút cổ đi ra ngoài, lúc đầu là đi chậm một vài bước sau đó trực tiếp chạy như điên thoát thân!

Mọi người cười haha không dứt!

Có cảm giác như chuyện này rất buồn cười!

Mà Lí Tô Mặc vẫn bình tĩnh như trước.

Bạch Thù giật mình há hốc miệng, nhìn vẻ mặt bình tĩnh như không có chuyện gì của Lí Tô Mặc, cô liền cảm thấy nhức nháy.

Sau đó, Tần Minh Minh hét lớn: ‘Bạch Thù, bạn trai cô đẹp trai ngậy người.’

Đây xác thực là quả bom kinh thiên nha! Trong nháy mắt toàn bộ đại sảnh nín lặng.

Chuyện này, sợ có người trúng cũng không ổn định nổi rồi.

Đây chính là tin tức được xem là lớn hàng đầu giới giải trí! Người đàn ông độc thân hoàng kim, chưa bao giờ kết giao với phụ nữ Lí Tô Mặc, vậy mà yêu đương! Tin tức này quả thực giống như bị bắt gian vậy!

Vì thế toàn trường kinh hô, bán tín bán nghi, sau đó dùng ánh mắt bất quái xuyên qua Bạch Thù và Lí Tô Mặc, như muốn đem hai người lột trần ra vậy.

Lí Tô Mặc nhìn Tần Minh Minh, rồi lại nhìn vẻ mặt vụn vặt của Bạch Thù. Sau đó trở về vị trí của mình.

Bạch Thù [囧] can đảm đối mặt với mọi ánh mắt tò mò của mọi người lớn tiếng giải thích: ‘Tôi cùng Lí thiếu quan hệ không phải là như vậy, là Tần Minh Minh, cô ấy hiểu lầm. Lí thiếu chính là cấp trên của tôi! Hơn nữa anh ấy là bạn của bạn trai tôi! Chúng tôi chỉ là quan hệ ông chủ và nhân viên thôi.’

‘À, thì ra cô đã kí hợp đồng với công ty giải trí của Lí thiếu gia!’ Người quản lý công ty giải trí quốc tế Triệu thị gật gù, vẻ mặt biểu tình như đã hiểu ‘Người bị Lí thiếu cướp mất’.

‘Anh ấy chính là ông chủ của tôi, ngoài quan hệ cấp trên cấp dưới thì không có quan hệ nào khác, Ok?’ Bạch Thù chỉ thiếu nước giờ chân nữa thôi.

Nhưng việc giải thích này ở trong mắt mọi người chính là cô giấu đầu hở đuôi.

Ai sẽ tin giữa hai người không có quan hệ! ㄟ( ㄒ \_ ㄒ ) ㄟ Nếu cô là bạn gái chính thức, thì hành động mới vừa rồi của anh ta giống như ra mặt bảo vệ đó sao? Xem chúng tôi là trẻ lên ba à?

Bạch Thù nhìn vẻ mặt không tin của mọi người đành câm lặng, sớm biết như thế này so với không giải thích thì hơn! Nhưng không giải thích, ... cha mẹ ời chẳng phải là cam chịu sao!

Đây là chuyện thần kì cấp quốc gia nha!

Mà những người ở đây không tin lời Bạch Thù giải thích, lại bám lấy Tần Minh Minh nghe ngóng. Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Tần Minh Minh bày ra biểu tình như muốn nói, ‘Ai nha, đừng lừa tôi, tôi biết rất rõ ràng.’ Dáng vẻ vô vai trấn an Bạch Thù tiếp tục nói: ‘Bạch Thù không có việc gì đâu, nhưng người ở đây đều không phải người nhiều chuyện, cho dù cô cùng Lí thiếu gia yêu nhau, chúng tôi cũng sẽ không nói với truyền thông đâu.’

Mọi người đều gật đầu phụ họa theo, trong giới giải trí nhất là người mới, sợ nhất là bị đăng scandal tình ái, cho dù là scandal thông thường cũng là không có lợi. Hơn nữa bọn họ không nhìn mặt Tăng thì cũng nể mặt Phật nha, khẳng định là sẽ không truyền tin tức này ra bên ngoài.

‘Đúng vậy, Bạch Thù cô cứ thả lỏng tâm tình đi!’

‘Đúng vậy đó, chúng tôi sẽ không nói ra ngoài, cô cùng Lí thiếu thật đúng là trời đất sinh một đôi!’

Sau đó, Tần Minh Minh vỗ vỗ vai Bạch Thù, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ đắc ý, ‘Xem đi, haiz, cô xem Lí thiếu đối với cô thật tốt, cô nói gì anh ta cũng chẳng hề có ý kiến, chắc.. chắc... Bạn trai tốt như vậy biết đi đâu tìm đây?’

‘Chắc chắc...’ Mọi người theo sau Tần Minh Minh len lén nhìn hai người các cô, ‘Bạch tiểu thư, cô sẽ không muốn phủ nhận...’

Bạch Thù nghe những lời này thật sự muốn tát cho người khởi xướng là Tần Minh Minh mấy cái, cô không nói người khác cũng không nghĩ cô cam đâu!

Lí Tô Mặc ngồi xuống, nói với mọi người: “Mọi người không tiếp tục sao?”

“Ah, Lí thiếu vì Bạch Thù mà giải vây!” Tần Minh Minh chỉ sợ thiên hạ không loạn, trình độ chỉ có cao hơn chứ không kém so với các tiểu bối lúc trước cô gặp nha! Tại sao mỗi lần đến đâu công tác cô đều gặp người như vậy?

Mà Đạo diễn ngồi cạnh Lí Tô Mặc đứng lên nhường vị trí quý giá của mình với vẻ mặt trách cứ nói: “Bạch Thù, sao cô không nói sớm cô là người yêu Lí thiếu, cô xem tôi chiếm chỗ của cô thật ngại quá.”

Bạch Thù rơi lệ trong lòng đưa mắt lườm Lí Tô Mặc mà trong mắt anh đáng hiện vẻ trêu ngươi. Trong lòng thầm kêu: Anh ta. ... Anh ta không giải thích gì sao! (Tì ơi, Mặc ca mong còn chả được ý) Vậy là trước mặt bao người Bạch Thù hoa lệ bị buộc lên Lương Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 51: Không thể đắc tội lí thiếu dù chỉ một chút

Edit + Beta: Nguyệt Dao

Bạch Thù ngồi xuống bên cạnh Lí Tô Mặc, mọi người ngồi trên bàn đều ngay lập tức cảm thán: "Lí thiếu thật tốt số!"

"A, hai người thật sự là Kim Đồng Ngọc Nữ!"

Loại từ ngữ khen ngợi không nên nổi thô tục này, không biết đám người kia muốn nói bao nhiêu lần, nghe tới mức lỗ tai Bạch Thù cũng muốn mọc kén. Nhưng mà cô chỉ có thể cười, chỉ cười mà thôi, nhìn Lí Tô Mặc bên cạnh không nói gì, Bạch Thù rất muốn giờ cao cờ khởi nghĩa!

Lí thiếu, anh bị nghĩ là người yêu tôi, vậy sao anh không giải thích một chút nào vậy? Bạch Thù liếc mắt nhìn Lí Tô Mặc một cái.

Người ta nghĩ như thế thì tôi cũng không có biện pháp mà, còn không bằng không giải thích. Lí Tô Mặc rất bình tĩnh nhấp một ngụm rượu đỏ.

Hai người trao đổi ánh mắt với nhau, mọi người ở đây nhìn thấy, cho rằng đang mất đưa mảy lại.

Đám người kia liền tiếp tục không ngừng khen tặng như trước, mặt Bạch Thù đã bắt đầu cứng ngắt.

Nhưng mà bây giờ nhiều người ở đây đều khen Bạch Thù và Lí Tô Mặc trai tài gái sắc, ông trời tác hợp cho, nhưng mà không chừng trong lòng vài người lại xem trò vui ở cô đâu! Xem coi bao giờ thì cô bị Lí Tô Mặc quăng ra ngoài đường cái kêu khóc!

Chuyện con nhà giàu cùng với nữ minh tinh vòng giải trí, không phải là hôm nay anh và tôi rất tốt, ngày hôm sau lại thấy anh ôm người đàn bà khác, ngoại trừ lợi ích còn có thể là gì?

Cho nên tự bọn họ hiểu là được rồi, bốn phía ồn ào khẳng định sẽ không nói chuyện gì cho giới truyền thông biết. Dù sao miệng rộng cũng không tốt cho sự phát triển trong tương lai của mình, hơn nữa Lí Tô Mặc này cũng không phải là người mà bọn họ có thể đắc tội.

Mặc dù trong lòng mọi người đều như vậy, cho rằng chẳng qua là Lí Tô Mặc chơi đùa với Bạch Thù mà thôi, nhưng mà Triệu Đại Vĩ lại không nghĩ như thế.

Anh và Lí Tô Mặc làm anh em hơn hai mươi năm, đối với hiểu biết của cậu ta sợ là đến mức hôm nay anh mặc quần lót màu gì cũng biết luôn rồi!

Tên Lí Tô Mặc này, ngày thường lúc nào cũng đăm đăm, đối với nữ sắc lại càng xin miễn cho kẻ bắt tài! Cậu ta sống hai mươi sáu năm, cho đến lúc này vẫn còn chưa đụng vào nữ sắc! Kỷ lục như vậy, lại là một thằng nhóc trong đám nhóc cán bộ cấp cao ở đại viện bọn họ quả thực chính là một đứa không bình thường! Bằng không cũng không bị bọn họ nghi ngờ có bệnh nào đó của đàn ông.

Cũng chính vì có phỏng đoán như vậy, mới có một màn tiệc "Tuyển vợ" kia.

Phải biết rằng Lí gia chỉ có duy nhất một độc đinh, nếu như cậu ta là GAY, vậy chẳng phải là người nhà cậu ta sẽ gặp trở ngại à! Nhất là Lí lão gia từ này, ông đã chờ ôm cháu trai từ rất nhiều năm trước rồi.

Cho nên sau khi Lí lão gia từ nghe thấy tin đồn đó, sắc mặt ngay lập tức thay đổi, lại hỏi tường lại hai mươi mấy năm vừa qua, cháu trai của ông thật sự không đến gần nữ sắc, trong lòng càng nghĩ càng lo lắng!

Cho nên Lí lão gia từ làm to chuyện lên, bắt đầu lợi dụng nhân mạch mình tích lũy mấy chục năm sáng tạo nên một màn tiệc "Tuyển vợ".

Chẳng qua trong bữa tiệc "Tuyển vợ" này, Lí Tô Mặc lại cố ý tiêu tiền tìm một người lỗ mãng, khiến cho bữa tiệc tuyển vợ mà ông nội của cậu ta trăm cay nghìn đắng chuẩn bị bị rối loạn.

Tuy Lí lão gia từ chối, nhưng cũng không có biện pháp, ai bảo lời thoại cự tuyệt của Lí Tô Mặc là "Đám danh môn thực nữ kia rất xấu, không xứng với cháu!" Bị lời này chặn lại khiến lão gia từ nằm trên giường mất mấy ngày, luôn mắng cậu ta là thằng cháu bất hiếu!

Bữa tiệc lần trước Triệu Đại Vĩ không đi, rất nhiều chuyện đều nghe Tiền Dương nói, ví dụ như Lí Tô Mặc tiêu tiền để tìm một người lỗ mãng rất không thức thời, làm cho Lí Tô Mặc rất mất thể diện...

Lúc ấy một đám anh em bạn họ buông lỏng, không có biện pháp mà, cho đến bây giờ thằng nhóc này đối với phụ nữ đều cách xa ngàn dặm, ai mà biết lại có thể lập tức lòi lên sân khấu một người phụ nữ kỳ quái như vậy chứ!

Bất quá tên Lí Tô Mặc này không gần phụ nữ, nhưng lại hại khổ đám anh em bạn anh! Phải biết rằng đám anh em họ anh vậy mà trở thành đối tượng trọng điểm bị giám sát của nhà cậu ta! Sợ một người trong số bọn họ sẽ trở thành "con dâu" của Lí gia... →\_→

Cũng may Triệu Đại Vĩ anh có một người bạn gái đã nói đến chuyện cưới xin, cha mẹ Lí gia mới giảm bớt sự nghi ngờ với mình! Cũng bởi vì nghi ngờ anh ít, cho nên cha mẹ Lí gia mới đem một phần gánh nặng tìm bạn gái cho Lí Tô Mặc sang cho anh: Đem hình những cô gái xinh đẹp tới tuổi thích hợp để kết hôn mà công ty có đưa qua...

Vậy mà bây giờ, tấm ảnh chụp đầu tiên anh còn chưa chọn được, tên Lí Tô Mặc này lại tự mình tìm một người phụ nữ xinh đẹp động lòng người! Cho nên phải nói, những lo lắng của người nhà cậu ta là hoàn toàn không cần thiết!

Nghĩ vậy, càng làm cho ánh mắt của Triệu Đại Vĩ đặt vào trên người Bạch Thu.

Ừ, xinh đẹp, đặc biệt xinh đẹp.

Lúc lần đầu tiên anh gặp cô gái này trước đó, đã cảm thấy cô rất đẹp, lúc trước anh còn nghĩ, cô gái giống như vậy, nhìn vẻ ngoài của cô chỉ biết là không thích hợp để lấy về nhà, bởi vì quá đẹp, cưới cô khẳng định mỗi ngày phải lo lắng sợ sệt, xem hôm nay ai nhìn trúng cô, ngày mai cô ấy có thể vượt tường hay không!

Nhưng mà hôm nay lại gặp cô ngồi cạnh bên người Lí Tô Mặc, đột nhiên Triệu Đại Vĩ cảm thấy, hai người này thật đúng là xứng đôi! Cô gái này, chính là do ông trời tạo ra để phái đến làm vợ của Lí Tô Mặc.

Tuy rằng Bạch Thu này vẫn luôn giải thích cô không phải là bạn gái của Lí Tô Mặc, thậm chí còn nói ra chuyện bản thân mình thật sự có bạn trai rồi, nhưng mà ai sẽ tin chứ? Dù sao thì anh cũng không tin. Cũng may sau đó cô không tiếp tục giải thích nữa, chỉ ngồi ở bên cạnh A Mặc, nhận sự chúc phúc của mọi người.

Nhìn đi, chấp nhận rồi. ٩ ( ̄ ̂ ) 7

Nghĩ lại cũng đúng thôi, nếu cô và Lí Tô Mặc không có quan hệ, cậu ta sẽ cứu cô thoát khỏi tình huống khó xử kia sao? Ngày thường cậu ta chính là tên ngay cả thấy phụ nữ ngã lăn trên đất cũng không nâng giúp một chút, lại sẽ ở trước mắt bao nhiêu người chặn lại cái móng heo kia giúp cô hả?

Hành động của cậu ta như vậy rõ ràng chính là đánh rần động cỏ\*, cảnh cáo đối với nhóm nghĩ cách muốn tài trợ cho cô, Bạch Thu là người của cậu ta, không phải là người mà các người có thể nhúng chàm!

(\* Nguyên văn là: Xao sơn chấn hổ, mình nghĩ là nó có nghĩa gần giống với Đánh rần động cỏ, nếu ai biết thì chỉ mình nhé)

Cuối cùng thì Lí Tô Mặc cũng tìm được bạn gái, nhìn dáng vẻ của cậu ta, không giống như là đang đùa, tốt lắm tốt lắm. Như vậy thì đám anh em bạn họ cuối cùng cũng không phải chịu tia X quang của cha mẹ cậu ta nữa rồi!

Sau đó Triệu Đại Vĩ nhìn nhiều thêm vài lần Bạch Thu ngồi một bên trên mặt cười thật xán lạn (Có trời mới biết, Bạch Thu cười có bao nhiêu cứng ngắc, vậy mà lại bị Triệu Đại Vĩ vận vẹo thành như vậy ٩ ( ̄ ̂ ) 7), Triệu Đại Vĩ gật đầu, không khỏi mỉm cười, ngay sau đó ngón trỏ cùng với ngón giữa thay phiên nhau gõ trên cái bàn.

Lí Tô Mặc liếc mắt nhìn Triệu Đại Vĩ một cái, sau đó mỉm cười cầm lấy ly rượu trên bàn, "Đại Vĩ, cậu cũng uống nhiều thêm một chút, Laffey này mùi vị không tồi."

Mồ hôi Triệu Đại Vĩ chảy xuống dưới, "A Mặc, chúng ta là anh em tốt mà."

Lí Tô Mặc gật đầu, "Cho nên mới mời cậu uống một ly rượu đỏ cậu thích nhất chứ."

"Đúng vậy, Triệu tổng, lại nói tiếp hôm nay trên bàn rượu cậu còn chưa uống ly nào đâu!" Trần đạo diễn vỗ đùi mạnh liệt, "Đến đến, chúng ta làm một ly."

Một ly này lại thêm một ly, cũng đã uống được năm sáu ly rồi, sau đó lại là một vòng nhóm diễn viên mời rượu, uống đến cuối, Triệu Đại Vĩ cũng cảm thấy có chút choáng váng.

Triệu Đại Vĩ cười ha hả, nhìn sắc mặt bạn gái bên cạnh thật bình thản, "Điền Điền..."

Khinh Điền Điền mỉm cười, rất dịu dàng bụng một cái bát nhỏ qua, "Đến, uống chút canh, bảo vệ dạ dày."

Triệu Đại Vĩ rùng mình một cái, sau đó nhìn Lí Tô Mặc ngồi ngay ngắn bên cạnh mình cười vô cùng ôn hòa, lại rùng mình thêm cái nữa!

Chẳng qua là vì anh vui mừng quá thôi mà! Có cần thiết phải hại anh như vậy không!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 52: Lí Tô Mặc đào góc tường?

Edit: Nhan Như Song

Beta: Nguyệt Dao

Lí Tô Mặc ngồi bên người Bạch Thủ, khoe miệng hơi hơi gọi lên, sau đó nhẹ giọng nói bên tai Bạch Thủ, "Hình như bị người khác hiểu lầm là bạn gái tôi cô rất mất hứng! Tôi không xứng với cô sao? Hử?"

Bạch Thủ quay đầu, cười đến vô cùng chân chó, giọng điệu cũng không khác với chân chó, "Nào có đâu, chỉ là tôi sợ anh mất hứng, hắc hắc, hắc hắc."

Lí Tô Mặc mỉm cười, "Thật không? Thì ra đáng về cô nhăn nhó ừ ừ là sợ tôi mất hứng à!"

"..." Bạch Thủ nhìn trời, nhìn thần sắc Lí Tô Mặc hình như có chút đắc ý, thầm mắng anh không biết xấu hổ.

Nhưng mà hai người nói nhỏ khe khẽ như vậy, người bên ngoài nhìn vào, là đặc biệt vô cùng thân thiết, aizz, còn không phải tình lữ hả, ai tin chứ!

Một hồi tiệc rượu tàn, Bạch Thủ giống như mới đánh xong một trận chiến lớn, mồ hôi lạnh đầm đìa!

Mấy cặp mắt nhỏ ái muội nhìn bốn phía giống như mấy con dao nhỏ bay loạn xạ, Bạch Thủ liền vô cùng hận Lí Tô Mặc mới vừa rồi xen vào việc của người khác! Bây giờ cô thà rằng bị tên Hoàng tổng kia cọ dầu mỡ, cũng tốt hơn bị ngàn vạn phụ nữ nơi này rõ ràng bên trong lò khen tặng có tên bán ngầm!

Nhất là lúc tan cuộc, mọi người thấy đáng về Lí Tô Mặc hình như đang chờ Bạch Thủ, đều rời đi trước, không hề quấy rầy bọn họ. Mà Triệu Đại Vĩ của công ty giải trí quốc tế Triệu thị kia trước khi đi còn ở trước mặt Bạch Thủ nói một câu ái muội, "Have, a, good, night!"

Tôi Have cái em gái anh! Cả nhà anh! Trong lòng Bạch Thủ nói thô bạo, nhưng trên mặt là tươi cười ngọt ngào như mật!

Cô có thể không cười sao? Cô là một học sinh không quyền không thế có thể không cười với ông chủ lớn Triệu sao?

Mà Lí Tô Mặc ở một bên lại không cao không thấp nói hai chữ: "Laffey."

Cả người Triệu Đại Vĩ chấn động, sau đó mắt nhìn bạn gái đang cười khanh khách đứng bên cạnh mình, cúi đầu, xám xịt trở về.

Lúc đi ra, Bạch Thủ kêu một tiếng phiền lòng thật, bạn nói Lí Tô Mặc anh ta không thể đi trước sao! Vì sao nhất định phải chờ cô chứ! Tuy rằng vài ngày gần đây anh đưa đón mình mỗi ngày, nhưng anh muốn ở trước mắt bao người, không phải là vẫn muốn đưa đón mình như trước đó chứ?! Khó trách tại sao vừa rồi anh ta không chịu giải thích rõ ràng!

Ngay lúc đó lóe lên một tia sáng, một cái ý niệm vững vàng nảy lên trong đầu Bạch Thủ, cuối cùng Bạch Thủ bắt đầu hoài nghi một chút:

Lí Tô Mặc, anh nói, có phải hiện tại anh đang đào góc tường của anh em hay không vậy?

Không thể trách Bạch Thủ chậm hiểu được, bởi vì thật sự là, chuyện này vô cùng khó có thể tin nổi! Lí Tô Mặc là đứa con của trời đó, là con của trời! Người như vậy muốn người phụ nữ nào mà không có chứ! Cho dù anh không có bối cảnh nhưng chỉ cần đứng trên đường cái, dù mập hay gầy cũng nhào tới ngay! Người như vậy sẽ đào góc tường sao? Huống chi góc tường kia lại là của anh em mình!

Sau đó Bạch Thủ lại nhớ lại lần lượt tình cảnh gặp nhau với Lí Tô Mặc.

Lần đầu tiên cô cùng anh gặp mặt, hình như không phải rất vui vẻ, gặp lại lần sau đó, hình như bọn họ cũng không phải rất vui vẻ, thậm chí lại nhanh chóng cãi nhau! Kể tiếp tiếp xúc thêm ba bốn lần nữa, hình như bọn họ cũng không vui vẻ gì mà?

Anh cũng nói qua đối với loại phụ nữ lớn lên giống hồ ly tinh không có hứng thú, không lý nào mới qua có một tháng, đột nhiên Lí Tô Mặc lại thích cô, sau đó đào góc tường anh em nhà mình được!

Bạch Thủ đen mặt, cô thật sự rất không muốn thừa nhận Lí Tô Mặc thích cô sau đó đào góc tường Kỳ Liên! Nghĩ một chút, không khỏi quay đầu nhìn

Lí Tô Mặc đang đứng bên cạnh.

Chắc chắn, thật sự là [i]khí chất như thơ như ca, dáng vẻ như mực như họa[/i]\*, trên vàng trán quý khí mùi phần, dáng vẻ lúc giờ tay nhấc chân lại hiện ngang! Nhìn thế nào cũng là người đàn ông đẹp trai đó!

"Bạch Thù." Lí Tô Mặc quay đầu đối diện ánh mắt háo sắc theo dõi anh của Bạch Thù, sau đó khước miệng gọi lên một độ cong ôn nhu nhợt nhạt, ngay cả ánh mắt cũng sáng lên trong trẻo.

"Ừ?" Bạch Thù còn đang ngăn người theo dõi anh, theo bản năng ứng tiếng, đợi cho nghe được tiếng Lí Tô Mặc cúi đầu cười, mặt Bạch Thù đỏ rực, sắc mặt đổi rất nhanh, gần từng tiếng vô cùng bình tĩnh nói, "Tôi chỉ thương thức cái đẹp thôi."

Lí Tô Mặc nhủ mảy, "Mừng thật, khuôn mặt này của tôi có thể lọt vào ánh mắt của Bạch tiểu thư."

Bạch Thù làm bộ như không nghe thấy, nhưng trong lòng lại mừng mình háo sắc!

Rời khỏi khách sạn Hoàng Mã, sau đó Bạch Thù và Lí Tô Mặc đi, chờ cậu em ở bãi đậu xe chạy xe của anh lại đây.

Tần Minh Minh kia, đại khái đang đợi bạn trai cô, nhìn thấy Lí Tô Mặc cùng Bạch Thù đi ra, biểu tình của cô quả thực có thể dùng YD để hình dung.

"Bạch Thù, buổi tối vui vẻ nha ~" Thanh âm vang dội, còn kém không bằng tiếng còi thôi!

Bạch Thù hận không thể một cước đá bay cô nàng này! "Bạo loạn" hôm nay đều nhờ cái miệng oang oang này ban cho!

\*

Không lâu sau về tới phòng ngủ, Bạch Thù liền mệt mỏi nằm úp sấp xuống. Kết quả là, đánh răng rửa mặt năm phút xong liền trực tiếp lên giường, đắp chăn ngủ.

Mà ba bạn cùng phòng bên dưới vẫn còn léo nhéo rất hưng phấn bên cạnh, ai bảo hôm nay bọn họ được gặp thần tượng ngày đêm mơ tưởng chứ! Nhất là Tiểu Mã, lằng lằng không tự chủ nổi, thu được bốn cái gối trắng của hai người kia.

Tập âm "âm âm" không dứt, nhưng mà Bạch Thù vẫn mơ mơ màng màng ngủ, chỉ tiếc mới nhắm mắt lại không quá 2 phút, di động của cô bắt đầu chậm chậm vui vẻ kêu to.

Bạch Thù không tình nguyện tiếp điện thoại, buồn ngủ nên giọng điệu cũng không tốt lắm, "Ai?!"

"Anh là Kỳ Liên."

Vừa nghe thấy giọng nói của Kỳ Liên, Bạch Thù mới thoáng tỉnh táo lại, sau đó phục hồi tinh thần, "Kỳ Liên à."

Thanh âm Kỳ Liên ôn nhu truyền tới từ đầu bên kia điện thoại, "Có nhớ anh không?"

"Ừ." Bạch Thù dùng sức gật đầu, nhưng biết Kỳ Liên nhìn không được, cho nên giọng nói rất vang, dẫn tới tiếng cười khe khẽ của bạn cùng phòng.

"Anh cũng rất nhớ em."

"Ừ."

Không biết có phải là do thường xuyên nghe thấy hay không, trước kia lúc Bạch Thù nghe thấy như thế, mặt sẽ luôn đỏ còn tim đập không tự chủ được, nhưng hiện tại, giống như là bình thường uống nước lọc, cảm giác gì cũng không có.

Có phải tình cảm lưu luyến chỉ cần qua ba tháng, những tình cảm mãnh liệt đang có đều sẽ mất đi hay không?

"Đang ngủ?"

"Ừ."

"Cũng đúng, bên kia của em đã là buổi tối rồi." Kỳ Liên gật đầu, "Kia, nếu không, em đi ngủ trước đi? Ngày mai anh lại gọi cho em?"

Bạch Thù nhẹ giọng nói, "Được", chột nghe thấy bên kia của Kỳ Liên truyền đến một giọng nữ quen thuộc: "Kỳ Liên, nhanh chút, các trưởng bối đều ra rồi..."

Bạch Thù cảm giác có điểm mờ ám, đầu óc xuất hiện một khoảng không vô định, sau đó nhớ tới khi đó Hoa Thiển nói với cô, ngày hai mươi hai là lễ đính hôn của hai người bọn họ...

Có lẽ là Kỳ Liên không nghe thấy vừa rồi Bạch Thù mới nói chữ "Được", vẫn rất ôn nhu nói với Bạch Thù như cũ, "Mới vừa rồi Hoa Thiển tới, bởi vì hôm nay bà nội anh xuất viện, mọi người vì bà làm party, cho nên anh phải tới, ngủ ngon."

"Bye bye." Bạch Thủ thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà trong lòng vẫn không yên như trước. Kẻ có tiền thật là kỳ quái, xuất viện còn tổ chức party. Nhưng mà, thật sự chỉ là party mừng bà nội anh xuất viện thôi sao?

Xem ra lời nói kia của Hoa Thiên, hình như cũng không có không quan trọng như tự Bạch Thủ nghĩ như vậy.

Nhưng mà, cô nên tin tưởng Kỳ Liên, không phải sao?

Nếu hôm nay thật sự là ngày anh đính hôn, không lý nào lại cố ý để giọng nói của Hoa Thiên vang như vậy, dưới tình huống mờ ám như thế, còn ôn ôn nhu nhu nói gặp lại cô như vậy.

-----Nói với người xa lạ-----

Thôi nào, không phải là do Bạch Thủ ngu ngốc, mà là do việc này rất kinh hãi, rất không đáng tin.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 53: Nhân phẩm chống đối của đứa nhỏ bị tổn thương không dậy nổi

Bộ phim "Câu lạc bộ tình yêu" bắt đầu quay sau ba ngày khai máy.

Buổi quay phim hôm đó chọn địa điểm ở một bãi biển, vì bãi biển chính là nơi nữ chính và nam chính gặp nhau, nữ chính muốn tự tử, nhưng sau đó được nam chính cứu, từ đó phát triển JQ.

Nếu là mùa hè, Bạch Thủ nhất định không có ý kiến với địa điểm quay phim, thậm chí còn reo hò vài tiếng, nhưng mục đích của nó, bây giờ là mùa đông! Mùa đông mới bắt đầu quay cảnh đầu tiên, khiến cho cô muốn "nhảy cầu tự tử". Nhân phẩm của cô, thật sự muốn chống đối mà!

Bạch Thủ còn nghĩ, cô nữ chính này không bị chết đuối cũng bị đông lạnh chết, cái này diễn giả cũng thành thật!

Thống khổ nhất là, mặt trời hôm đó, thật sự không có năng lượng, phía trước nó không có mấy đám mây chường mắt ngăn lại, vậy mà nó dám tỏa nắng như vậy khiến cô muốn đau cả trứng. Mặt trời không có năng lượng còn chưa tính, gió biển lúc này cũng xen vào náo nhiệt cái gì hả!

TAT thật sự là người thất bại thì bắt đầu xui xẻo, uống nước còn có thể nghẹn mà!

Kết quả là, mỗi người vào vị trí của mình, Bạch Thủ mặc áo ngắn tay quần soóc, chân trần bắt đầu giẫm trên cát đi từng bước một hướng phía biển cả đen tuyền.

Về mặt cô hết sức bi tráng, nước mắt không ngừng chảy ra từ hốc mắt, sau đó cực kì chậm rãi cực kì chậm rãi đi về hướng biển cả. . . . .

Lúc này đạo diễn vừa nói: "Action", Bạch Thủ bắt đầu diễn, nhân viên công tác ở đây đều kinh sợ!

Oh, cô ở nhóm thần tượng chỗ nào chứ, cô rõ ràng là nhóm có thực lực rồi! Phần diễn của cô, biểu hiện ra đủ loại thần sắc nội tâm rối rắm của cô gái trước khi tự tử cực kì hoàn mỹ!

Nhìn về mặt bi tráng này, nhìn về mặt rối rắm này, nhìn về mặt hung ác này! Đây hoàn toàn đúng là nữ chính đầu heo trong sách nói đang đi về phía biển rộng mà tự tử!

Dĩ nhiên, đối với hành động bị mọi người cho là "Dày công tôi luyện" của Bạch Thủ, vẫn còn cần nghiên cứu thêm.

Thực ra, thực ra lúc này Bạch Thủ bị gió biển làm tê buốt, giãy vò thành người đá, cùng với nội tâm đau trứng đầy dọa mà ra! Cho nên cô mới có thể biểu hiện ra vẻ mặt bi tráng, mới có thể biểu hiện ra vẻ hào phóng hy sinh!

Trong quá trình đi xuống biển cả đen tuyền, trong lòng Bạch Thủ đem Điền Điền mảnh khảnh kia chửi gần chết. Bạn nói có ấy yên lặng viết tiểu thuyết đi, còn muốn nữ chính vừa ra sân liền coi thường mạng sống của mình, có biết trong lòng nữ chính lúc này âm u lắm không?

Thật con mẹ nó mà! Bạn nói xem coi thường mạng sống của mình còn chưa tính, vậy sao không chọn uống thuốc ngủ tự tử, cái này không có cảm giác đau đớn mà! Lúc cô diễn cũng chỉ cần uống vài viên vitamin! Đa lap khắc tú (trong tiếng Nhật: Thoải mái)! Vừa khỏe mạnh lại dinh dưỡng! Nào giống như hiện tại, mùa đông, cô còn mặc áo ngắn quần soóc đi chân trần hướng phía biển cả lạnh băng bước từng bước một "tự tìm cái chết"?

May mà, đau khổ còn có nam chính, không thì trong lòng cô cảm thấy không công bằng!



Quả nhiên, chờ Bạch Thủ diễn xong cảnh này thì ngày hôm sau, cô liền hoa lệ cảm cúm. Lúc này bị cảm hắt hơi nước mũi nhanh chóng bắn tung tóe khắp nơi, dù sao từ trước tới nay Bạch Thủ vốn không quan trọng hình tượng. Hơn nữa sau đó tốc độ của tổ kịch cũng giảm xuống.

Nhưng mà lúc này Bạch Thủ cảm cúm, mọi người đều có áp lực, mà người chịu áp lực lớn nhất lúc này là đạo diễn bộ phim Trần Tiến!

Này cũng làm Trần Tiến rối rắm, còn kém không tự mình làm bác sĩ. Lúc này ông mới quay cảnh đầu tiên, liền giầy vò bạn gái boss lớn làm xảy ra sự cố, quan trọng nhất là ngày mai boss lớn đến “thăm hỏi nhiệt tình”! Ông có thể không áp lực lớn sao!

Cho nên nói, ông chỉ có thể quay về trao đổi với biên kịch thử xem, lúc này mùa đông nên không thích hợp hoạt động bên ngoài vậy có thể sửa lại.....

TAT bây giờ làm đạo diễn còn đau khổ như vậy, thật sự hiếm thấy.

May mà phân diễn sau căn bản có thể hoàn thành ở thành phố, không cần phải đến biển giầy vò.

Tất nhiên, Bạch Thủ coi như là một người mới không phải khoa biểu diễn, muốn bắt đầu diễn, vẫn còn hơi khó khăn. Mặc dù cô dự thính không ít lần của khoa diễn chuyên ngành, nhưng mà lý thuyết và thực hành, là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Còn cảnh diễn đầu tiên tự từ ngoài biển của cô diễn một lần liền qua được, hoàn toàn do ngẫu nhiên, bởi sau đó mấy màn diễn, có ít nhất là hai lần NG thì cô mới qua.

Chẳng qua đạo diễn và những nhân viên khác trong tổ kịch vẫn rất hài lòng, dù sao vốn bọn họ nghĩ Bạch Thủ phải NG bảy tám lần mới qua, ㄟ( ͜ \_ ͜ ) ㄟ, hiện tại cô đã vượt ngoài ý muốn bọn họ.

Ngoài Bạch Thủ, ngay cả đám người học chuyên ngành biểu diễn Tần Minh Minh và Diêu Kim Bảo, cũng NG ít nhất hai lần.

Bạch Thủ cảm thấy vui mừng sâu sắc. TAT, thì ra không chỉ cô là chúa NG.

Tất nhiên, nếu như Tần Minh Minh biết Bạch Thủ nghĩ như thế, cô ấy nhất định lớn tiếng nói Bạch Thủ: Tư tưởng của cô làm từ gì vậy!

Cũng may nhân viên công tác bộ phim đối với người mới đều rất khoan dung, cũng không xuất hiện mấy lời như “Đạo diễn tức giận mất” ở diễn đàn trên mạng, các diễn viên đang tranh đấu gay gắt... Mọi chuyện, không khí tổ kịch tất cả là hòa thuận vui vẻ.

Với lại từ những ngày quay phim vừa qua, Bạch Thủ diễn cũng tốt dần, có phần được, thậm chí có thể một lần là qua, biểu hiện như thế, chỉ có thể dùng lợi hại để hình dung cô!

Hiển nhiên mọi người đối Bạch Thủ là khen ngợi không ngớt, vốn tưởng rằng chẳng qua cô dựa vào bề ngoài và bối cảnh để diễn vai nữ chính, cũng không mong đợi vào khả năng biểu diễn của cô, không ngờ cô lại có thể liên tiếp làm cho mọi người ngạc nhiên vui mừng.

Bạch Thủ thấy thái độ mọi người thay đổi, trong lòng cũng vui sướng, dù sao cô chứng minh bản thân không phải bình hoa, dù bình hoa cũng là bình hoa có thực lực.

Vì thế trong lòng tiểu nhân cúi lưng cười to: Ha ha ha.

Bạch Thủ bắt đầu kiêu ngạo.

Quay phim nửa tháng, hầu như rất vất vả, dù sao bây giờ cô đối với nghề diễn này từ bờ ngỡ đến hiểu rõ, đương nhiên là hết sức vất vả.

Trọng tâm lúc này, khó khăn nhất không phải là biểu cảm, bởi vì Bạch Thủ người này, về cơ bản từ bé đã diễn: Dịu dàng, nũng nịu, thùy mị..... Bạch Thủ hiểu được trong cuộc sống ở thành phố này bản thân mang vô số mặt nạ, mà diễn xuất dường như chính là bản năng thông thường của cô.

Trước mặt nam sinh, cô dịu dàng nũng nịu, dẫn tới vô số nam giới thi nhau khom lưng; trước mặt nữ sinh, cô kiêu ngạo, xinh đẹp, khí chất trang nhã tự nhiên, làm các cô ao ước không thôi; trước mặt thầy cô, cô ngoan ngoãn, chịu khó, ổn định vươn lên, đó là lí do mà thầy cô đối với cô rất yêu thích, học bổng của trường, hoạt động lớn của trường, ở đâu cũng có thể thấy cô.

Cho dù trong mắt người ngoài, Bạch Thủ là một người tương mạo xinh đẹp, khí chất phụ nữ hiện đại hoàn mỹ! Nhưng mà trên thực tế, Bạch Thủ người này, trong lòng hết sức thô tục, hết sức dửng dưng, hết sức đàn ông!

Cũng bởi vì Bạch Thủ giả bộ, cho nên cô sống như cá gặp nước. Mà “Bộ dạng thật” của cô, ngoại trừ đối với cô thật tốt, người quan hệ rất thân thiết, người bình thường không cách nào phát hiện được! Tất nhiên, ngoại trừ Lý Tô Mặc là trường hợp ngoại lệ.

Tất nhiên, thực ra bản thân Bạch Thủ cũng rất không muốn hóa trang bản thân, bởi vì bản thân cô giả bộ cũng có hơi đau trứng! Nhưng mà ở xã hội này, không giả bộ có được không? Không thể! Cho nên cô tiếp tục giả bộ! Giả bộ đến khi nào cô thành công rút lui, nói không chừng cô có thể quay về làm chính mình.

--- -----Nói với người xa lạ-----

Xã hội thật thực sự rất bắt mắt dĩ mà ㄟ( ͜ \_ ͜ ) ㄟ

Tôi biết các đại gia luôn chờ Bạch Thù và Kì Liên chia tay, sau đó XXOO cùng Lí Tô Mặc, tôi chỉ có thể nói với các đại gia, tất cả trò hay phía sau chỉ mới bắt đầu thôi...

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 54: Nhân sinh đều mây bay

Đối với Bạch Thù mà nói, vai diễn của cô trong bộ phim “Câu Lạc Bộ Tình Yêu” có số phận vô cùng thống khổ.

Nhìn qua ánh mắt nghi hoặc của tất cả mọi người, Bạch Thù xuất thân là sinh viên ngành phát thanh truyền hình thì năng lực tự nhiên không thể nói chơi, lời kịch có khó đến đâu sao có làm khó được cô?

Theo lý thuyết như thế nào thì phỏng đoán đúng như vậy, Bạch Thù đối với vai diễn này có thể coi là thuận buồm xuôi gió. Nhưng là, kia là giới hạn về mặt lý luận tri thức, hoặc là bản thảo nghiêm túc. Mà không phải loại này lời kịch ghê tởm đến mức nổi da gà.

Không có biện pháp, kịch bản này thực sự rất sến!

Bạch Thù liền nghi hoặc, rốt cục biên kịch làm sao viết được loại kịch bản này, bạn xem lời kịch của hần viết so với dao cùn còn cùn hơn a! Bạn nói thời điểm hần viết kịch bản cả người không phát run hả?

Đối mặt với câu thoại “Em là trái tim của anh, không có em, máu của anh chảy thế nào được, không có em, anh...”. “Anh như con kiến đứng trên mặt đất nhìn em, mà em là con thiên nga cao quý bay xa...” Xem đến đây, Bạch Thù liền cảm thấy đau đầu. Ta khinh, cô thà rằng biên kịch đem con kiến biến đổi thành con cóc!

Dù sao thì kịch bản này trên dưới đều là lời thoại sến sẩm muốn chết như thế này, hại cô có một đoạn kịch bản mà làm cả người run lên, diễn xuất thường xuyên nên năng lực tiếp nhận của cô tăng lên không ít.

Thờ dài, Bạch Thù chỉ có thể tiếp tục đọc kịch bản sau đó yên lặng oán thán: Sớm biết kịch bản ghê tởm như vậy, cô thà đi nghiên cứu từ điển Oxford còn hơn.

Lại đến một buổi chiều hoàng hôn, đạo diễn nói kết thúc công việc, mọi người cảm giác mệt mỏi giống như vừa đánh xong một trận đại chiến, đều đứng dậy ngồi vào xe công ty trở về.

Không có biện pháp, kịch bản này không chỉ một mình Bạch Thù cảm thấy thiên lời cuộn cuộn, ngũ lời oanh đỉnh mà tất cả mọi người cảm giác không sai biệt mấy. Mỗi khi bắt đầu diễn, bởi vì lời thoại sến lăm không ít người bị NG.

Vì không muốn để mấy lời thoại này độc hại, mọi người đều có ý niệm “chết sớm siêu sinh sớm” nên đến ngày tiếp theo tất cả diễn xuất hết sức nhập vai, tranh thủ diễn một lần vượt qua. Thế nên hiệu suất quay phim là phi thường cao làm cho mặt mày đạo diễn cười thành một đóa hoa cúc sáng lạn.

Trên xe, người đại diện Mary gọi điện thông báo cho Bạch Thù tối mai phải đến tập đoàn Phong Khiêm tham gia một lễ kỷ niệm thành lập. Lúc này Bạch Thù mới nhớ đến sắp đến cuối năm, trường học cũng chỉ còn một tuần nữa là cho nghỉ đông rồi, tập đoàn Phong Khiêm kỷ niệm ngày thành lập cũng là chuyện bình thường.

Cho nên Bạch Thù gật đầu đồng ý bảo rằng ngày mai sẽ đi, tập đoàn lớn mở tiệc đối với cô vẫn có lực hấp dẫn.

Dù sao mấy ngày nay, tâm tình của Bạch Thù cũng tốt lắm, trên đường về nhà đều là ý cười trong suốt, bước chân nhẹ nhàng.

Trở về phòng ngủ, chỉ thấy di quản lý ký túc nói cho cô biết là ở đây có ba bó hoa hồng chờ cô ký nhận. Tất nhiên là Bạch Thù cười tủm tỉm cầm ba bó hoa hồng.

Ba bó hoa hồng này có một bó màu vàng hai bó màu đỏ, một bó ít nhất cũng phải được 33 bông, có thể thấy cầm 3 bó này trên tay là tương đối nặng. Cho nên trên đường cầm hoa hồng về phòng ngủ, tầm mắt của Bạch Thù cơ bản bị hoa hồng chiếm hết.

Cũng may là ban đêm người lui tới trên cầu thang rất ít nên Bạch Thù rất thuận lợi đi tới lầu bốn. Chẳng qua may mắn không kéo dài hết cả đường đi, Bạch Thù vô tình đụng vào người ta ở lầu bốn. Nếu đâm phải một người xa lạ có lẽ sẽ không bị làm sao gạt nổi lại đâm phải oan gia đối đầu với mình, tình huống lúc ấy cũng thật rối rắm. Mà Bạch Thù thực bất hạnh đụng vào Lí Anh, hoa khôi khoa biểu diễn.

Sau khi không cẩn thận đụng vào người khác Bạch Thù dẫn đầu xin lỗi, “Thực xin lỗi a.”

Lí Anh bị đụng ngã vón trong lòng nghĩ mường ra bốn chữ “không có mắt à” nhưng nghe được tiếng của Bạch Thù thì càng thêm phần nộ “Cô TM nói xin lỗi là có thể xong việc sao?”

Thanh âm này nghe thật quen tai Bạch Thủ ngẩn đầu thấy được ánh mắt hung ác của Lí Anh gắt gao nhìn cô chăm chăm.

“Bằng không?” Bạch Thủ gặp bộ dạng không muốn bỏ qua của Lí Anh cũng liền tỏ thái độ cứng rắn.

“Bằng không?” Lí Anh tròn tròn hai mắt, thanh âm cất cao, lập tức trở nên thực bén nhọn chói tai.

“Đúng vậy, tôi đang hỏi cô bằng không cô muốn như thế nào? Tôi lại không phải cố ý, đạo lý tìm chỗ khoan dung mà độ lượng cô không hiểu sao?” Nếu không bởi vì trên tay Bạch Thủ ôm rất nhiều hoa hồng, cô thật đúng là muốn buông tay nhún vai đầu.

“Tôi nói cho cô biết đừng tưởng rằng cô có bối cảnh là có thể ở trước mặt tôi kiêu ngạo! Một ngày nào đó tôi sẽ giẫm nát cô dưới lòng bàn chân, cho cô muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong!” Nói xong cô ta hung hăng đẩy Bạch Thủ ra bước chân đi xuống lầu.

Bạch Thủ cảm thấy kì lạ, bối cảnh? Cô có sao? Còn có, có cần thiết phải nói chuyện độc ác như vậy sao? Muốn sống không thể, muốn chết không xong? Cô nghĩ đây cũng đâu phải thời cổ đại để có thể vận dụng hình phạt riêng!

Người này có phải bị đàn độn rồi không, thật đúng là không có thuốc chữa.

Bạch Thủ không hề để ý tới, thanh thoi trở về phòng ngủ.

Vào phòng ngủ, Bạch Thủ liền thấy được ba cô bạn cùng phòng của cô đang châu đầu cùng một chỗ nhìn chăm chăm vào máy tính. Nhìn thấy Bạch Thủ về, các cô ấy cũng không quay đầu lại nói với Bạch Thủ, “Đã trở lại à.”

Bạch Thủ đặt hoa hồng ở trên bàn, sau đó xoay người nhìn ba người này đang tập

“Tám ảnh này.” Tiểu Mã nói một câu sau đó rất kích động nói, “Trời ơi! Đáng người tên đàn ông này thật tốt quá! Thể lực khẳng định rất mạnh a! Cậu nói có khi đến hai tiếng luôn không?”

Trên trán Bạch Thủ đầy vạch đen, không cần phải nói cũng biết, nhóm người này lại bắt đầu xem phim cấp 3 BL.

Bạch Thủ thật đúng là không nghĩ ra, GV này, tại sao còn có đàn ông nguyện ý đi diễn vậy? Quay phim đứng ngay trước mặt, toàn thân trần trụi, sau đó một người bị bạo hoa cúc, một người đi bạo cúc hoa, kế tiếp bắt đầu lên lên xuống xuống làm loại vận động pít tông

Cảnh như vậy, ôi, cô ngấm lại liền lạnh run dữ dội một trận a! Mà bạn cùng phòng của cô còn nhìn xem chăm chú! Thế giới này thật sự là muốn đảo điên a!

Nhưng mà làm cô nghĩ mãi không ra là, một người đàn ông tốt, nếu không phải bị bạn gái tổn thương quá mức rồi bỏ rơi, thì làm sao mà lại đi thích đồng tính chứ? Khác phái có thể vào được mắt hấn sao?

Buông tay, thật sự khó hiểu.

Cho nên có một đoạn thời gian trong tương lai, mỗi lần Bạch Thủ nhìn thấy Kỳ Liên, đều hết sức không giải thích được.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 55: Xem như đánh vỡ JQ đi

Hôm nay Bạch Thủ chỉ diễn có một phân đoạn, đạo diễn an bài rất khéo, buổi sang cô có thể quay xong là có thể chạy lấy người. Kế tiếp có thời gian nghỉ nửa ngày cô muốn đi trung tâm thương mại mua lễ phục.

Không có biện pháp đây là do Mary tỷ ra lệnh.

Nghĩ như vậy, Bạch Thủ lại nghĩ ngày hôm qua Mary tỷ có nói qua: Hợp hăng năm có 3 ngày, ngày đầu tiên là các nghệ sĩ cùng với nhân viên quản lý cấp cao của công ty, mọi người tại công ty cũng phân ra địa vị cao thấp cho nên số lượng cũng không phải quá nhiều cỡ khoảng 2000 người, cho nên cô phải nhớ kỹ mua thật nhiều quần áo đẹp, không được làm mất thể diện của tôi, cô hiểu chưa?

Bạch Thủ rất muốn hỏi 1 câu, công ty có trả tiền phí mua đồ này không? Nhưng là lời nói đến cỡ hòng vẫn là không thốt ra được bởi vì Mary tỷ đã bắt đầu chỉ đạo cho đám thiên vương hôm sau rồi.

Cũng may lần trước làm đại diện quảng cáo cho Phong Khiêm sau khi trừ thuế hết này nọ còn hơn 8 vạn tiền bán thân, bây giờ cũng được coi là tiểu phú bà. Cho nên lúc này muốn mua lễ phục cô vẫn có thể mua tốt, chẳng qua cứ nghĩ đến việc mình tự bỏ tiền ra mua lễ phục chỉ mặc có một hai lần Bạch Thủ liền cảm thấy một trận thịt đau.

Bạch Thủ ngồi trên xe buýt đi trung tâm thương mại, nhìn bên trong xe chỉ có vài người lại nhìn ra ngoài cửa sổ phong cảnh vụt qua chậm rì rì quả thực thấy nhàn nhã, bởi vì cô biết về sau cơ hội như thế này không nhiều lắm.

Tuy nói không phải là chủ nhật, nhưng là cửa ải gần cuối năm đại bộ phận mọi người đều đi mua quần áo mới nên toàn bộ bách hóa người tới lui tấp nập mua bán. Mỗi người trên mặt cũng đều lộ vẻ sáng lạn tươi cười, ánh nắng mùa đông yếu ớt, nhìn hết sức chói mắt.

Bạch Thủ đứng ở trước bồn hoa nhìn tới nhìn lui vào dòng người đi lại khỏe miệng nổi lên một nụ cười thần nhiên. Lại là cửa ải cuối năm a, người một nhà cùng một chỗ thật hạnh phúc a. Thời điểm mà chính mình cha mẹ cùng đi mua quần áo cách đây bao lâu rồi nhỉ?

Trong lòng hơi mất mát, theo sau Bạch Thủ vỗ vỗ mặt mình tự nói với chính mình cô nhất định hạnh phúc, như vậy cha mẹ đã chết mới có thể yên tâm.

Theo sau Bạch Thủ mỉm cười tính đi vào trong bách hoá nhưng chân trước còn chưa hoạt động liền phát hiện phía trước có một bóng dáng quen thuộc, ý cười bên khỏe miệng Bạch Thủ ngưng trệ, nhìn theo bóng dáng thon dài kia.

Trong lúc đó khỏe môi hần nhếch lên một tia ôn nhu ý cười, cuối đầu ở bên tai cô gái nói nhỏ, hai người cứ như vậy nói chuyện giống như một đôi tình nhân yêu đương cuồng nhiệt, từ xa nhìn lại giống như một cặp tiên đồng ngọc nữ.

Người con trai kia đúng là Kỳ Liên, mà con gái đó Bạch Thủ cũng biết, nam không ra nam nữ không ra nữ Hoa Thiển. Người suốt ngày cầm điện thoại của Kỳ Liên gửi tin nhắn quấy rầy cô.

Tuy nói cô chưa bao giờ hoài nghi qua Kỳ Liên, nhưng cảnh tượng trước mắt nha, muốn cô không nghi ngờ cũng không thể được a!

Thấy bọn họ đi tới, Bạch Thủ yên lặng xoay người, hy vọng bọn họ không nhìn thấy cô, nhưng mà bọn họ tựa hồ cũng không phát hiện ra cô. Vì thế, đại nỷ nữ Bạch Thủ đứng ở tại chỗ trầm mặc, nội tâm điên cuồng rít gào: Ngọc Hoàng đại đế ơi, ngài muốn hay không như vậy cầu huyết a! Cũng không phải phim truyền hình chiếu lúc 8 giờ rưỡi, cái P! Ngài nha rõ ràng sai thiên lỗi đánh xuống một nhát cũng tốt hơn như vậy cầu huyết a!

Lại vì thế, Bạch Thủ liền đứng như vậy ở cách đó không xa nhìn bọn họ hai người dần dần đi xa bóng dáng, vẫn không nhúc nhích, thờ dài, thật sâu cảm khái: quả nhiên là không có gì là không thể đánh bại được, chỉ có tiểu tam không biết cố gắng mà thôi!

Không có việc gì không có việc gì, nói không chừng là mấy ngày nay cô quá mệt mỏi sinh ra ảo giác, Kỳ Liên còn đang ở Singapore, sao có thể nhanh như vậy về nước. Năm tay, trước đi mua lễ phục cho ngày mai đã.

Vì thế, Bạch Thủ khởi động tinh thần, lại hướng tới bách hóa thẳng tiến.

Đến cửa hàng chuyên bán lễ phục Bạch Thủ dạo qua một vòng, tựa hồ cũng không chọn được bộ nào vừa mắt trong lòng có chút phiền chán.

Bên cạnh nhân viên bán hàng còn đang nhiệt tình giới thiệu cho Bạch Thủ, “Tiểu thư, cô xem, bộ lễ phục màu rượu đỏ này, vô cùng thích hợp với khí chất của cô, nếu cô mặc vào a, nhìn qua liền càng thêm phong tình quyến rũ, vô cùng dụ hoặc, bảo đảm mê đảo một đồng đàn ông nha.”

Bạch Thủ ngẩng đầu nhìn thoáng qua, tức giận nói câu, “Tôi không mặc cũng làm mê đảo một đồng! Còn có, giới thiệu cho tôi lễ phục bình thường thôi, lộ ngực lộ lưng, toàn bộ không cần!”

Nói xong, Bạch Thủ yên lặng rời đi.

Cô quả nhiên bị chuyện vừa rồi tình ảnh hưởng đến tâm tình, cứ nhiên nói chuyện thô lỗ như vậy trước mặt người ở bên ngoài. Rất mất hình tượng! Năng lực tự kiểm chế bản thân biến đi đâu mất rồi? Nữ vương Bạch Thủ làm sao có thể bị tình cảm nam nữ làm cho ảnh hưởng.

Bạch Thủ lại hướng tới nhân viên bán hàng nhọt nhọt cười, thanh âm nói được vô cùng uyển chuyển êm tai, “Kỳ thật, cô hiểu được ý tứ của tôi phải không? Phụ nữ mua lễ phục, nhất định phải bảo thủ, biết chưa?” Nói xong, nháy mắt một cái. Nhân viên bán hàng yên lặng học mẫu: cô rốt cuộc là muốn mua loại như thế nào?!

Bạch Thủ gặp nhân viên bán hàng hóa đá tại chỗ, cũng không đá kích nàg nữa, đẩy ra một loạt quần áo trên giá, đột nhiên một bộ sườn xám màu trắng xuất hiện trước mắt Bạch Thủ.

Hoa văn phục cổ tinh xảo, đại khái dùng kim tuyến thêu đi, dưới ánh đèn phát sát rực rỡ, theo ngực trái đến phần eo đều thêu mấy đóa hoa mai, bộ lễ phục vì có hoa mai tạo cảm giác sinh động hẳn.

Hai mắt Bạch Thủ sáng lên, cô chưa có gặp qua bộ sườn xám nào tinh xảo đẹp mắt thế này, vì thế cầm lấy bộ sườn xám, tính đi vào phòng thay đồ mặc thử.

“Tiểu thư, bộ đồ này đã có người đặt trước rồi”. Nhân viên bán hàng xấu hổ nói với Bạch Thủ, sau đó ánh mắt nhìn chằm chằm vào bộ sườn xám đang cầm trên tay Bạch Thủ, ý tứ thực rõ ràng.

Bạch Thủ nhú mày, đem sườn xám đưa cho cô nhân viên, “Quần áo được đặt trước tại sao cô còn để ở khu mua bán?”

Cô nhân viên bán hàng cũng thực ngượng ngùng, “Thật sự xin lỗi a, tiểu thư, cái này là sai lầm của tôi. Hay là như vậy đi, cô thử tìm xem quần áo khác được không, tôi sẽ chiết khấu cho cô?”

Bạch Thù trong lòng thực khó chịu, nhưng cũng không muốn làm khó cô bán hàng này, đang vừa muốn nói chuyện lại nghe thấy một cái giọng nữ nũng nịu truyền đến: “Tối nay mua quần áo cơ nhiên còn hỏi nhân viên bán hàng bán giảm giá.”

Nghe nói như thế, Bạch Thù trong lòng tuy rằng không thoải mái, nhưng lại nghĩ: đầu năm nay người thích bon chen vào chuyện người khác thật sự là nhiều lắm.

Chỉ thấy bước vào cửa hàng này là một cô gái trang điểm lòe loẹt, còn có một cô gái thanh tú uyển chuyển khác.

Cô gái trang điểm dọa người kia một thân áo khoác lông thú, chân mang đôi giày cao 15cm, cầm vênh lên cao, vẻ mặt tràn đầy địch ý trừng Bạch Thù.

Bạch Thù mặc dù cảm thấy kì lạ, nhưng là trong lòng lại thấy buồn cười, cô nha đi giày cao như vậy cũng chỉ có hơn 160cm chứ có bao nhiêu, cô cũng thấp quá rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 56: Lí thiếu gia cứu người đẹp

Nghe ra ý tứ châm chọc hàm xúc mui phần của cô gái kia, Bạch Thù liền thấy buồn bực: Cô là ai, tôi có biết cô sao? Thái độ tràn đầy thù địch một cách kỳ lạ.

Sau đó Bạch Thù liền nghĩ lại, lúc này phụ nữ đối địch với cô cũng là chuyện hết sức bình thường. Phụ nữ thôi mà, tự thấy bộ dáng của mình đẹp lại gặp một cô gái so với mình còn đẹp hơn mấy lần sẽ sinh ra cảm giác ghen tỵ mãnh liệt, đây là hiện tượng bình thường.

Nghĩ vậy, Bạch Thù không khỏi gật gật đầu, trong lòng trấn an không ít, cũng không thèm nhìn người phụ nữ kia, mình cúi đầu tiếp tục chọn lựa quần áo.

Ánh mắt cô gái đó bốc hỏa làm ra vẻ “đổ kị” như muốn đốt trụi Bạch Thù. Cô ta thấy Bạch Thù không để ý mình, nặng nề hừ một tiếng, sau đó lại cất giọng mềm mại nói với cô gái bên cạnh, “Tuyệt Kỳ, em nói trên thế giới này sao lại có loại người rõ ràng không mua nổi còn muốn tỏ vẻ nhieu tiền?”

“Shirley!” Cô gái uyển chuyển hàm xúc chậm rãi lên tiếng, thanh âm gần như hơi hơi đề cao.

Shirley? Nghe thật quen tai!

“Chỉ chỉ nói sự thật thôi mà?” Lại một thanh âm nũng nịu vang lên.

Một tiếng này làm Bạch Thù muốn nổi da gà ngất ngay tại chỗ!

A, không phải cô ta là người mà Bạch Thù gặp trong thang máy lúc đi phòng vẫn Lí Tô Mặc đó sao. Tuy nói cô ta giả dạng thay đổi không ít, nhưng cách trang điểm đậm và thanh âm lặc lặc vẫn giống như trước.

Lúc đó người này đã bị cô làm cho tức giận đến mức cũng “Hừ” một tiếng rồi chạy lấy người, không ngờ là vẫn còn ghi hận trong lòng!!

Bạch Thù thầm nghĩ: “Thì ra là thế.”

Nhưng nói cũng lạ cô đã quên chuyện này từ lâu rồi, không thể tưởng được vậy mà người này còn có ấn tượng sâu sắc với cô như thế, qua lâu như vậy còn nhớ rõ cô. Nếu như cô ta biết Bạch Thù đã sớm ném cô ta lên chín tầng mây không biết cô ta có thể tức đến giậm chân hay không?

Mà cái cô gọi là Tuyệt Kỳ, cô gái uyển chuyển hàm xúc nữ khê nhũ này, “Shirley, đủ rồi.”

Cuối cùng cô nhân viên bán hàng bên cạnh cũng phục hồi tinh thần, vẻ mặt nịnh nọt đối với cô gái uyển chuyển hàm xúc nói, “Mề tiểu thư, quần áo của cô trong này.” Nói xong nhân viên bán hàng đem bộ sườn xám Bạch Thù vừa cầm trong tay cười khanh khách đưa lên.

“Ai ôi, đều bị sờ bản cả rồi.” Shirley trừng mắt liếc mắt nhìn nhân viên bán bán hàng một cái. “Cô làm ăn kiểu gì vậy? Quần áo của chúng tôi cũng không biết cách bảo quản cho tốt, tùy tiện để chỗ mèo chạm vào! Cần thận tôi báo cửa hàng trưởng đuổi việc cô!”

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Nhân viên bán hàng rất là xấu hổ nhìn thoáng qua các cô.

“Thật không biết tổ chất ở nơi nào!”

Bạch Thù thật muốn ôm bụng cười cười to, tổ chất, người như thế lại còn nói tổ chất?! Đây quả thực là chuyện cười mà!

“Shirley, chị im miệng đi!” Mề Tuyệt Kỳ nhũ này, lấy bộ sườn xám từ tay nhân viên bán hàng, sau đó nhẹ nhàng nói với Bạch Thù, “Tiểu thư, thực xin lỗi, chị họ tôi tính tình nóng nảy.”

Bạch Thù căn bản không có cảm giác gì, trong lòng không được tự nhiên.

Những lời vừa rồi của Mễ Tuyết Lị cô hoàn toàn xem như nghe chó sủa, không để ý làm gì nhưng cái cô Mễ Tuyết Kỳ này giống như đem so cô thành chó mèo như Mễ Tuyết Lị vừa nói.

Bạch Thù nhú mày, ngẩng đầu quét mắt liếc cô ta một cái, “Nói với tôi chuyện đó làm gì?”

“Cô không cần không biết xấu hổ mà lên mặt!” Mễ Tuyết Lị điên cuồng quát một tiếng.

“Shirley!” Thanh âm của Mễ Tuyết Kỳ cũng không ôn hoà dễ nghe như mới vừa rồi.

Nhìn gương mặt vụn vẹo của Mễ Tuyết Lị, Bạch Thù thở dài trong lòng: Có phải cô gái này bị ngốc hay không vậy?

Vốn dĩ Bạch Thù không biết các cô, cũng lười tiếp tục để ý tới, chính mình nhìn một loạt quần áo sắp xếp theo phong cách khác nhau.

A, cái này rất điểm lệ, ừ, cái này...

Mễ Tuyết Kỳ thấy Bạch Thù không để ý các cô, nụ cười có hơi ngưng trệ, sau đó xem thường nói nhỏ, “Là tôi đường đột rồi.”

Bạch Thù phun một ngụm trong lòng: Đường đột em gái cô! Tô về nho nhã! Bày đặt biểu hiện như tiểu thư khuê các? Thật ra lời nói này ngầm ám chỉ tôi khi để các cô! Tôi khinh!

“Tuyết Kỳ, cùng cô ta nói mấy lời vô nghĩa làm gì!” Mễ Tuyết Lị khó chịu nói.

“Rốt cuộc các cô muốn làm gì?” Bạch Thù quay đầu, nhìn Mễ Tuyết Kỳ.

Mễ Tuyết Kỳ bị hỏi lại, lập tức nói không nên lời.

Sau đó Bạch Thù thực bình tĩnh lấy tay chỉ, “Muốn mặc thử quần áo thì ở bên kia.”

Mễ Tuyết Kỳ tiếp tục há mồm, phát không ra nửa âm tiết.

Nhân viên bán hàng: >O<

Bạch Thù thấy các cô hóa đá, lại bình tĩnh chọn lựa lễ phục, đột nhiên, một cái váy dài màu lam đập vào mi mắt của cô. Bạch Thù mỉm cười, hình như màu sắc và kiểu dáng này có chút mới lạ, vì thế tính lấy qua mặc thử, ai ngờ vừa định đưa tay lên cao lấy cái váy, thì thấy một bàn tay “Bá” một cái đem cái váy kia đoạt đi rồi.

Bạch Thù bị chuyện ngoài ý muốn này làm cho kinh ngạc một chút, ngẩng đầu thì thấy Mễ Tuyết Lị trong tay đang cầm cái váy kia, còn lật qua lật lại xem rồi đưa cho cô nhân viên bán hàng, “Gói lại cái này cho tôi.”

Nói xong, khoe miệng gọi lên một chút ý cười trào phúng, điệu võ dương oai, không ai bì nổi.

Bạch Thù thầm nghĩ: Tình cảnh này này đúng là hết nói nổi mà!

Vì thế khoe miệng hơi hơi nhếch lên, đem ánh mắt đảo tại cái váy dài đỏ au bên cạnh, váy này, thân cao không được 170cm thì căn bản không thể mặc được.

Mà Mễ Tuyết Lị kia có qui tắc lập tức đem cái váy dài đỏ au kia cầm ở trong tay, “Cái này cũng gói lại cho tôi!”

Vì thế, Bạch Thù đứng thẳng người, từ trên cao nhìn xuống cô ta.

Mễ Tuyết Lị bị khí thế của Bạch Thù áp đảo, lui về phía sau hai bước, sau đó lập tức nhìn thấy cup D của Bạch Thù, gất gao trừng mắt Bạch Thù, cổ sức căng mắt ra mà trừng nên mắt cô ta trông to ra thấy rõ so với từ trước đến nay.

Bạch Thù cúi đầu nhìn cô ta, sau đó cười nhạt, vỗ nhẹ nhẹ nếp nhăn quần áo của mình, sau đó phong tình vạn chủng xoay người tính bỏ đi.

Nhất thời Mễ Tuyết Lị cảm thấy nhục nhã, đang muốn hướng tới Bạch Thù chửi ầm lên lại nghe thấy một đạo trong trẻo thanh âm truyền vào của lỗ tai cô ta.

“Đem tất cả quần áo còn chưa bán trong cửa hàng, toàn bộ gói lại hết cho tôi.”

Đám người Bạch Thù đồng loạt nhìn ra phía cửa chỉ thấy thân hình cao to của Lí Tô Mặc đứng thẳng ở đó, trên người hần tỏa ra hàn khí đem máy điều hòa thật vất vả mới tạo nên một chút độ ấm hạ xuống còn ba bốn độ

“A Mặc! Anh tới!” Mễ Tuyết Lị hoàn toàn không có để ý dáng vẻ Lí Tô Mặc, chỉ lo chính mình uốn éo những nhoe chạy như điên đi qua chỗ Lí Tô Mặc.

Mà khuôn mặt nhỏ nhắn của Mễ Tuyết Kỳ đứng một bên cũng ửng đỏ, nhẹ giọng hô nhỏ, “A Mặc.”

Lí Tô Mặc lắc nhẹ thân mình làm Mễ Tuyết Lị bắt hụt một cái, sau đó cũng không thèm liếc mắt Mễ Tuyết Lị, lập tức đi đến bên cạnh Bạch Thù.

Sắc mặt Mễ Tuyết Kỳ ở một bên có chút khó coi, đáy mắt là một mảnh tối tăm, Mễ Tuyết Lị bỏ nhào vào không khí lập tức há rộng mồm, không thể tin nhìn Lí Tô Mặc.

Bạch Thù sững sờ, cô hỗn độn, tim nhảy kinh hoàng: Đây là anh ta muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 57: Lý thiếu ghen tị

Có lẽ là nhân viên bán hàng chưa bao giờ gặp qua người đàn ông nào đẹp trai như vậy, không thể qua hoàn hồn ngay lập tức, qua nửa ngày mới lúng ta lúng túng hỏi, “Tiên sinh, vừa rồi ngài nói...”

Lí Tô Mặc quay đầu liếc mắt nhìn nhân viên bán hàng một cái, hơi nhú mi, “Đem gói toàn bộ quần áo chưa bán lại hết cho tôi.”

Bạch Thù không rõ rốt cuộc hành động của Lí Tô Mặc có ý gì, nhìn thái độ của anh hình như là thay cô trút giận, nhưng mà dựa vào cái gì chứ? Hai cô Mễ tiểu thư kia mới là bạn của anh mà!

Không rõ cho nên Bạch Thù chỉ có thể lúng ta lúng túng mở miệng, “Anh tính mua lễ phục cho tôi?”

“Bằng không?” Lí Tô Mặc mang theo một tia sùng nịch mỉm cười nhìn Bạch Thù.

Được rồi, Bạch Thù hóa đá, nhìn hai cái lúm đồng tiền như ẩn như hiện của Lí Tô Mặc qua nửa ngày, Bạch Thù mới hoàn hồn, “Cũng không cần dùng nhiều như vậy chứ!”

Lí Tô Mặc mỉm cười, “Không có việc gì, về sau cũng có thể mặc.”

“Khi đó đều hết hạn.”

“Vậy dùng làm khăn lau cũng tốt mà.”

Toàn thể hóa đá.

Nhân viên mẫu bán hàng yên lặng rơi lệ: Tiên sinh, nơi này của chúng tôi là cửa hàng hàng hiệu độc quyền thế giới, mua lễ phục nơi này đều là danh nhân, loại này lấy lau nhà, ngài nói như vậy thì nhà thiết kế của chúng tôi làm sao mà chịu nổi?

“Không cần, quần áo chỗ này rất xấu.” Bạch Thù buông tay.

Hồn cô nhân viên bán hàng bay lơ lửng trong không trung: Xấu sao... Xấu sao... Xấu sao...?

“Uhm, khó coi thật, vậy chúng ta đi tiệm khác.” Lời nói của Lí Tô Mặc ôn nhu vô cùng, quả thực tựa như một vò nữ nhi hồng ủ trăm năm vừa mở ra đã khiến mọi người mơ màng.

Hồn cô nhân viên bán hàng quỳ rạp trên mặt đất: Đúng là hai người không có ánh mắt thẩm mỹ! Rõ ràng là rất đẹp mắt mà!

Bạch Thù gật đầu, vì thế hai người cất bước rời đi, hoàn toàn quên ba nhân vật cùng hóa đá một chỗ kia.

Đội cho Bạch Thù cùng Lí Tô Mặc đi vào một quầy chuyên kinh doanh lễ phục khác, Bạch Thù mới phản ứng lại đây, vì sao mới vừa rồi cô và Lí Tô Mặc đối đáp lại giống như người yêu nói chuyện với nhau?

Rất con bà nó mờ ám mà!

Dường như tâm tình Lí Tô Mặc tốt lắm, khoe miệng vẫn lộ ý cười thần nhiên, đến quầy chuyên kinh doanh lễ phục, anh bắn khoản một vòng, sau đó cầm lên một bộ lễ phục, khoa tay múa chân trên người Bạch Thù một chút, gật gật đầu, liền đưa cho nhân viên bán hàng luôn đi theo bên cạnh cầm, sau đó tiếp tục nhìn lễ phục, nhìn thấy thích hợp, so thử trên người Bạch Thù một chút, cảm thấy hợp liền đưa cho nhân viên bán hàng bên cạnh.

Mười phút đi qua Bạch Thù đã không còn sức, Bạch Thù kéo kéo tay áo Lí Tô Mặc, “Tôi nói, đủ rồi.”

“Đù sao?” Lí Tô Mặc quay đầu, nháy mắt với Bạch Thủ mấy cái, đáng vẻ rất là vô tội sau đó quay đầu, nhìn thấy cô nhân viên bán hàng cười híp cả hai mắt, cúi đầu mới phát hiện trên tay nhân viên bán hàng đã muốn xếp một đồng lễ phục, “A, tính tiền đi.”

Bạch Thủ thực 囧, nhân viên bán hàng thực không biết nói gì.

Ra khỏi cửa hàng, Bạch Thủ trong tay cầm bao lớn bao nhỏ, rất không tự nhiên theo sau Lí Tô Mặc cùng nhau đi ra khỏi trung tâm thương mại, cô luôn cảm thấy có vô số cặp mắt đang nhìn mình chằm chằm. Aiz, lại nói tiếp cô làm “người hầu nhỏ” của Lí Tô Mặc cũng được một thời gian dài rồi nhưng dù sao vẫn cảm thấy không quen lắm.

Nhưng mà Bạch Thủ rất khó hiểu, vì sao Lí Tô Mặc có thể đến nơi này mua quần áo cho cô, hơn nữa anh đối xử với hai cô bạn gái của mình không thèm nhìn lấy một cái.

Ngồi ở trên xe, Bạch Thủ thở dài một hơi, muốn đem nghi hoặc trong lòng mình nói ra nhưng lại không biết phải mở miệng như thế nào, “Cái kia...tôi muốn hỏi...”

“Sao?” Lí Tô Mặc cầm tay lái nghiêng đầu nhìn thoáng qua Bạch Thủ, sau đó như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô, “Em muốn hỏi tôi vì sao lại xuất hiện ở cửa hàng bách hóa?”

Bạch Thủ gật mạnh đầu, “Đúng vậy đúng vậy!”

Lí Tô Mặc mỉm cười, “Em đoán đi?”

Vạch đen, nội tâm nhỏ nhỏ của Bạch Thủ đã muốn nắm chặt thành quyền hận không thể để lại vài dấu hoa nhỏ trên mặt Lí Tô Mặc.

Bởi vì hợp mặt hằng năm, toàn bộ công ty đều giăng đèn kết hoa, không khí vui mừng náo nhiệt.

Hôm nay, hội họp là do lãnh đạo của công ty chuẩn bị cho nên người ra vào công ty đều ăn mặc vô cùng chỉnh chu. Nam tây trang phẳng phiu, liếc mắt một cái là thấy tinh anh, nữ trang điểm xinh đẹp thu hút người nhìn.

Lúc xuống xe, Bạch thủ tùy tiện cầm lấy một cái túi thật to mở cửa ra ngoài, cô không muốn để người khác bắt gặp ngồi trên xe của Lí Tô Mặc tới.

Lí Tô Mặc nhìn đáng vẻ chạy như bay của Bạch Thủ, không khỏi mỉm cười.

Bạch Thủ vừa đến đại sảnh lầu hai, chỉ thấy mọi người cơ bản đều mặc lễ phục, vì thế Bạch Thủ lập tức chạy tới hướng phòng thay đồ.

Lầu hai đã vô cùng náo nhiệt, ngày thường hiếm có dịp các lãnh đạo tụ họp một chỗ, giờ phút này đang đứng cùng nhau nói chuyện phiếm, bất quá tin tức, thoát nhìn hết sức thư thái.

Tiếng dương cầm du dương bay đến khiến không ít người khi nghe giai điệu này tâm tình hứng khởi, không khỏi nắm tay bắt đầu khiêu vũ.

Bởi vì cơ bản nhân viên của công ty giải trí thuộc tập đoàn Phong Khiêm đều đến đây nên không thể thiếu các thiên vương, thiên hậu, các tiết mục đặc sắc lộ ra. Lốp ca sĩ vui vẻ ca hát, còn lớp diễn viên thì khiêu vũ linh tinh.

Bạch Thủ là lần đầu tiên phát hiện hợp hằng năm lại chơi vui như vậy, vì thế chính mình một người, bung một khối bánh ngọt ngồi ở một bên vừa ăn vừa xem.

“Cô là người mới sao?” Tiếng đàn ông dễ nghe vang bên tai Bạch Thủ.

Bạch thủ ngẩng đầu thấy lộ ra gương mặt một người đàn ông nhìn hơi quen mắt. Lập tức Bạch Thủ lấy tay vỗ ót, người này chẳng phải ca sĩ Vương Tử nổi tiếng sao?

Nói về người tên Vương Tử này, 16 tuổi debut, bằng vào một chi đàn khúc hồng lần đại giang nam bắc, đến nay cũng được bảy năm rồi, nhưng vẫn nổi tiếng như trước! Có thể đem ra so với hắn cũng chỉ có một mình Hoàng Hạo, chẳng qua sinh hoạt cá nhân của Hoàng Hạo so với anh ta đứng đắn hơn, vị anh trai này thường xuyên bị đào chuyện xấu ra. Nhưng phàm là nữ ngôi sao nào cùng hắn có chút liên lụy đều lên như điều gặp gió, cũng đủ biết lực ảnh hưởng của anh ta lớn thế nào.

“Đúng vậy!” Bạch Thủ nhìn Vương Tử, thầm nghĩ: Vẻ ngoài này thật không tệ, khó trách có thể nổi tiếng nhiều năm như vậy.

“Tôi tên Vương Tử, cô tên là gì?”

“Tôi gọi là Bạch Thủ-” Bạch Thủ mỉm cười, cùng đồng nghiệp tạo mối quan hệ tốt là một vấn đề hết sức quan trọng.

“Bạch Trư?” Biểu cảm Vương Tử có hơi vắn vẹo, “Làm sao lại có một cái tên nghe kỳ quái như vậy?”

Bạch Thủ nhún mày trong lòng, nhưng mà trên mặt vẫn mỉm cười xinh đẹp động lòng người như trước, “Là thủ nước thủ.”

“A.”



Sau đó Bạch Thủ chìa chìa cổ của mình, “Nói chuyện thế này một chết đi được, anh có thể ngồi xuống được không?”

“Được.” Vương Tử cười tủm tỉm ngồi xuống, “Cô là diễn viên hay là ca sĩ vậy?”

“Tôi là diễn viên.”

“Tốt quá, MV của tôi thiếu nhân vật nữ chính, cô có hứng thú không?” Từ trước đến nay Vương Tử rất thẳng thắn.

“Ha ha, nghe qua thần hông tề, nhưng mà, chuyện này một mình tôi không thể quyết định.” Bạch Thủ ra vẻ rụt rè cười, cô đương nhiên sẽ không để tuột cơ hội kiếm tiền này.

“Tôi sẽ đi tìm Boss nói chuyện, dù sao chúng ta cùng một công ty, nhất định bọn họ sẽ đồng ý.”

Bạch Thủ tiếp tục mỉm cười, “Có thể đi quay khẳng định là được, nói không chừng tôi còn có thể nổi tiếng nữa.”

Hai người câu có câu không trò chuyện, Bạch Thủ lại cười tươi như hoa.

Lí Tô Mặc đứng ở cách đó không xa nhìn Bạch Thủ cười tươi như hoa, trong lòng xuất hiện một cổ lửa giận mãnh liệt: Tên kia là ai? Tại sao cô ấy có thể cười đến cười run rẩy hết cả người với tên tiểu bạch kiêu ấy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Sản Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 58: Hoa Đào Là Để Chà Đạp

Lí Tô Mặc hoàn toàn quên rằng, bản thân anh còn đẹp trai hơn vô số lần so với cái tên Vương Tử kia ٩ ( \_ ) 7 Tất cả những hành vi này dẫn đến kết luận: Lí thiếu ghen tị rồi!

Có thể làm Lí thiếu ghen, đây là chuyện khó khăn đến cỡ nào chứ, nhớ ngày đó Bạch Thủ kiss Kỳ Liên, Lí Tô Mặc anh còn chưa thèm ăn nửa điểm dấm chua nào, nhưng bây giờ mắt thấy cô cùng tên tiểu bạch kiêu xa lạ này vừa nói vừa cười, trong lòng anh lại thấy không dễ chịu chút nào. (ND: Anh lo Kỳ Liên làm gì, rõ ràng từ đầu đến cuối người ta chỉ chung tình với anh =)))

Tình huống khác nhau, tình địch cũng khác nhau, quả nhiên là cảm giác cũng khác nhau luôn mà. (ND: Liên ca ca, Lí Tô Mặc không có chút cảm xúc nào với anh rồi, trên đời cái gì cũng có thể thiếu nhưng trai cong thì không, quay đầu là bờ đi anh =)))

Lí Tô Mặc rất không vui, anh khó chịu, tất nhiên là người khiến anh khó chịu thì anh lại càng không thích.

Cho nên ba ngày sau, Vương Tử bị sung quân đến biên cương, đi Nam Phi chụp ảnh chân dung, tất nhiên là lời mời Bạch Thủ quay MV cũng chết non theo. Đương nhiên, đây là nói sau.

Lúc này Lí Tô Mặc nhìn nhóm hai người đang nói cười vui vẻ bên kia, ra vẻ vô cùng bình tĩnh đi tới, cúi người xuống nhìn Bạch Thủ, “Tìm em lâu rồi, sao em lại ở đây?”

Vương Tử cứng đờ đứng một bên, hồi lâu mới lên tiếng, “Tổng giám đốc Lí.”

Lúc này Lí Tô Mặc mới quay lại nhìn anh ta một cái, “Anh là?”

“A, tôi là Vương Tử.” Vương Tử đứng dậy, sau đó trưng ra một nụ cười sáng lạn.

Vương Tử? Còn không kém Đường Tăng là mấy, suy nghĩ lung tung, làm nhầm nhiều như mấy cụ già. Trong lòng Lí Tô Mặc khinh thường một chút, nhưng bên ngoài vẫn rất phong độ gật đầu, “Hóa ra anh là Vương Tử.”

Bạch Thủ lại không được tự nhiên, anh nói thử xem, cuối cùng anh muốn làm cái gì, là đối tượng mà toàn bộ công ty chú ý tới, anh chạy tới chỗ tôi làm cái gì hả?!

“Kết thúc nhớ ở lại chờ tôi!” Lí Tô Mặc nhẹ nhàng nói bên tai Bạch Thủ, trong mắt người ngoài lại thấy rất mờ ám, “Quần áo của em còn rất nhiều trên xe tôi.”

Cả người Bạch Thủ run lên, toàn bộ tóc gáy đều dựng đứng hết cả. Còn nữa, tại sao phải nói một cách đen tối như vậy, vì cái lông gì!

Mà Vương Tử đứng bên cạnh nhìn thấy rất rõ, cũng nghe thấy rất rõ chỉ có thể dậm chân vỗ ngực. Điều là đàn ông với nhau, tất nhiên là anh ta hiểu được mục đích Lí Tô Mặc làm vậy: Người phụ nữ này là của tôi!

Lệ rơi ~o(> <)o~, hóa ra người đẹp này đã có chủ, mà vị chủ này anh ta không đắc tội nổi! Bây giờ anh ta chỉ hi vọng vừa rồi Lí Tô Mặc chưa nghe thấy được bất cứ điều gì. (ND: Anh vô vọng rồi =))) *Vật hi sinh điển hình*)

Nhìn thấy cảnh tượng này không ai là không há to mồm, đều đang phỏng đoán xem người phụ nữ có mờ ám với Lí Tô Mặc tên là gì.

Vì thế có vài nhân viên bên trong hiểu rõ tình hình thừa dịp này bắt quái, người đẹp này chính là người tổng giám đốc Lí tự tay ký hợp đồng rồi giao vào tay chị Mary. Tên của cô là bla bla bla... (ND: Tác giả viết thế TT\_TT, từ bla bla không phải của mì đâu =)))

Vì thế, Bạch Thù tức giận.

\*

Buổi tối sau khi chấm dứt, Lí Tô Mặc đưa Bạch Thù trở về trường học. Về tới phòng ngủ, chuyện đầu tiên Bạch Thù làm chính là gọi điện thoại cho Kỳ Liên.

Quả nhiên ở đầu dây bên kia, Kỳ Liên dịu dàng giống như trước nói cho Bạch Thù biết anh ta vẫn còn đang ở Singapore.

Tin Bạch Thù hơi nhói lên, sau đó nhẹ nhàng hỏi một câu: “Kỳ Liên, anh yêu em sao?”

Kỳ Liên dừng một chút, sau đó vô cùng trấn định hùng hồn nói với Bạch Thù, “Anh yêu em.”

Lòng Bạch Thù chưa xót vô cùng, cô muốn tin rằng Kỳ Liên vẫn còn ở Singapore, muốn tin rằng nhưng thứ ban ngày mình nhìn thấy chỉ là ảo ảnh, nhưng mà...

Có đôi khi cô cảm thấy mình rất yếu đuối, từ lúc nói chuyện yêu đương, tính cách cũng trở nên không giống cô rồi!

Một tuần sau khi kết thúc tiệc tất niên, trường học cũng cho nghỉ đông.

Đám người Tiểu Mã đều về quê, cả phòng ngủ chỉ còn lại một mình Bạch Thù. Năm nào cũng là như vậy, tất nhiên Bạch Thù cũng đã quen, tuy rằng trong lòng có một chút thương cảm.

Cũng may nghỉ đông năm nay cô có rất nhiều việc cần phải làm xong, cho nên mới không cảm thấy trống trải tịch mịch,

sẽ không nghĩ đến người nhà lúc nhìn thấy pháo hoa sáng rực bầu trời vào đêm giao thừa.

Có lẽ là do nghỉ đông, trong trường học ít người hơn hẳn, xung quanh yên tĩnh vắng lặng. Bạch Thù cũng nghe theo lời chị Mary, chuyển từ kí túc xá trường học sang kí túc xá của nhân viên công ty.

Kí túc xá dành cho nhân viên rất tốt, hai phòng ngủ một phòng khách, vô cùng rộng rãi thoáng mái, đối với Bạch Thù mà nói đây coi như là một kinh hi nhỏ.

Những ngày quay phim qua rất nhanh, chỉ chớp mắt một cái đã sắp kết thúc rồi.

Bạch Thù và Tần Minh Minh cũng trở thành một đôi bạn tốt, tuy rằng cô nàng Tần Minh Minh này luôn dùng ánh mắt mờ ám nhìn cô và Lí Tô Mặc, lời nói nói ra cũng làm cho cô dở khóc dở cười.

Có đôi khi nhiều người nói, đến ngay cả Bạch Thù cũng sẽ nghĩ đến, có lẽ Lí Tô Mặc mới là bạn trai thật sự của cô. Quả nhiên là lời đồn dừng mạnh như hổ mà! (ND: Chị nên cam chịu đi, Mặc ca có dự mưu hết rồi mới ra trận =)) *Trình như chị chưa đủ phản kháng cường quyền đâu =)))*

Hôm nay trời trong mây sáng, Bạch Thù lại diễn vào buổi tối. Cô phải diễn cảnh nữ chính đứng ở trước cửa khách sạn, nhìn người yêu ôm nữ phụ đi vào khách sạn đèn đuốc rực rỡ, sau đó cô bắt đầu khóc...

Cũng không biết có phải là do liên quan đến chuyện bà di gần đây không mà tâm trạng cô rất tệ, hoặc là liên quan đến chuyện tình cảm giữa cô và Kỳ Liên vướng phải chướng ngại, Bạch Thù cảm thấy đoạn diễn này chính là viết cho cô, dù sao từ lúc cô bắt đầu diễn rất thuận buồm xuôi gió, nhất là lúc diễn tới cảnh khóc kia, kêu một tiếng là hoa lê đá vỡ, đến ngay cả những thợ quay phim xung quanh cũng bị cô làm cho cảm động nước mắt đầm đìa.

Tất nhiên phần diễn này chỉ cần một lần là xong.

Sau khi diễn xong, ánh mắt Bạch Thù vẫn hồng hồng, giống như vẫn còn chưa thoát ra khỏi bầu không khí vừa rồi, Tần Minh Minh đi đến bên cạnh Bạch Thù, vỗ bả vai cô, “Tớ nói nhé, nếu như tớ không biết Lí thiếu gia cưng chiều cậu thế nào, tớ còn tưởng cậu thất tình rồi đó! Ôi, có cần thật như vậy không, hại nữ phụ như tớ diễn xong bị người ta khinh thường.”

Bạch Thù lấy khăn tay lau mắt, “Đột nhiên phát hiện nữ chính thật đáng thương.”

“Đáng thương cái cọng lông, đều là tự mình tìm! Nếu cô ta gọi điện hỏi nam chính từ sớm thì sao lại thế này, phải đau khổ nhiều năm như vậy?” Trong lòng Tần Minh Minh đầy căm phẫn!

Trong lòng Bạch Thù “lộp bộp” một cái, có cảm giác như được khai sáng! Đúng vậy, cô và Kỳ Liên cũng nên nói rõ ràng mọi chuyện rồi, nếu cứ tiếp tục

như thế này, sớm muộn cô cũng giống như nữ chính Tiểu Ngôn trong câu chuyện bi kịch kia!

Bạch Thù cô là nữ vương, sao lại có thể sắm vai nữ chính Tiểu Ngôn đầy bi kịch kia chứ!

Quay xong đoạn cuối cùng thì đã gần rạng sáng, tất cả mọi người mệt đến thở không ra hơi, đạo diễn thấy mọi người mệt mỏi, cười hớ hớ mời mọi người cùng nhau ăn khuya.

Tất nhiên là đoàn người đồng ý rồi.

Lúc mọi người cùng đi ra khỏi phim trường thì thấy chiếc xe thương vụ BZ726 của Lí Tô Mặc đã đậu ở chỗ này chờ rồi. Bởi vì số lần chiếc xe này tới đón Bạch Thù rất nhiều, mọi người muốn không nhớ kỹ cũng khó.

Nhìn thấy có vẻ chiếc xe này đã đậu ở đây một khoảng thời gian, đạo diễn hơi xấu hổ một chút, lớn tiếng nói, “Nếu có người nhà đã chờ lâu thì không cần đi ăn khuya cùng bọn tôi.”

Vì thế mọi người “Vâng vâng” kêu lên vui vẻ một phen, sau đó tươi cười mờ ám với Bạch Thù, bản thân lại tiếp tục đi theo đoàn người đi ăn khuya.

Bạch Thù quần bách một chút, nhìn bóng lưng đang rời khỏi của đám người kia, Bạch Thù thở dài đi về phía xe Lí Tô Mặc.

Cửa kính xe hạ xuống từ từ, khuôn mặt tuyệt mỹ như bức tranh của Lí Tô Mặc hiện lên trong mắt Bạch Thù, chỉ thấy khóe môi anh hơi cong, cứ như vậy mà nhìn cô.

Mỗi lần anh trầm ngâm nhìn cô như vậy, Bạch Thù đều cảm thấy hoảng hốt, thậm chí có đôi khi suy nghĩ rằng, cuối cùng bạn trai của cô là Kỳ Liên hay vẫn là vị boss trước mặt này.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Phúc Hắc Săn Vợ Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.